

Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.

Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız. Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve Redakte eden: askoksal

1947 yılında doğdu. Siyasal Bilgiler Fakültesi (1968) ile Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Tarih bölümünü bitirdi. Master çalışını Chicago Üniversitesi'nde Prof. Halil İnalcık ile yaptı. "Tanzimat Sonrası Mahalli İdareler" adlı tezi ile

doktor(1978),"OsmanlıİmparatorluğundaAlmanNüfuzu"adlıçalışmasıylada doçent oldu. Viyana, Berlin, Paris, Princeton, Moskova, Roma, Münih, Strasbourg,Yanya,Sofya,Kiel,Cambridge,OxfordveTunusüniversitelerinde misafiröğretimüyeliğiyaptı,seminerlervekonferanslarverdi.Yerliveyabancı bilimsel dergilerde Osmanlı tarihinin 16., 19. yüzyılı ve Rusya tarihi ile ilgili

makaleleryayınlandı.1989yılından2002'ye kadarSiyasalBilgilerFakültesi'nde İdare Tarihi Bilim Dalı Bakanı olarak görev yapmıştır. Halen Galatasaray Üniversitesi'nde öğretim üyesidir. İlber Ortaylı, Uluslararası Osmanlı Etütleri Komitesi yönetim kurulu üyesi ve Avrupa Kronoloji Cemiyeti üyesidir. Yayınlanmış Kitapları:TürkiyeidareTarihi(1979), Hukukve idare Adamı Olarak

Kadı(1994),imparatorluğunEnUzunYüzyılı(1983),istanbul'danSayfalar(1986), Studies On Ottoman Transformation (1994), Türkiye'de Belediyeciliğin Evrimi

(İlhanTekeliilebirlikte,1978),Tanzimat'tanSonraMahalli idareler(1974),Türkiye İdare Tarihine Giri (1996), Alman Nüfuzunda Osmanlı imparatorluğu (1980). Gelenekten Geleceğe(1982),Osmanlı Aile Yapısı(2000),Osmanlı imparatorluğu iktisadiveSosyalDeğişim:Makaleler1(2001).

İlberOrtaylı'nınyayınlarımızarasındaçıkkandığerkitapları:

GelenektenGeleceğe(2001),İlberOrtaylıileTarihinSınırlarınaYolculuk(2002), Osmanlı

Mirasındanumhuriyetürkiyesi'neTahaAkyollebirlikte,.

www.e-kitap.us

ĐÇĐNDEKĐLER

Sunu	4
------------	---

OSMANLIKĐMLĐĐĐ

OsmanlıBarı	6
"Osmanlı"Kimliği	18
OsmanlıAydını	28
OsmanlıSeğkinleri	32
Osmanlı:ÜĞüncüRomağmparatorluğu.....	38
Osmanlı'daToleransVeTesâmuh	41
TarihBilmemektenDolayıReddetmeVardır.....	48

OSMANLIDÜZENĐ

TürkAilesi.....	54
OsmanlıTarihiOsmanlıToplumu	57
19.YüzyıldaOsmanlıSaraylarınınGeğirdiğiDeğiim	68
OsmanlıToprakDüzenininKaynakları	76
SanayideKüçükÜretim:ToplumsalVeMekansalBoyutlar	82
CevdetPaaVeAvrupaTarihi.....	92
TürkĐncelemeleriYapanKurulular.....	102
Osmanlığmparatorluğu'ndaGayrimüslimler	
107 TarikatlarVeTanzimatDönemiOsmanlıYönetimi	
127 19.YüzyılOsmanlıYönetimiVeArapDili	
136	

TARĐHTENBUGÜNE

YozlamaKorkusu.....	143
TürkDüileriMemuru	147
TarihîTemeliyleHukukEĞitimimizVeAdliyeMesleğimiz	
151 ToplumumuzVeSiyasiPartiler.....	
156 MaarifinSon150YıldakiSerencamı.....	
163	

K TAPTANITIMLARI

Verimli Bir Yılın Değerlendirilmesi.....	172
Baakanlık Arvlerinin Yayınladığı Đki Kaynak Eser	176
Cornell H. Fleischer'in Mustafa Âli'si Üstüne	182
1703 Ayaklanması.....	183

www.e-kitap.us

SUNU

Đlber Ortaylı, akademik çevrelerde engin kültürü, eskilerin deyiyle "tebahhuru" ile tanınan bir niversite hocası iken, özellikle 1999 yılında, Osmanlı Devleti'nin Kurulunun 700. Yılı kutlamaları vesilesiyle etli toplantılarda yaptığı "konumalarda Türk toplumuna Ahmet Refik'ten sonra "tarihi sevdiren adam" olma yolunda kararlı adımlarla ilerledi. Sadece geni bilgisi olanaratırıcıbirtarihiolarakdeğil,atıcııkıryapanbirsosyal düşünür, kültürün bütün lezzetini tatmı bir aydın, çok gezen bir seyyah, hayatı dolu dolu yayan bir yama ustası, Türkiye'yi dünya ile bir bütün olarakdnnvizyonuuaıkıbirdnceadamıdırkendisi...

Ortaylı'nınyazılarınıderlemekfikri,onunetlizamanveyerlerde,çeitli ihtiyaçlara binaen yazılmı makaleleri bir araya toplayarak okuyucuyu, bir yandan tarihin henüz aılmamı katlarını açmaya, öbür yandan da tarihi zgrletirmeyearayacaksınızrızorlamayadavetmekarzusundandoğdu. Bu kitapta size Đlber Ortaylı'nın Osmanlı ekseninde gelitirdi ği tarihçilik çizgisinden bir demet sunuyoruz. Bu makalelerde "Osmanlı Barını" merkezde olmakkaydıylaOsmanlıaydınındanhorye,Trkaileyapısıvesonasırda uğradığı dejenerasyonun boyutlarından Osmanlı saraylarının 19. yüzyılda geçirdiği değilere; medresenin son gnei dediği Cevdet Pa'nın Avrupa tarihininasılokuduğundanTanzimat'ıntarikatlarabakınavenihayettarihinden gelenmaraztaraflarımızınıyoğunolarakanalizedildiğiokynlbirabaile karlacaksınız.

Tarihçiliği sürekli yapılan bir antrenmana benzeten Ortaylı'nın, tarihin rtıcıularınaatığıyenimenfezleriolarakdagrebilirsinizOsmanlıBarını.

MustafaArmağan

www.e-kitap.us

OSMANLI

KĐMLĐĞĐ

www.e-kitap.us

OSMANLIBARI

TürkiyeGünlüğü,sayı:.

Osmanlı barı (Pax Ottomana) tarihteki Roma barının (Pax Romana) son modelini, Osmanlı tarihçilerinin hassaten Batılı meslektalarına Osmanlı düzenine tâbi milletlerin bu idare altındaki uyumunu izah etmek için kullandıkları bir deyimdir. Muhtelif milletler (dinî gruplar) arasındaki uyum için bir tek art vardır: Hâkim grubun (yani Türk'ün) kendi etnik kimlik ve kültürünü fazla vurgulamadan kabul ettirmeye çalışması (oradaki Türklük dışında diğer idarî dallarda Türk olma rıtı vurgulanmır). Kalemîyye ve ilmiyye sınıfı Türklerden olumu da, Rönesans sonrası çağda imparatorluklar gibi bu etnik özellik, vurgulu bir kilde bu zümreye girmek isteyenlere zorla kabul ettirilmiştir.

Millet sistemi bir kompartıman sistemidir ve insanlar kendi dinî kompartımanının nüyesi olarak en alttan üst çizgiye yükselme imkânına sahiptir ve bunun için mücadele ederler. Milletlerin idarî tekilatı onların merkezle antlama ve müzakere ve istimâle sisteminde olduğu gibi bir tür akitle dinî hürriyet, kültürel muhtariyet ve idarî iirliği (idarî muhtariyet değil) statüsünü vermeleridir. Millet barı hanî liderdir ve Tanzimat devri dedahil bu böyledir. Ancak Tanzimat döneminde, laik grupların teilatları olarak ruhbanın otoritesine itirak ve onubazensaf dı bırakması sağlanmır.

www.e-kitap.us

PaxOttomana'nın önemli vasfı, Müslümanların yanında Helen Hristiyan unsura bir öncelik, hatta diğerlerine göre üstünlük sağlamasıdır. Tanzimat'da Helenlerin ve Ortodoks kilisenin bu öncelikleri kalktı. Bu, uygulama ile olmuştur. Yunan ayaklanmasının, Bulgar eksarhlığının doğu gibi nedenlere dayanır. Fermanlarda (Tanzimat ve Islahat) Rum Ortodoks patrikinin nüfuzunu hedefleyen ifadeler yoktur ama genel etlik statüsü ile bu böyle sonuçlanmıştır.

Millet sistemi (Osmanlı barı, böylesine barı ve eliksloganları atılırken II. Merutiyet yıllarında artık çürümüştü. Klâsik bir imparatorluğun sorunlarını eksik sosyoloji bilgileri ile anlamaya çalışanlar yanlış tehis ve politikalarla yöneldiler. Nihayet Balkan savaşlarıyla Rumeli'deki vatanın kaybı bu sistemin sonu olmuştur. Ondan önce de "kiliseler kanunu"nun kabulü, gayrimüslim milletlerin (Yahudiler hariç), hatta Arapların kulüpler halinde tekilatlanması gibi fiillerde bu sistemin sonunu getiren gelişmelerdir.

İstanbul'un fethi ve II. Mehmed'in (Fatih) idaresi ile Osmanlı barının temelleri atılmıştır. 1453 yılında Konstantinopolis (Konstantiniye) Türkler tarafından alınmıştır. Genellikle Avrupa'da birtakım popüler tarihçiler "Artık hrin adı İstanbul oldu" derler. Oysa İstanbul (Stinpoli), hrin sayısız adlarından biridir. Ama devletin bakanlığı, fetihten sonra büyük kurucusunun adını taşımaya devam etti ve Konstantiniye ismi, basılan paralarda (duribe fi Konstantiniye), fermanlarda (bema kam Konsantiniye imahmiyye el mahrusa korunmuş, himaye edilmiş dünya bakanlığı Konstantiniye) olarak geçmeye devam etti. İmparatorluğun son gününe kadar basılı kitaplarda bile "Konstantiniye... Matbaası" gibi künyeler rastlanır.

ehre Slavlar Zari grad, mümin Müslümanlar Darü'l Halijetu'l aliye (Halife

evi) demilerdir. Resmî isim budur. "Roma" vasfı etnik yapıyla ilgili değildir ve Türklüğün yadsınmasını gerektiren bir kozmopolitizmle de ilgili değildir. Nitekim Hristiyan Roma'da Latinlik değil, Helenlik hâkim vasıftı.

Türkler bu imparatorluğun esas unsurudur. Ordunun dili Türkçedir. Kançılaryada Türkçe kullanılır. Ama imparatorluğun ilk asırlarında Rumca ve eski Slovince de bir kançılaryada diliydi. 19. asırda bile Balkan Slavları Rumca, Bulgarca ve Sırpça dilekçe verirdi. Veta bii Arapça ve iirsel Fars dilide hiçbir zaman ihmal edilmemiştir. Türkçeyi Arap harfleri kadar Yunan, Ermeni, ve Rai dediğimiz Đbranî harfleriyle yazan gruplar vardır. Gene bazı cemaatlerin Yunancayı ve Sırpçayı Arap harfleriyle yazdığını biliyoruz.

Devletin adı hanedanının adı (Osmanlı) taırdı. 19. yüzyıldaise Osmanlılık sadece devlet adı değil, aynı zamanda biremperyalkimlikti. Londra elçisi Helen asıllı Fenerli Bey Kostaki Musurus Pabir Osmanlıydı. Selanik mebusu Musevi Emanuel Karasso Efendi de Osmanlı idi. Arnavut, Arap, Kürt ve Türk asıllı Müslümanlar da öyleydi. Sultan II. Abdülhamid'e 1909 yılında (Nisan ba tahtından indirildiğini tebliğ eden heyette bu unsurların hemen hepsi temsil ediliyordu. Bu kozmopolit heyetin hal'i tebliğ ettiği hükümdar aynı zamanda Müslümanların halifesiydi ama heyetin yapısıyla ilgili keyfiyet, ilemi değ iirmedi.

Bu imparatorluğun kozmopolit yapısı bir Roma mirası mıydı? Evet, ama daha çok hayır... Roma mirası busaydığımız örneklerle sınırlı değildir phesiz. Malûmdur, "Bizans" imparatorluğu ve "Bizanslık" Avrupa hümanistlerinin verdiği bir addır (Hieronymus Wolff, 16. asır ba). Bizans halkı kendine hiçbir

zaman böyle demez. Romanioi, "Devletin ve ülkenin adı Romania'dır" der.

Türklerde bu ülkeye "Rum ülkesi", mensuplarınada "Rumî" derler ve hattaba

ülkeyi fethettikten sonra da böyle dediler (Đklimi Rum, Rum ülkesi, Sultanı

Rum, Rum sultanlığı) veya Rum Selçukluları... Bu ülkenin bir düşünürü veya

mensubundan Rumî diye söz ederler. Ünlü mistik Mevlana Celaleddin Rumî gibi... Aslında fethedilen ülkenin Hristiyanları da yeni Müslüman hükümdara

Vasilikos Romanioi, Vasilikos Turkos demilerdi. Türkler Romalı, Rum tabirinio

günden bugüne Helenler için de kullanmaya devam etmilerdir. Bugün dahi Peloponnes halkına YunanlıDon, Küçük Asya halkına Rum derler. Nitekim RumOrtodoks kilisesi denirdi. Osmanlı resmi belgelerindeki bu tabir kilisenin

kullandığıökumeniktabirindendahafazlayaygınveiddialıdır.ÇünküÖkumene

tabiri insanın yadığı dünya parçasını ifade eder. Roma ise zaten kâinata hâkimdir. Çünkü Fener'deki Patrikler ve Osmanlı yönetimi Roma kilisesi unvanını, Roma'daki kiliseye rakib olarak taimaktadır. Bugün Türkiye Cumhuriyeti dahi İstanbul'daki kiliseyi resmî olarak bu adla adlandırır (Rum OrtodoksPatrikhanesi).

www.e-kitap.us

1453 Mayıs'ında Polis düttü. Yeni Sezar, Rumlar tarafından "Vasilikos" diye anıldı. Kayseri Rum unvanını aldı. Osmanlı hükümdarı aynı zamanda Müslümanların halifesidir. Burhanî bir unvanı değildir. Ama 18. yüzyıldan beri bu unvanı kullanmadı ve hilafet ruhanîyetini zafedildi. Günün artlarında Osmanlı'da bu unvanı sarılmıdır. Emirü'l-Müminin, 'dux fidelis'den başka bir şey değildir. İstanbul'un fethinden önce Türk Sultanları bu unvanı kullandılar. Genellikle Müslümanların Mısır'daki halifesine hükümdarlık unvanı tasdik ettirilir. I. Bayezid (Yıldırım) 14. asır sonunda Mısır halifesine "Sultanu'rRuma" (Roma ülkesi) sultanı unvanını tasdik ettirir. Böylece 1213. asırlardaki Türk Selçuk hanedanı sultanları gibi o da Rum ülkesi sultanı unvanını taşıyordu. İstanbul'un fatihi II. Mehmed kendisini Bizans'ın tüm topraklarının efendisi ve Bizans (Rum) tahtının sahibi olarak görüyordu.

1454 yılı Ocak ayı başında (yani Ortodoks kilisesinin takvimine göre Noel gününde) cihan padişahı II. Mehmed Han Ortodoks din adamı ve Doğu Roma imparatorluğunun son patriklerinden (azledilen) Ghennadios Scholarios'u sarayına davet etti, onu imparatorluğun Rum (Roma) Ortodoks patriği olarak tayin ediyordu. Ağır dağ gibi geleceğimiz üzere Alman müstefik Babinger'inde tasvir ettiği ve çile yeni patriğe gösterilen ihtimam ve iltifat Rum (Bizans) kayzerlerinin dönemiyle ifade edilemeyecek kadar abartılıydı. Hükümdar onun layemeydi; saray halkı kendisini refakat ettirecek hediye edilen mallarla makamına döndü. (Bu yer ilk anda bugünkü Fatih Camii civarında Aziz Havariyun Kilisesi olmalıydı. Sonra Zeyrek'de Kutsayıcı İsa, nihayet 16. asrın sonunda bugünkü Fener'deki Aya Yorgi). Fatih, Ghennadios'u sadece Helenlerin değil, imparatorlukta bütün Ortodoks Hristiyanların ruhanî lideri ve milletbaşı (etnarh) olarak tayin etmiştir. Böylece Balkanların istiklâlî ve bağımsız kiliselerin ihyası nedeniyle birkaç yüz yıldır kabuğuna çekilen ve ökümenizmi sözde kalan kilise, yenilen Roma'nın şevketli günlerine, hatta fazlasıyla dönüyordu. Bulgarlar (1395'den beri Osmanlı hakimiyetinde idiler), Makedonlar, Sırlar, kuzey Yunanistan Konstantiniye Patrik'inin ruhanî, idarî, malî, kültürel, hukukî otoritesi altına girdi. Patrik, milletbaşı olarak Roma'ya (Batı) rakipti. Bizans'ın toprak kaybıyla onulmaz bir yara alan Rum Ortodoks kilisesi 1442 Floransa Konsülünde öldürücü bir darbeye uğradı. Katolik Ortodoks çatısının erittiği kilise bu tayinle anıldı ve topraklarını kapsayan Osmanlı

gücü ve politikasıyla yeniden alevleniyordu. Artık iki kilisenin, yani Katolik ve Ortodoksların birlemesi mümkün olmayacaktır ve buna ihtiyaç da yoktur.

Fatih Sultan Mehmed Han da habakabir ile mebulundu. 451 Chalcedon

www.e-kitap.us

(Kadıköy) Konsülünden beri Roma kilisesinden ayrılan Ermeni kilisesine (öbürleri Süryani ve Mısır Kıpti kiliseleri idi) bir ahsiyet ve kontrol alanı vermek istiyordu.

1461'de (kabul edilen tarih) Bursa Ermeni metropoliti Hova gem'i İstanbul'a gelerek Ermeni milletin patriği ve milletba olarak nasbetti. Bu yeni bir kurum, yeni bir uygulamaydı. O vakte dek Ermeni halkının ruhanî lideri, Eçmiyazin'daki (Erivan) Katoğikos olup diğerleri Sis ve Ahdamar (Van) katoğikoslarıdır. Ermenilerin Kudüs'de de bir patriki vardı. Fatih Sultan

Mehmed Han İstanbul'a tayin edilen bir ruhanî liderin her eyden önce Ermeni milletin ruhanî amada ha çok idarî, malî lideri ve eğitim vesansürotoritesi olduğunu belirtiyor; bu anlamda milletin ruhanî liderleri katoğikoslar dahi İstanbul patriki'nin idarî otoritesine tabî olacaklardı. Bir müddet sonra Süryanî Kadîm grubu dahi Ermenilere bağlandıysa da çok geçmeden ayrıldılar ve 19. asırdaki müstakil konumları resmentanıdır.

Musevî cemaatinin bağımsızlığı tanınıyordu. Hatta ayrı bir mezhep olan

Karayların (Karaim) milletba tayin edildiği biliniyor. (Örneğin BOA,

Gayrimüslim cemaat defteri, Yahudi ve Karaî defterleri cild:18, s.3842'deki hükümler.) Bugünkü bilgimizle Karaim cemaatinin hukuken ne derecede müstakil olduğunu ve bunun sınırlarını tespit edemiyoruz. Muhtemelen emperyal protokolde yer almayan Karaim milletbana cemaatinin irinde müracaat edilir ve talepleri dikkate alınırdı. Özellikle vergi tarh ve cibayeti konularında da yardımları istenirdi. Bunun gibi Sa maryluların da böyle bir

ieme tâbi olduğu ve öyle tanıdıkları Mühimme kayıtlarından anlaşıyor.

Samarya (Samaritan) kâtiplerin mesela am'da Beylerbeyi divanında ve defterdarnezdinde istihdam edildikleri fakat kendilerinden ikayete edildiği bu kayıtlardan anlaşılmaktadır.

15. asır ve 16. asırda Türkiye imparatorluğu yoğun Safarad (İspanyalı) Yahudi göçüne ahit olmuştur. Hirde (İstanbul'da) 50 cemaat (kahal) birden ortaya çıkmır. Bir ülkenin, mesela İspanya'nın Hristiyanlarca zabtından sonra

Müslüman ve Yahudilerin birlikte göçünü kabul etmek imparatorluğun anındandır.Balkanların kaybı sırasında aynı olayya anacaktır.15.asırsonundan itibaren Selanik, dünyanın en büyük Yahudi merkezi haline gelmiştir (bugün bu unvan New York'a aittir). Bu önemli ve özgün bir politikaydı. Hristiyan dünyaya karşı cihadı yürüten Osmanlı devleti, Yahudi nüfusunu kabul ve himaye etmek ve Avrupa Yahudilerinin arasında da himayeci bir imaj kazanmak politikasını gütmüştür.

www.e-kitap.us

Đstanbul'un yenivechesi

Ayasofya artık cami olmuu. Bu cami üzerindeki Türk menkıbelerinin sayısı neredeyse Helen Hristiyanlarınkine yakındır ve Ayvansarayî örneğinde olduğu gibi yazılır ve okunurdu. (Meslekdaız Stefanos Yerasimos'un bu konudaki çalıasına ıret edelim.) Bir müddet sonra çıkan emirname ile Rum Ortodoks inanıtaki bütün teba, yani Bulgar, Sırb, bazı Arnavutlar, MakedonlarveOrtodoksinanıtakiAraplaronabağlandı.Patrikhepsinindinî, idarî, malî ilerindeki en büyük bair. Her türlü okul ve yayın iri onun denetimindeydi. Roma hukuku cemaatin hukukî alandaki mevzuatıdır ve

tarihteRomahukukununbudöneminebilindiğigibiTurkokratiadenir.Đslam

hukuku nasıl ki Müslümanları bağıyor, bazı özgün sahalara müterek olarak girmekmümkündeğildirvedindarlıksadecebirhayattarzıdeğilfikirveha

yatabakıtı(Weltanschauung).

Mamafihdevletvetoplumhayatında,arazirejimindevecezakanununda hem Eski Türk pagan gelenekler, hem de Roma hukukundan gelen din dı düzenlemeler vardır. Fatih Sultan Mehmed Han'ın ceza kanunnamesi hükümleri Justinianus'un hukuk kanunlarına yakındır. Bütün Ortadoğu imparatorlukları gibi Bizans maliyesinde de diğierleriyle benzerlikler vardır. Osmanlı eyalet idaresinde, hir yönetiminde Roma (Bizans) ile benzerlikler vardır. Bazı yazarlar Fatih'in bu hareketlerinde Roma Katolik kilisesinin nüfuzunukırmaiddiasınıdailerisürerler.MamafihPapaII.Piuskendisinebir mektupyazdıveHristiyanlığadavetetti."Bunuyaparsanbirazsuyaihtiyacın var. Aquae pauxcillium, (En büyük hükümdar) ve arbiter mundi olacaksın diyordu Fatih'e. Ortadoğu'da imparatorluklar birbirini izleyen ve benimseyen, taklitedenirketlergibidir.Đmparatorluğunvasfı,iyiuyarlayıcıolmasıdır.

OdevrinTürkvakanüvisiğbnKemal,PadiiahII.Mehmed'inRomatahtını benimsediğininivebunedenleeskiimparatorların kanınıtıayanbütün Bizans soylularını idam ettirdiğini yazıyor. Unutmayalım, Osmanlı hanedanı Kantakuzinoslarla akrabaydı. Sultan Orhan, Đonnis Kantakuzinos'un kızı Theodora ile evlenmitir. Sultan Murad'ın annesi de baa bir Hristiyan

prensesolanHolofero(Nilüfer)idi.

Saray yaamı ve devlet kültürü bir Roma Caesar'inkini de andırıyor.
NihayetĐranilebenzerliklervardı.Padiabazenhaliifeunvanınıkullanmıtır

(Đnalıcık,"MehmedII",ĐslamAnsiklopedisi,s.514).Amahepsindenönemlisi,

Fatih'in Roma Kayseri (Kayseri Rum) unvanını kullanmasıdır. Bu sonuncu
unvan sonraki asırlarda terkedildi. Bütün dinlerin mensuplarının hükümdarı

www.e-kitap.us

olarak Fatih, Patrik Gennadios'a Hristiyan dini üzerine bir kitap yazmasını emretti(Đtikadname,bualandakalıcibirmüracaatkitabıoldu).

FatihMüslümanulemailedesıksıkto planıp görüürdü.

ehre birbaa ham tayin etti ve Musevilerle de yakın iliide idi. Devrin hümanistleri ile yakın iliki kurmutu. Gentile Bellini onun sarayında çalışıyordu. Venedik elçisi onun Latince ve Yunanca da bildiğini yazıyor. Sarayda Roma tarihi üzerinde çalışıyor ve münakaalar yapılıyordu. Giacomo de Languschi öyle diyor: "Dünyada tek bir devlet ve tekinanç olmalıdır, bu acaba Müslümanlık mı idi?" Katı Müslümanlar II. Mehmed'i hiç sevmeydiler. O kozmopolit bir mezhep olan Hurufîliğe meyli ediyordu ve Hurufîlerini içinde her mezhep ve dinden kimse lervardı. Bu meyilde kozmopolitizm kadar Hurufîliğin piri Fazlullah'ı Timur'un torunu hruh'un ortadan kaldırılması rol oynamı olmaz mı? Çağda Trapezuntus biri irinde onu "Romalıların imparatoru" diye selamlıyordu.

Bu "Roma imparatoru" unvanı ve kültürü I. Selim (1512-1520) zamanında terkedildi. Arabistan ve Mısır'ın fethi ve Sultan Selim'in "Mekke ve Medine'nin hadimi" unvanını alması, Türk imparatorluğunda Đslâmî ideolojinin dozunu arttırdı. Artık Roma fikri bırakılmıtır. Vakıa devlet in Avrupa toprakları Rumeli adını taşıyordu, Ortodoks Grek kilisesi ise halen Hristiyanlar üzerindeki nüfuzunu koruyordu ve patrikin protokoldeki yeri henüz seçkindi. Ama Osmanlı imparatorluğu 15. asır sonunda bir Balkan imparatorluğu ve ahalisinin çoğu Hristiyan kenartık klâsik Đslâm toprakları bu devlete geç mitive Müslümanlar çoğunluk tayıdı. Bunun laberaber Doğu Roma'nın kurumları, kilise ve bütün halk arasında Roma kültürü ve eski inanı laryayıyordu. W. Hasluck'un eserinde bu kültürel sentez veren klilik sayısız örnekleriyle görülür.

Sahte Üçüncü Roma

Bizans yıkıldıktan sonra ve özellikle 16. asırda Moskova ve Rusya, Bizans'ın halefi olduğunu ilan etti. Rurik hanedanı Bizans'la akrabaydı. Din ve kanun (zakon) oradan gelmiti. Đvan Grozni, Moskova'yı Üçüncü Roma olarak ilan ediyordu. Daha önce IV İvansözde Roma geleneğini izleyerek unvanını almıtı.

Kilise, bazı menkıbeleri, halk arasında yayarak Tann'nın di Moskova'yı seçtiğini söylüyordu. Acaba Moskova Üçüncü Roma olabilir miydi? Fakat Osmanlı imparatorluğunun Ortodoks tebası üzerindeki diplomatik himaye hakkını Rusya ancak 1774 Küçük Kaynarca antlamasıyla elde etmiştir. Buna karşılık Türk sultanı da Rusya'nın Müslümanları üzerinde Halife olarak

www.e-kitap.us

diplomatik bir koruyuculuk elde etti.

Roma imparatorluğudur? Birinci Roma çoktanrılıydı. İkinci Hristiyanlı. Üçüncüsü Müslüman olamaz mıydı? İmparatorluk sadece dinle değil, hukukla ve müesseselerle, halkın yayı ve kültürle tarif ve tespit edilir. 15. yüzyıla kadar imparatorluk rolü oynanmıyor, yaanıyordu. Rönesans Avrupa'sında imparatorluk bir unvan ve tiyatrosahnesi haline geldi. 18. yüzyıl dünyasında Roma imparatorluğu tarihin bir hatırasıdır. Çünkü kozmopolit dünyayı bitirir ve imparatorluklar millîlektir. Milliyetçiliğin doğması imparatorlukların yıkımı demektir. Bu meyanda mukaddes Roma Germen imparatorluğu (Heilig Römisches Reich der Deutschen Nation) sadece dekoratif bir unvandır. Rusya'nın Romalılığı da sözdedir.

19. yüzyıl Osmanlı imparatorluğunda bazı Fenerli Helen beyler ve Türkler bir tür Osmanlılık Romalılık ideolojisinin peindedir. Bunlardan Büyükelçi Kostaki Musurus Paa'ya Atina'da milliyetçi Yunanlılar suikast yaparlar ve suikastı nedeni ile sakat kalır.

Maliye Nazırı Cavid Bey, 1910'da Osmanlı sultanının her din ve milletten Osmanlıların hükümdarı olarak İslam halifesi unvanından vazgeçmesini ister.

Birçok Fenerli, Bizans Osmanlı sentezini peindedir ve Sultanın, yani Vasilios'un kiiliği etrafında bu birliğin devamını ister. Bunlardan Jacques Pitzipios Bey, 1858'de Sultan Abdülmecid'in Hristiyan olarak Roma imparatorluğunu devam ettirmesini ister.* Ama ne var ki kendisi de Roma Katolik kilisesinin propagandasıyondadır.

Roma 19. asırda artık kayıp bir mefhumdu. Roma Ortodoks kilisesi de Yunan ayaklanması ve bağımsız Yunan kilisesi ve Bulgar eksarhlığı'nın kurulmasıyla en büyük darbeleri yemiir. Biryandanda Suriye ve Filistin'deki Ortodoks Rum kilisesinin Arap mensupları Grek Katolik kilisesine ve Protestanlığın geçmektedir. Çünkü buralarda Ortodoks kilisesinin örtülü Helen milliyetçiliği ve ruhunun önderlik yapamayacak vasıfsızlıkta olması Katolik ve

*

Fenerli beyler oturdukları sur dibi çevre semte nazaran bu adla anılır. Fener aristokrasisi Yunanca konuur ama bu onların Helen meneli oldukları ve Helenliği hepsininpek benimsediği anlamına gelmez. Đçlerinde Romen asıllılar (Baltazzi gibi, sonra Avrupa'da Vetzera oldular), Bogoridi gibi Bulgar asıllılar, Hıristiyan Arnavut asıllılar, Petrasili gibi Haçlılardan kalma Latin asıllılar, hatta Morosini (Mavroyeni) gibi Đtalyan asıllılar vardı. Đmparatorluk hanedanı Kantakuzinoslar Arnavut asıllıydı, bunlarınbirkısmıAltınordudevrindeğslamlamıveKırım'dayerlemiti.Fenerlililik Osmanlılıkla bağdaan bir kozmopolitizmdi ve Ortodoks kilisesinin emperyal politikasınauyardı.Heraileyiğpsilantilergibidüünmemekgerekir.

www.e-kitap.us

Protestaninan cageçii hızlandırmaktaydı.

Üçüncü Roma nedir? Nasıl bar? Tarihçilik açısından nasıl yorumlanır? Bu konuyu artık tartımaya balamak lazımdır. Zira Roma "nationalisme"le

beraber yaayamaz, nationalisme'in doğduğu yerde Roma ölür. Yeniçağın

Avrupası'nda milliyetçilik doğdu, milliyetçiliğin ve milî devletin tek kartı bir kozmopolit imparatorluk, ethnicitelere önem vermeyen; dinde de birinin (İslamın) üstünlüğünü tanıyıp öbür külere hayat ve temsil hakkı veren Osmanlı imparatorluğu olabilirdi. Ne devlet, ne halk, etnik isim dahi kullanmıyordu. Türk, Kürt, Arnavut kendine "Müslüman ve Osmanlı" der. Devlet Osmanlıdır.

Özellikle imparatorluğun base intrigue (temel unsuru) olan Türkler kendi etnik adını bile her zaman kullanmazdı. Aynı ekilde Helenizm ve Helen, yayan ama bugünkü kadar kullanılmayan deyimlerdi. Helen unsur da Romaum Romanio adını seçer ve kullanırdı. Kuusuz Hristiyan teba Avrupa ile daha önceden ve yoğun temas ederek nationalisme dünyasına girdi ve nationalist çatımlarda bu unsurlar arasında görüldü.

Osmanlı imparatorluğu modern dünyavemilliyetçilik karısında yıkılan son Roma'dır. Butip bir imparatorluk bundan sonra olamaz: Bundan sonra Roma ruhu bize ancak bir arada yaayabileceğimiz bir ortamı, devletler arasında kontratlarla oluturabileceğimiz itelkine olabilir. Bu hada önemlidir ve buna gayret etmeliyiz.

Osmanlı barı, millet dediğimiz kompartmanlar arasındaki kapalılığa dayanır. Butoplumungayrimüslimini çağda toplulukların azınlığının benzetmek hatadır, zaten ekalliyet (azınlık) tabiri bize 20. yüzyıl badaki Jön Türk düşüncesinin getirdiği sapkın bir kavramdır. Çoğunluk azınlık dichotomisini (kutuplaşsını) ödünç alan bu zümre, yanlı tehisle imparatorluğun sorunlarını sözde çözüm için yanlı kanalda ele almır. Millet toplumunda insanların

çalıma, yükselme, sosyal mobilite eğilimi ve eylemleri kendi kompartımanındadır. Modern azınlık ise çoğunlukla çatır. Oysa bir Ermeni gencininideali,Ermeniamirasınıfıüyeliğiveyavartabetlikgibidinîrütbelerdir. Roma'nıncives'ifarklıolarakbutoplumdaaskerîdir(yaniyöneticisınıfıüyeliği). Her kompartımanın seçkinleri toptan askerî sınıfa mensuptur. Reayanın karında imtiyaz dine değil, kontrolcü gruba mensup olmaya bağlıdır. Bu imparatorlukta hâkim ulemaTürk,Bonak,Arnavutasıllıdır.Arap asıllıulema pekaçıkolmayansebeplerleTürkulemaveyandalarıylabağdamazveArap eyaletlerindefaaldır.

Roma imparatorluğu universalizm ve aeternitase'a (cihanümulluk ve

www.e-kitap.us

ebediyet) dayanır. Bu ki tersine deyiminkullanıldığını biliyoruz. Yoksa Roma, Romalılık değildir. Osmanlıyı bırakalım, Bizans' da da ha 11. asrın âlimi Psellus, Cicero ile Sezar'ı birbirine karıyordu. 9. asr âlimi Photius, Latince den bi haberdi. Yine imparator III. Mihael (864) Latinceyi Barbar ð skitler in dil sanı yordu. II. Mehmed'in bunlardan daha üniversal bir Kayzer olduğuna üphe yoktur.

Roma, imparatorlukları tabî milletlerle karımadan bir uyuma, cihan ümul bir hakimiyete ve ebedî imparatorluk (civitas aeterna, devletiebed müddet) inancına dayanır. Her dinî kompartımanın sorunlarının nihaî çözücüsü, ana otoritedir. Kimse kompartımanın dı d a kozmopolit bir bireycilik güdemez ve dinî otoriteye bakal dıramaz. Aksi takdird e devletinkolluk kuvvetleri tarafından cezalandırılır. Pontius Pilatus'dan İsa'nın vücudunun ortadan kaldırılmasını talep eden Yahudi Senhedrin Melisinden sonra âdet a 1661'de sahte Mesih Sebatai Zvi'nin katlini tale peden İ zmir hahamları tarih te kerr ürettirdiler. Ama Osmanlı'nın Pilatusları Roma'nın kinden daha akıllıydı. İ hasbice ve hile ieriy ye ile atlattılar, muhtemel bir katliamı da önlediler (çünkü Mesih'in taraftarları çoktu ve baa dinlerden heterodox grupların onun etrafını almı olduğu anl alıyor).

Kompartımanlar arası çatımaları Devleti Aliyye önler. Kompartımanlar arası geçi de istenmez. Osmanlı yeni dünya r tlarına intibak eden ve ulusla aya geçi sağılayan son İ mparatorluktur. Yerel kültürleri yok eden koloni imparatorluklarının aksine (İ ngilizler Hindî sınıfı, Fransızlar Mağrib Ara p medeniyetini yok ettiler) Osmanlı Devleti yerel kültürleri ve küçük halkları da ulus çağına t a dı.

www.e-kitap.us

"OSMANLI" KÖMLÜĞÜ

Cogito, Osmanlı Özel Sayısı, 1999, s. 775.

Osmanlı kimliği, boyutları itibariyle tartışılacak bir konu. Osmanlı kimliği, acaba muhtelif etnik grupları kapsayan ama dinî grupların sadece birine hitap eden (yalnız Müslüman halklar) bir tanımlama mıydı, yoksa bütün dinler ve ırkları içeren bir kimlik miydi? (O takdirde II. Meutiyet yıllarında devlet reisinin halife olmasını bu renklilik için mahzurlu görenlere hak vermek gerekecektir.) Namık Kemal'in "Osmanlısı" doğrusu imparatorluğun gayrimüslim milletlerinin biraz daayan Müslüman bir Osmanlılıktır. Ama Maliye Nazırı Cavid ve yoldaı Ahmed uayb'ın "Osmanlısı" her din ve dilden insanlardır. Onun için "Padih halife olmamalı" denilmiir (Tevfik Çavdar, Liberalizmin Doğuşu, Ankara..).

Dahası var, "Osmanlılık" denilen kimlik son yüzyıla ait bir toplumsal kurumdur. Daha önceki yüzyılların Osmanlı tebası için "Osmanlılık" meçhul bir kavram gibi. Malûmdur ki, Müslüman devletlerin adları hanedanın adını taşıır. Osmanlı, Selçuklu, Fatımî, Büveyhî, Abbasî, Emevî vs. gibi... Bunların en uzun ömürlüsü Osmanlı ise modern yüzyıllara Batı ile ve onun ulus devleti ve ulusçu devrimleriyle karılır. Bu yüzden ister istemez o dünyaya ait kavramları çevirecek, "Osmanlı"yı millet ve halk ismi yapacaktır.

Klasik çağda "Osmanlı", devleti yöneten grupta (askerî sınıf) kullanılan bir tanımlamaydı. Osmanlının çağda İran'dı; adı üzerinde İran ismi, eski Sasanîlerin "İranhr" deyiminden alınmıştır. Daha doğrusu İran'ı kozmopolit bir ülkenin ve tebanın adı yapan Selçuklular ve İlhanlılardı (Bert Fragner, "Historische Wurzel nezeitlicher Iranischer Identität", Studia Semitica nec non Iranica Rudolpho Macuzk Septuagenario, Wiesbaden 1989, s. 79-100). O İran da bugün bir ülke ve halkın (halk hâlâ kozmopolit) adıdır, ama mazide odahi Osmanlı gibiydi.

Sözün kısası, orada İran'ın ana unsuru ParsîFarslı idi, burada da Türk. Ama Osmanlıgibibirterimanca bir yüzyıl boyu bir kimlik olabildi, kanlılık ise halen kimlik olarak devam ediyor. Bunun üzerinde düşünmeliyiz... rkın modernleesinde ilginç görünümler var.

Osmanlı, devletin adıydı. Ekseri İslâm devletleri gibi devlet, hanedanının adıyla anılıyordu. Bazı ahvalde hanedan ve aetayın adına, devlete bu ad verilirdi. Ama Osmanlı, uzun yüzyıllar boyunca yönetilen teba ve Kayı'lardan olmayan Türkmenler nezdinde Kayı boyunun vedaranlamdayöneticinin adı da oldu. Osmanlık kendisi demesela "Karamanlı" derken, hanedanı ve devleti kasdetti. Ahali için Osmanlı, yöneticiydi. Karamanlı gibi rakip beylikler için rakip devletti. Bunun dışında bireye vedar grubu binaen bir Osmanlık kimliği söz konusu değildi. Ama 19. yüzyılda Osmanlı bir uyrukluk, bir kimlik haline dönüştü. Bu bir modernleme belirtisiydi. Avrupa'nın uluslaa ve yurttalaası sürecinin izlenmeye başlanması demekti. Bu anlamda 19.yüzyıl Osmanlılığı ark'taki modern uluslaayı ifade eden bir kavram ve müessesedir.

Üşesiz ki 19. yüzyılda bu modern Osmanlı kimliği iki yapı tarafından killendirilmiştir: a) Osmanlı seçkinleri, b) Osmanlı milletsistemi. Birinci grup yapısal olarak kendi dinî kompartımanlarına bu sistemi ve kimliği kabul ettirirken bizzat millet, laik eğitim ve laik örgütlenme ile bu kimliği benimsemeye meylett. İlginç bir tezat: Aynı örgütlenme laik ulusçuluğa da hizmet etti. Bu basit bir geliedir. Çoğutarihçimiz 19.yüzyılı, ulusçuluk

çağı ve azınlık ulusçuluğu çağı diye betimler, oysa modernist gelieler

esnasında bu ulusal kompartımanlarda dar ulusçuluk kadar sözünü ettiğimiz tarzda ki Osmanlılık da gelimi. Dahası bu darkompartımanlarda dinî damga nedeniyle etnik özellik bastırılıyordu. (Bir yığın Slav Ortodoksun Helenliği benimsemesi, Ermeni Katoliklerin Ermeni etnik kimliğini hayatlarında ikinci, hattasonuncu planaitmesigibi.)

Genellikle 19.yüzyıl Osmanlıcılığının imparatorluğu ayakta tutmak isteyen beyhude birakım olduğıtekrarlanagelir. Bu, çağda tarihçinin bir yorumudur ve araba devrildikten sonra yol gösteren bir tutumu andırır. Gerçek 19.yüzyıl reformatörü için Osmanlılık ve Osmanlı vatanı bilinci, zamanın kolları içinde tek

tutarlı ve kurtarıcı yoldur. Tanzimat reformatörü bu ideolojiyi kültürel planda temellendirmek için gayret göstermiştir. Bununla birlikte Osmanlıcılık, dönemin kaçınılmaz olarak yükselen akımı ulusçuluk karşısında dumura uğramıştır. Tanzimat yönetimi de, bilinçli olarak Müslüman unsurun (ki bu

www.e-kitap.us

büyük ölçüde Türkçe konuan Müslüman unsur demektir) devlet ilerinde yetitirilmesi, Batı dillerinin modern bilimi öğrenmesi içinde bazı adımlar attı. Böylece bir yandan Osmanlılık bilinci ile her din ve dilden bir seçkinin yetitirildiği, öbür yandan gelecekteki Türk ulusçuluğunun temellerinin de bu bürokrasi tarafından atıldığı görülmekteydi.

19. yüzyıl bu kültürel ve ideolojik kutuplamanın yüzyılıdır ve ulusçuluk kadar kozmopolit Osmanlılıkta etnik dinî gruplar arasında etki gösterdiğini söylemek gerekir. Böylece bu gruplar arasında temeli Türk diline ve Avrupa kültürüne açılmaya dayanan bir eğitim ve kozmopolit bir Osmanlı seçkinler grubunun doğup geliştiği görülmektedir. 19. yüzyıl tarihçiliğinin anlatılması ve betimlenmesi zor konularından biri, bu ikili gelidir.

19. yüzyılın belirgin bir özelliği, ikidilli Osmanlı aydınıdır. Sözünü ettiğimiz ikinci dil, yabancı dil olan Fransızca değildir. Değil etnik gruptan olan aydınların Türkçeyi de mükemmel biçimde öğrenmiş olmalarıdır. Tanzimat aydınının bu tipine örnekler çoktur. En çarpıcı ahsiyet, ceddinden gelen Rumca da Türkçe kadar iyi bilen Ahmet Vefik Pa'a'dır. (Dede İsmail Müslüman Divânı Hümayun tercümanı Bulgarzâde Yahya Efendi'ydi.) Kukusuz Arnavutluk'un Fraeri hanedanından gelen meseddin Sami ilmî Türk ve Arnavut tetkiklerine balayan iki dilli ve iki ideolojili bir münevverdi. 19. yüzyılda Rumeli eyaletlerindeki memurların birçoğu Türkçe dışı bir iki Balkan dilini çok iyi bilirdi.¹

Aslında Tanzimat, Türk diline eğitimin yaygınlaştığı bir dönemdir. Mektebi Sultanî, Tıbbiye, Mülkiye gibi kurumlar Türk dilini iyi öğreten kozmopolit Osmanlı bürokrasisinin yetiştirdiği kurumlardı. Mesela Mektebi Tıbbiye'ye her dinî gruptan ne kadar öğrenci alınacağı, gayrimüslim cemaatler arasındaki münakadan dolayı Babıâli tarafından belirli kontenjanlarla tespit edilirdi.

Babıâli (Meclisi Vâlâ), sıhhatli bir nüfus sayımı yapılan kadargayrimüslimlere

üçte bir kontenjan ayırımı bunu çeitli gruplara taksim etmiş ve münaka üzerine Bulgarlar için de bir grup tespit etmişti.² Üçte bir oranı, yaygınlık kazanan bir uygulama olmalı ki, Meclisi Mebusan açıldığı zaman orada da azan nüçte birinin gayrimüslim olduğu görülmüştür. Bu oran, gayrimüslim bü

1GeorgeGawtych,"TolerantdimensionsofculturalpluralismintheOttomanempire:

TheAlbanianCommunity,"InternationalJournalofMiddleEasternStudles,1983,Sa yı:,.2]22. 2

BabakanlıkArivi,ĐradeMeclisiVâlâ,Nr:16519(12Ramazan1273)MeclisiVâlâ mazbatası.

www.e-kitap.us

rokrasisinin bir ürünüdür. Osmanlı bürokrasisi renkli bir gruptu ve hassaten II. Mahmud devrinden beri yapılan reformlar bürokratik alabalığı yaratmıştı.

II. Mahmud devrinden beri Yunan ayaklanması nedeniyle Fenerli Rum aristokrasisi gözden düü ve Babiâli'nin kadrolarına diğer gayrimüslim unsurlar ve Türkler girmeyebilmiştir. Ermeni Divânı Hümayun tercümanları içinde Sahhak Abro Efendi Osmanlıcasının zenginliği ve yaptığı telif ve tercümelerde iktisat ilmine ait Türkçe karılık bulduğu yeni kelimeleriyle tanınır.³ Nihayet 19. yüzyılın son çeyreğinde eğitim reformu geçiren Museviler de bu dönemden itibaren Babiâli bürokrasisinin önemli mevkiilerinde görülmeye başladılar.⁴ Bu bürokratların içinde Moiz Fresko gibi örneğin İranice harflerle

Türk dilinde (Üstad) gazete çıkaranlar, Missalidis gibi Yunanca harflerle Türkçe

mecmua çıkaran ve roman yazanlar (Temaai Dünya, R. Anheggert tarafından

Latin harfleriyle neşedildi), Ermeni harfleriyle romanlar ve şiirler kaleme alanlar vardır. Nihayet Baronyan Agob gibi hem Ermenice, hem Türkçe gazete

çıkaranlar da rastlanır (Tadron veya Tiyatro gazetesi). 19. yüzyılın bu kültürel

plüralizmi, emseddin Sami gibi hem Arnavut, hem Türk ulusçuluğunda ayrı bir yeriolan, daha doğrusu bir Osmanlı imparatorluk ulusçusu tipindeki aydınların da ortaya çıkmasını neden olmuştur.

Osmanlı seçkini, bugeli elersonunda bürokraside kozmopolit bir kadro oluşturduğu gibi bilim ve sanat hayatında da, özellikle matbuatta bu yapıyı sonuna kadar korumuştur. Çünkü dilli Osmanlı seçkinlerine hayatın her alanında

rastlamak mümkündür. 1854'de Topkapıcıvarında doğan fakir bir Ermeni genci, aldığı bursla Mektebi Sultani'de okumuştur. Geleceğin Ermeni Patriği Ohannes Arruni'dir bu ki.⁵ Mektebi Sultani, Tıbbiye gibi eğitim kurumlarının kadrolarında Bulgar, Rum, Ermeni, Arnavut, Maruni gençlerine her zaman rastlanıyordu. Özellikle Hamidiye (II. Abdülhamid) devrinde Arap vilayetlerindeki gençlere verilen bu eğitim imkânıyla Araplar arasında da Osmanlı patriyotizminin yayılması amaçlanmıştır. Bu gibi girişimlerin ulusçuluğun sonuçlarını önleyemediği açıktır ama böylesi girişimler kültürel

planda bir Osmanlılının yerleşmesini sağlamır. Nitekim İmparatorluk, dağıldıktan sonra da Bulgaristan'da, Romanya'da, Arap ülkelerinde Osmanlı eğitiminden geçmiş, Türkçe bilen bir bürokrasi bıraktı.

İmparatorluk hayatını Osmanlıcılık, İslamcılık ve ulusçuluk gibi akımların

3 İlber Ortaylı, "Osmanlılarda iktisadi yazması", Yapıt, Ekim 1983, s. 374

4. 4 Avram Galanti, Türkler ve Yahudiler, İstanbul 1928, s. 127-139 ve s. 411-42.

5 Kevork Pamukciyan, "Ohannes Araruni", İstanbul Ansiklopedisi, c. 2, s. 1063.

www.e-kitap.us

çalmasıyla kapadı. Bizzat Osmanlı zihniyeti bu kavganın içinde yer aldı. İmparatorluğun dağılmasını önlemek isteyen muhalefetin üyeleri daha çok Türk unsurlararasından çıkmıştır. Kozmopolit bürokrasi yaresmî muhalefetin ve iktidarın taraftarı olmuştur, yada ulusçu akımlar mensup olmuştur. Ama bu arada Osmanlı patriyotizmi içinde mensup olduğu etnik ve dinî grubun ayrımcı isteklerine karşı çıkanlardavardır. Londra sefiri Kostaki Musurus Paşa butip Osmanlı patriyotlarındandı. Atina elçiliği sırasında Yunan ulusçularının nefretini kazanmış ve sakatlanmasının neden olan bir suikastın maruz kalmı. 6

Kokusuz Osmanlıcılık sağlam tarihuurunadayan bir ulusçuluk değildi. O pragmatik ve belli bir coğrafyadaki geleneklere dayanan yurtseverlik ideolojisiydi. Osmanlılığa mensup bu kozmopolit elitin ortak bir Osmanlı tarihi uurunamensup olduğu un gösteren ciddî tetüdlere ve böyle bir uura dayanan bir tarih yorumuna rastlamak güçtür. Emperyal milliyetçiliğin sadece bizde değil, Avusturya Macaristan'da bile en zayıf tarafı buydu. İdarî, siyasî, iktisadî yönden Osmanlı birliğinin devamını zaruri gören Butrus el-Bustani, Rıfaat Tahtavî, Abdurrahman Kevâkibî gibi Arap aydınlarının tarih yorumları tamamen anti-Türk ve ırkçı lığa dayanan bir Arap ulusçuluğuydu.

II. Merutiyet devrimi Osmanlı vatanseverliğinin adını koyarak tarih sahnesine çıktı. Ama kaçınılmaz olaylar imparatorluğu parçaladı ve ulusçuluklar döneminde Osmanlı seçkinleri sahneden çekildiler. Bu ortamda Türk ulusçuluğunu "en geciken ulusçuluktur" gibi değerlendirmek, henüz siyasal edebiyat ve hatta siyasal örgütlenme tarihimiz yeterince aydınlanmadığından pek hazırcı bir hüküm olur. Ancak son devir Türk aydınının Osmanlı yurtseverliğini ister istemez sürüklemek zorunda olduğu da bir gerçektir.

Türklük, İmparatorluk varoldukça doğumuzu zaruret nedeniyle ihtiyatla geciktirilmiş bir kimlikti. Yıkım anında ise derhal patladı. Kozmopolit bir "Osmanlı" eliti vardı, yeni dünyanın ritlerinde derhal "Türk" oldular. Müslümanlığı ılayeten bir halk vardı, 1293 Harbive Balkan Harbi'nin faciaları ve Birinci Büyük Savaşın atende onlar da zamanla "Türk" kimliğinin gerekli olduğunu anladı.

Millet sistemi nasıl asri manadaki ulusa veya millete dönütüyse millet deyimine nation anlamını kazandıran da Araplar değil, 19. yüzyılın

6SinanKuneralp,"BirOsmanlıdiplomati:KostakiMusurusPaa",Belleten,T.T.K
., Ankara1970/3,s.429.

www.e-kitap.us

Osmanlılarıdır. Osmanlı toplumunda millet,nationulus demek değildi. Fakat
dinve mezhep ayırımına doğrubu kompartımanla uzun bir süre fertlerin
kimliğini tayin etmi ve ulusçuluk döneminde de gruplar ve fertler etnik
kompartımanları bu dinî aidiyet görevi göre seçmişlerdir.

Millet sözü gerçektende dinî bir aidiyeti ifade eder. Bu kavramı bugünkü

nation anlamında kullanmak, rkmilletlerine Osmanlı yüzyıllarının, hatta son

son yüzyılda getirdiği bir kullanım biçimidir. Fert doğduğu millet
kompartımanının içinde cemaatin ruhanî, malî, idarî otoritesine bağlı olarak
yaar. Ancak ihtida ederse bu kompartımanı değiştirir. İslam devleti
gayrimüslimleri ihtida (yani sadece İslam geçmesi) dında birdinden öbürüne
geçmesini hoşgörmez; pratikte de bu pek olmamıştır. (Yahudi cemaatinden
Hristiyanlığa, Hristiyanlardan Yahudiliğe geçi gibi.) Fakat Hristiyan
cemaatin kendi içinde mezhep değiştirme olayları görülür. Nitekim
Ermeni Gregoryenlerin Katolik ve Protestan; Süryani Kadîm (monofizit) cemaat
azasının Katolik, hatta Koptların ve 19. yüzyılda bazı Bulgarların Katolik olması
gibi olayları kastediyoruz. Millet bir kavram değil, bir içtimâî teşkilatlanma, bir

ruh hali ve tebanın birbirine bakışı ifade eder. Ekaliliyyet (minorite, azınlık)

sözünde devlet ve toplum hayatımızda imparatorluğun son yıllarında girer.

Millet kompartımanına mensup olan kimse modern toplumdaki azınlığın
aksine bazı davranış ve tutumlar sergiler. Bu aidiyet fertlere aile, sülale ve
cemaatinde bir güvenlik ve hattı vakar verir. Kendi toplumsal grubu içinde
kendi ananesi ve babadan oğula sözlü kültürü içinde yaar. Kompartımanlar
arasında ilişki azdır, çatışma da azdır. Modern toplumdaki azınlık fertleri gibi
çevre ile didiş, kimlik ispatı, asimile olma (çoğunluk tarafından emilme)
veya asimilasyon karşı direnme, dolayısıyla çatışmacı davranışlar girmesöz
konusu değildir. Açık toplum denilen asrî sınıfl cemaatindeki gruplaalar ve
rekabet söz konusu değildir. Bugün rekabet ve cemaatin hayatındaki kozmopolit
elitini içine girmek için rekabet ve çekilme tutumları, Osmanlı cemaatinde
son yüzyıldaki uluslaavemodernleşme ile baamıştır.

19. yüzyılda her dinden gencin imparatorluğun eğitim müesseselerinde bütündiğer kompartımanlardan insanlarla birlikte eğitilip bürokrasiye girdiğini, yükselip Osmanlı seçkinleri içinde yer aldığını gördük. Bazıları ise bu sürecin dışı kalmı, ulusçu akımlar ve çalıları tarafından diğerkalabalık üçüncü grup ise yüzyıllardan beri sürdüğü hayatı köylü ve hırızana atkar ve esnaf olarak devam ettirir.

Son yüzyılda gayrimüslim cemaatlerin içindeki çatılar Osmanlı

www.e-kitap.us

otoriteleriyle olan çatıalardan çok daha baskındır. Kilise kendi cemaati üzerinde otoritesini kaybetmektedir. Asıl önemlisi, 17.18. yüzyıllarda Katolik Cizvit ve Lazarist rahiplerin propaganda ve tekilatlanması, 19. yüzyılda da dahaziyadeAmerikanmisyonierlerinProtestanpropagandavefaaliyetiErmeni cemaatiniböldüğü,iççatıayasevkettiğivebudağılmanıngetirdiğikarga karısındacemaatüyelerininulusçuakımlaraitildiğigörülmektedir.

Bunun yanında Rum Ortodoks milleti fetihten beri sadece Helen değil, Slav, Arnavut ve Arap unsurları da ihtiva ettiğinden burada ulusçu akımlar kiliseyi bölmekte ve zayıflatmaktadır. O kadar ki, 1829'daki Yunan bağımsızlığından sonra Fener Patrikhanesi, Yunan kilisesinin kendini autocephal(özerk)ilanedipayrıldığınıgörmektedir.Fener'dekiPatrikhane19. yüzyıl boyunca zayıflayını, kendine tâbi ruhların kopunu dehtle yamır. Buna karlık Yahudi cemaati ananesi, tutumu ile Batı'ya karı ol mu yava yava Osmanlı idaresi ve bürokrasisi içinde etkisini arttırmı ve devlete sadık kalmayı tercih etmitir. Bu cemaat, Batı tipi ulusçuluğu bir Hıristiyanideolojisiolarakgörmüveiltifatetmemidir.

Milletgrubuetnik(kavmî)velisanaidiyetinedeğil,dinvemezhepaidiyeti esasına dayanır. Ermenilerin hepsi Ermeni milleti olarak değil, Gregoryen (Ermeni),Ermeniatolik(Katolik)ve19.yüzyıldadaProtestanolarak3millet halinde tekilatlanmıtı. Bir süre SüryaniKadim cemaati Ermeni cemaati ile birlikteydi.Bununnedeni,ikisinininde"antihalcedon"(Kadıköykonsülükartı) denilen monofizi mezhep içinde olmalarıdır. Musevi milleti ise Karaim mezhebindekiYahudilerilehembirarada,hemdeğildi.Fermanveiemlerde Musevi Hahamba ve Karaim Milletbaından söz ediliyor. Bu iki cemaatin ayrılığı daha çok idarî ve malî meseleler açısından böyle görülmü olmalıdır (Baakanlık Osmanlı Ari, Gayrimüslim cemaat defterleri, Yahudi ve Karai defterleri,c.18,s.382'dekihükümler).

Bulgarlar,Sırplar(birara16.yüzyıldaPeçĐpekPatrikliğikurulmuisede lağvedilmi ve Sırp Kilisesi 19. yüzyıl baa kadar bu açıdan mevcut olmamıştır), Ortodoks Arnavut ve RumOrtodoks Araplar Helen unsurla beraberFener'deRumrtodoksPatrikhanesi'ninruhanî,malî,idarîvehukukî vesansürcü(eğitimveyayınsansürü)denetimveyönetiminetâbiidiler(Fener semtinePatrikhane'nintaması16.yüzyılsonundadır).

Đte19.yüzyılda ulusçuhareketlersırasındabuunsurlarınBabıâli'dençok Rum (Helen) unsurla ve Patrikhaneyle mücadelesinin nedeni budur. Bu unsurlar arasındaki çatıma ve olaylar, cemaatlerin tarihinde derin izler

www.e-kitap.us

bırakmı, bizatihi Makedonya ve Bulgaristan'da Katolik kilisesini kurmanın ve bumezhebегirmenin nedenidebugibiulusçuduygularolmutur.ZiraFener Patrikhanesi, bu unsurlara ibadet ye eğitimde kendi dillerini kullanma izni vermiyor,yüksekrütbeliruhbanıhepHelenunsurarasındantayinediyordu.Bu durumOrtodoksAraplararasındadaogündenbugünebirhuzursuzlukyarattı ve GrekKatolik (Melkit) denilen kiliseye geçme eğilimini arttırdı. Esasen ekümenik (universal) unvanıyla anılan itibar ve kudretine Osmanlı devrinde ulaan Ortodoks kilisesi, 19. yüzyılda Sırp, Eflak, Bulgar ve hatta Yunan kiliselerininautocephal(özerk)olarakkopmalarıylazayıfladı.

Osmanlı millet nizamı tarihinsui generis (kendine özgü) bir olaydır. Bu

biridarîtekilatlanmaözgünlüğükadarOsmanlıcemiyetininbuözgünüçtimaî kültürel ortamında gelin bir teilatlanmadır. Ne kolonyalist imparatorluklardaki azınlık milletlerin durumuyla, ne de federatif yapılarla benzetirilebilir. Osmanlı mirasını devralan Orta ark ülkelerindeki ve Balkanlardakifarklıdinvedildenzümrelerindurumudabununlabağlantılıde ğildir. Balkanlarda azınlık sorunu, çözölemeyen bir hukuksuzluk yumağıdır. Ortadoğuölkelerindeisefarklıdindeolupaynıdilikonungruplararasındaki uyua, bir politik uzlaadır. Zaman zaman bu gibi dengeler, politik gelielerle altüst olmaktadır. Mısır'da Kobtlarla Müslümanlar, Suriye ve Lübnan'dakigerilimveçatımalarbunaörnektir.

Osmanlı millet nizamı belli bir coğrafyada yayanlar kadar, dağınık yerleebiçimi gösterenvebazenaralarındailvahdetiolmayan(Museviler gibi) grupların da imparatorluğun ömrü boyunca kültürel değilse de dinî kimliklerinikorumasınısağlamıştır.Hattaokadarkibusistemsayesinde,dinî kompartımanınıçindegeçieyekimliközümsemeleriolmutur.BazıBulgarlar ve Hıristiyan Arnavutlar Helenlemi, aynı ekilde Anadolu'nun Karamanlı denilen Türk asıllı Türkçe konuan Ortodoks Hıristiyanları, tarihlerini Helen olarak kapamak zorunda kalmılardır. Aynı ekilde Müslüman olan bazı unsurlardadillerifarklıolsadaTürkkinliğininbenimsemiveyabunabitiiir (Pomaklargibi).Bütünbukültürelcoğrafyavetarihhenüzsarihsonuçlarge tirenbirtetkikvebilginindındadır.

Millet sistemi, Batı Avrupa tipi milliyetçiliğe temel olamaz. Batı tipi milliyetçilik bu sistemle çatırak ve onun silinmesiyle gelebilmitir. Bizatihi

milletsözünün(nation)vemilliyetçilik(nationalisme)gibiterimlerintercümesi

olamayacağı açıktır. Terim uyumazlığı, tarihî yönden uyumazlığı da
aksettirmektedir. Buna rağmen tarihî tecrübe, millet sisteminin yeni tip ulus

www.e-kitap.us

milliyetçiliğinin biçimlenikadar özellikle Müslüman kavimler arasında yenibir kaynarıcıkimlikoluurulmasınadayardımcıolduğunugösteriyor. Buçeliik gelie, belirttiğimiz gibibukavimlerintarihibütün hadiselisafhalarıylabirlikte yamalarından ilerigelmektedir.

Osmanlı kimliği salt bir Müslüman kimliği olarak kalmamıştır. Sadrazam Said Pa'nın ve benzerlerinin irilerinde olduğu gibi Türklüğünağırbastığı bir Müslümanlıktır. Öbür Müslüman etnik gruplar bu Türklüğü edilolarak intibak ettikleri ölçüde Osmanlı ürk olmaktadır. Genel kural, Türk olmayana naba banın Türkçe konup anlaaları ve çocuklarının da bu dili izlemeleri ölçüsünde ailenin Türk olacağıdır. Dolayısıyla son yüzyılın Osmanlılığı, Türk kimliğine kolaycadönüektir.

www.e-kitap.us

OSMANLIAYDINI

HürriyetGösteri,sayı:ubat

Bir toplumun aydınını betimlemek, kaçınılmaz olarak genellemeler yapmayı gerektirir. Oysa genellemelerini içerdiği yanlışlığı bir yana, toplumların değer yargılarının, kültürel yapılanmalarının zaman içinde hızla değiştiğini de göz önüne almak durumundayız. Bu nedenle toplumsal bir prototip çizmek, herhangi bir kurumu betimlemeye benzemez. Kaldı ki aydın kavramı, köylü veya iğbitarihin belirli döneminin ve belirli toplumsal ileri çerçevesinin içinde ele alınabilecek gibi değildir. Aydın, tarihsel evrimin içinde zaman ve mekânla, belirli toplumsal ileri ile sınırlanarak incelenecek bir kavram değil. Litteras, yani yazılık kültür çevresine mensup bir kiimutlaka aydın sayılamaz. Okumu adamların "intelligere" fiilini gerçekleştirmeleri ve aydın olmaları gerçi tarihin belirli döneminde gerçekleşen bir olaydır, ancak aydınların her toplumu içine amanlı değildir.

Bütün bu güçlükler e rağmen bir betimleme yapmak vesoyutlatırılmı bir prototip çizmek zorundayız. Osmanlı aydını, Türk aydını, Fransız aydını; İngiliz iisi, Fransız iisi kadar kolay betimlenemese de, aslında var olan tiplerdir.

Bu tipleri çizmenin sakıncalarına rağmen gerekliliği de açık. Osmanlı aydını

dediğimiz tipi, herhangi bir geleneksel toplumdaki aydın tipiyle özdeşirmek bizi bir yere götürmez. Ayrıntıları ve farklılıklarıyla ele almazsak bir sorunsal atlamı oluruz.

Örneğin bugünkü Türk aydınını tanımak için Osmanlı aydınını bilmemiz gerekiyor; bu bir. Üstelik böyle bir denemeye, exact (pekin) bir sonuca ulamayız diye girmek de bir kurtulu değil. Çünkü bazı zaman küçümseyerek veya yücelterek, çoğu zaman da yarı bilinçli bir sıfatlamayla

www.e-kitap.us

Osmanlı aydını tipinden sıksık söz ediyoruz; bu ki. O halde, edebiyattan, tarihî olay ve gerçeklerden, yerli ve yabancı kaynaklardan ve incelediğimiz adamların kendi yazdıklarından bir aydın portresi çıkarmak durumundayız. Osmanlı aydınının bütün Osmanlı asırları boyunca varolmadığını ve Osmanlı aydınının mevcudiyetini sadece son bir iki yüzyıla hasrettiğim halde klasik Osmanlı dönemindeki okumaları (literati) bu aydını oluşturanlar olarak göz önüne almak zorundayım.

Aydın insan gerçekte Rönesans'ın bir ürünüdür. Bulunduğu dünyaya, çevresine bilinçle bağıdın, bağıdırmasa bile bu çevrenin içinde kendi konumunu yargılamak gereğinin duyan, bunayönelik bireğitim gören ve eğitim veren ki, aydındır. Klasik Osmanlı toplumundaki okumu bu anlamda bir aydındağildir. Sorun sadece bakıldırma kadeğil, çevresini özgündeğerler ve araçları incelemektir. Bunututucu ve yadevrimci her aydının ortak özelliğil olarak saptamak mümkün. Böyle bir aydın tipi bizim toplumumuzda yakın zamanların bir ürünüdür.

Aydın, dünyaya, atalarından devraldığı değlerlerle veya tartımasız bir tavırla (gemütrahtlık, tartımazlık) değil, kendi kavram ve araçlarıyla bakan kiidir. Osmanlı aydınının geç oluunun nedeni, çoğunlukla vurgulandığı gibi sadece Avrupa kütürünü yakınlık veya uzaklık kladüğüm lenen bir sorun değildir. 16. yüzyıldan beri bizim okumaların Avrupa tarihine, dillerine ilgiduyduğunu biliyoruz. 16. yüzyılın seçkin okumu Feridun Bey, Hasan bin Hamza ve Alibin Sinan' abir Frans tarih i çevirtmiti. Çevrilen bu tarihin ne kadar i yaradığını sormayalım. Bu netarih yazıcılık metodumuz u etkilemiyor, nededi dünyaya bakıımı...

17. yüzyıl sonunda Hezarfen Hüseyin Efendi Latince, Yunan ve Fransızca bilgisiyle Marsigli ve Galland' ı bile hayran bırakmı. Hüseyin Efendi, Yunan ve Roma' dan balayan, Bizans' ı da içeren bir tarih yazmı. Kâtib Çelebi Avrupa kaynaklarını tanırdı. Ama bu kiilerin etrafında eğitebildikleri bir grup yoktu.

Aydınlar olmayınca aydın olmasızdır. 18. yüzyıldaise Batı dillerine, Aristoteliene düşünceye ilgi duyan her dinden bir Osmanlı aydın grubu oluaktaydı. Örneğin İstanbul' da Kantimir, Mavrokordato ve Nefiyoğlu gibi aydınlar ve dinden insanlardan olu n ama ortak dil konun, ortak sorunları tartın bir grup vardı. Koca Ragıp Pa astronomi, doğabilim gibi dallarda

Avrupa eserlerini izliyordu. Bilgisiderin olmasa da bunun eğitimesokan, çeviriler yaptırtan biriydi, demek ki ortam oluyordu.

Osmanlı okumuunun aydın olamayın matbaanın gecikmesine bağlamak

www.e-kitap.us

yaygındır. Büyük ölçüde doğruluk payı olan ama eksik bir tehis bu bence. Petrarca'nın zamanında matbaa yoktu ama Petrarca aydındı. Avrupa'da 15. yüzyılda, matbaadan önce yüzlerce nüsha çoğaltılan kitaplardan birine *İncil*'di, ne çok kullanılan bir felsefe tractatus'uydu, ne de birdin *İrîh*. Schiltberger'in 1440 yılına ait bir Küçük Asya seyahatnamesiydi.

Petrarca niçin aydındı? Klasik dünya ile kendi dünyasını karıştıran, klasik kültürü kendi dünyasına nasıl ayacağını aratırma ve düşünme bilincine ulaşmış biriydi de ondan. Topladığı, çevirdiği, uyarladığı klasik metinlerle bu büyük uğraşı batan öncülerdendir. O Rönesans aydınıdır. Rönesans aydını ister komünyonu Aristotelien mantıkla reddeden Pomponazzi olsun, isterse Machiavelli gibi geleceğin politikasını inceleyen analist olsun, isterse da Vinci veya Michelangelo gibileri olsun, hepsinin ortak yanı çevreleriyle bu hesaplama yapacak bilinçte adamlar olmalarıdır. Onun için kültür tarihinde Rönesans aydını ve Rönesans adamı gibi bir tipin varlığından söz edilebiliyor. Aydın tipi, Rönesans adamı olarak doğmaktadır.

Osmanlı aydını Tanzimat devrinde kendini tarihsel olarak ortaya koydu. Osmanlı aydını, 19. yüzyıl reformcu Babıalibürokrasisinin ürünüdür. Kullandığı dili sadeletirmeyi düşünen veya sadeletirmese bile niçin muhafaza etmek gerektiğini tartışan, toplumunu modernleştirmenin veya gelenekleri içinde tutmanın nedenini ve gereğini tartışmaya başlayan bir okumu tipidir bu. Davranılarında henüz bağımsız ve özgür bir nitelik yoktur: Belki henüz devlet kapısının mahkûmudur ama devlet kapısının düzenini de tartışmak ve değiştirmek amacındadır. Bu okumu tip, muhafaza kâr veya radikal olsun, toplumun kurumlarını tartışmasız kabul etmez, teraziye vurarak yorumlar. Muhafaza kâr Cevdet Paşa, Mithat Paşa kadar dünyaya açıldı ve toplumunun çizgilerini kendikabı içinde gözlemliyordu. Cevdet Paşa da Fransız ihtilâlini ve İngiliz parlamenterizmini öbürleri kadar kantara vurmuş ve tercihini yapmıştı.

19. yüzyılın Osmanlı aydını, klasik Osmanlı toplumunda ayrı dil ve din kompartımanlarında yaşayan gruplardan çıkan zeki gençlerin aynı eğitim potansiyeliyle ortaya çıkmıştı. Rum, Ermeni, Türk veya Arap, hepsi Osmanlıca'yı, Fransızca'yı bilen gençlerdi. Aynı protokolden, aynı ustaların çıraklığından geçmiş aynı ideolojiye bağlanmaları istenmişti. Hatta bağlılıklarındaki yorum farklılıkları bile aynı çevre ve aynı eğitimin

nitelikle rinden kaynaklanıyordu. İslam hukukunu vukufla yazan Sava Paa ve emsettin Sami Arnavuttu, üstelik Türkçe kadar Rumca da iyibilirlerdi çünkü

www.e-kitap.us

her ikisinin de eğitimini görmüldü. Sahhak Abro Efendi, Ermenice kadar Türkçeyi, onun kadar Fransızca'yı iyi bilirdi. Avrupa ekonomisi, politikası, Avrupa tarihi hakkında yaptığı çeviriler ise etrafındaki Babıali bürokratlarının isteklerine cevap verecek biçimde seçilirdi.

Osmanlı aydınına silyorumlarsayorumlasın, bir modernleme ideolojisinin adamıydı. Tarihe, gününe ve geleceğine aynı yoğunlukla bakmak zorundaydı. Bu bakılardaki farklılıklar, klasik tipteki gruplamaların yerini, siyasal görüşe göre biçimlenmiş gruplara almasını neden oldu. Klasik döneminki isel çekimleri ve tutarsızlıklarında artık siyasal kutupla avertedünya görünümün kristalleesiyle baa tür çatılara dönüşüyordu. Gerçi Osmanlı aydınının bu evrimini tamamladığını iddia edemeyiz ama 19. yüzyıl bürokrasisinin aydın yetitirmeye baladığı da bir gerçektir.

Ulusalcılıkakımı, Osmanlı elitine bue litin hayattar zıyla birlikte Osmanlı aydınına da ortadan sildi. 20. yüzyıl baında Osmanlı aydını, Türk toplumu içinde ağırlığını duyursa da artık bir kalıntıydı. Bundan sonra kendine özgü çizgileriyle ulus alaydını tipinden söz etmedönemi balıyordu.

www.e-kitap.us

OSMANLİ SEÇKİNLERİ

Bahri Savcı'ya Armağan, Ankara 1998.

Osmanlı seçkinleri ve Osmanlı kültürü aslında 19. yüzyıl Osmanlı reform asrının bir ürünüdür ki, siyasal Osmanlıcılığı temelini oluşturduğu bir kültürel olgudur.

Bu kültürel yapının oluşumunu kukusuz 18. yüzyıla kadar izlemek mümkündür. Aslında 18. yüzyılın kozmopolit Osmanlı okumu 19. yüzyıl Osmanlı aydınlarının öncüsüdür.

Kısaca Lale Devri dediğimiz dönem, aslında dönemi ifade edemeyen bir adlandırmadır. Bu devre belki Osmanlı Barok Çağı demek daha doğru olacaktır.

Boyutları ve özünü ıyice tanımlanıp betimlenebilmi bir dönem değildir. 18. yüzyıl, Balkanlar ve bugünkü Türkiye'nin Avrupalıca retine, kültürüne ve politikasına açıldığı bir çağdı. Türk asıllı okumu tabaka da imparatorluğun diğer dinî ve etnik gruplarına mensup okumuar gibi Batı kültürüne ve dillerine açıldı. Örneğin Fenerli Rum aristokrasisinden Padua'da yetien Mavrokordato karder, NeoAristotelien bir düşünceye sahiptiler. İstanbul'da bulunan geleceğin Eflak Beyi Dimitri Kantimir bunlarla yakın ilişideydi. (İlginci, Nikolo Mavrokordato, Kantimir'i aynı görevde izleyeceğini aklına bile getirmiyordu.) Grubun Batı ve Doğu dillerinde, Türk ve Batı musikisinde bilgisi ve çalışması vardı. Kendilerine Nefiyoğlu adında Batı dillerini ve Latinceyi de bilen bir Osmanlı beyzadesinin katıldığı biliyoruz. Bu grubun dönemin tarihçilerinden Hezarfen Hüseyin Efendi, Doğu dilleri dışında Latince ve Yunancayı da bilirdi. Kendisi Yunan, Roma ve Bizans'ı içeren bir dünya tarihi kaleme almakla meuldü. İstanbul'a gelen L. E Marsigli ve A. Galland gibi kitap dükünlerini hayran bırakan bir bilgisine kitap koleksiyonu vardı.

Dönemin ilginç tiplerinden biri de, eski Galata kadısı, "Yanyalı Hoca"

www.e-kitap.us

denilen Esat Efendi'ydi. Ḋ gücü bırakmı, Ḋbrahim Ṁteferrika matbaasında musahhih olmutu. Yunanca ve Latince biliyordu. 18. yüzyılın sadrazamlarından Ragıp Paaireveair Fitnat Hanım'adükünlüğüyanında, Batı bilimine de düündü. Garp dillerinde Voltaire'den yaptırdığı tercümeler yanında, Newton'u da okuyup bir erh yazmıtı. 19. yüzyıl baında medreseden yetitiğıveulema ailesindengeldiğıhaldemedreselilerdennefret edennizade Ataullah Efendibugeleneğininürünüolanbir kiilikti. nizade bizdekiaydıngeleneğininbaıçeker. Biraydıındıçünkübilinçliolarakyaadığı kültürelçevreyideğirmekistiyordu. Evindekito plantılaraBekta Cemiyyeti Ḋlmiyyesi adı verilirdiki, bir nüve akademiveya salon kurumuydu.

Dönemin ulemasından kazasker payeli Kethüdazade Arif Efendi, medrese bilgisinin sonsuzluğuyanında Batı biliminemeraklıbiriydive Batı müziğininide severekdinlerdi. Bugün messadinlemek için Ḋstanbul'da St. Antoine kilisesini dolduranların öncüsü sayılmalıdır. Protestan kilisesindeki messaların abonesiyimi Kethüdazade Arif Efendibilinçliolarak Osmanlı okumasınıfının eletirisini, yapısal zaafını ele alan biridir. Ona göre okumurumız nazımı yazıp, nazım söyleyip nazımla düşünmekten nesir gibi zor ve zengin bir anlatıma geçmelidir. Nitekim 18. yüzyılda sathî bir sanayi olarak kurulan matbaa, 19. yüzyılda Osmanlı Türk'ünün ve diğer Osmanlı milletlerinin hayatına girdi. Bu hüküm sadece Türkler için değil, Ermeni, Rum ve Musevi cemaatler için de söz konusudur. Osmanlı insanı için nesir, Moliere'in Mösyö Jourdain'e gibi günlük dilin ötesinde bir anlam ve anlatım strüktürü ile eleştirir. Düüncenin geli tiğı biredebîtü olmutur.

19. yüzyılın belirgin bir özelliğı, iki dilli Osmanlı aydınıdır. Sözünü ettiğimiz ikinci dil, yabancı dil olan Fransızca değildir. Değıik etnik gruptan olan aydınların Türkçeyi de mükemmel biçimde öğrenmi olmalarıdır. Tanzimat aydınının butipine örnekler çoktur. En çarpıcısı, ceddinden gelen Rumca yıda Türkçekadariyibilen Ahmet Vefik Pa'a'dır. Kukusuz Arnavutluk'un Fra eri hanedanından gelen mseddin Sami, ilmî Türk ve Arnavut tetkiklerine bayan iki dilli ve iki ideolojili bir münevverdi. 19. yüzyılda Rumeli eyaletlerindeki memurların birçoğı Türkçedıdabiriki Balkan diliniçoki yi bilirlerdi.1

Aslında Tanzimat, Türk dilinin eğitiminin yaygınlatığı bir dönemdir.
Mektebi Sultani, Tıbbiye, Mülkiye gibi kurumlar Türk dilini iyi öğrenen

1GeorgeGawriych,"TolerantdimensionsofculturalpluralismintheOttomanem
pi re".TheAlbaniancommunity,IJMES,15/1983,s.521522.

www.e-kitap.us

kozmpolit Osmanlı bürokrasisinin yetitiği kurumlardı. Esasen Mektebi Tıbbiye'yeherdinîgruptannekadaröğrencialınacağı,gayrimüslimcemaatler arasındaki münakadan dolayı Babiâli tarafından belirli kontenjanlarla tespit edilmii. Babiâli (Meclisi Valâ) sıhhatli bir nüfus sayımı yapılana kadar gayrimüslimlere 1/3kontenjanayırmıbuñučetligruplarataksimetmi ve münaka üzerine sonra Bulgarlar için de bir grup tespit etmii. 1/3 oranı yaygınlık kazanan bir uygulama olmalı ki, Meclisii Mebusan açıldığı zaman oradadaazanın1/3'ününügayrimüslimolduğugörölmütür.

II. Mahmud devrinden beri Yunan ayaklanması nedeniyle Fenerli Rum aristokrasisi gözden düü ve Babiâli'nin kadrolarına diğer gayrimüslim unsurlarveTürklergirmeyebalamıtır.ErmeniDivanıHümayuntercümanları içinde Sahhak Abro Efendi Osmanlıcasının zenginliği ve yaptığı telif ve tercümelerde iktisat ilmine ait Türkçe karılık bulduğu yeni kelimeleriyle tanınır.Nihayet19.yüzyılınsonçeyreğindeeğitimreformugeçirenMuseviler debudönemdenitibarenBabialibürokrasininönemlimevkilerindegörölmeğ

badılar. Bu bürokratların içinde Moiz Fresko gibi, Đbrani harflerle (Üstad)

Türkçe gazete çıkaranlar, Missalidis gibi Yunanca harflerle Türkçe mecmua

çıkaran ve roman yazarlar (Temaai Dünya, R. Anhegger tarafından Latin

harfleriyle çıkarıldı), Ermeni harfleriyle romanlar ve iirler kaleme alanlar vardır. Nihayet Baronyan Agop gibi hem Ermenice, hem Türkçe gazete

çıkaranlaradarastlanır(TadronveyaTiyatrogazetesi).19.yüzyılınbukültürel

plüralizmi, mseddin Sami gibi hem Arnavut, hem Türk ulusçuluğunda ayrı bir yeri olan, daha doğrusu bir Osmanlı imparatorluk ulusçusu tipindeki aydınlarındaortayaçıkmasınanedenolmutur.

Osmanlıseçkini,bugelielersonundabürokrasidekozmpolitbirkadro oluturduğu gibi, bilim ve sanat hayatında da özellikle matbuatta bu yapıyı sonuna kadar korumutur. Đki dilli Osmanlı seçkinlerine hayatın her alanında

rastlamakmümkündü.1854'deTopkapıcıvarındadoğanfakirbirErmenigenci,

aldığı bursla Mektebi Sultani'de okumuu. Geleceğin Ermeni patriği Ohannes Araruni'dir bu kii. Mektebi Sultani, Tıbbiye gibi eğitim kurumlarının kadrolarında Bulgar, Rum, Ermeni, Arnavut, Maruni gençlerine her zaman rastlanıyordu. Özellikle Hamidiye devrinde Arap vilayetlerindeki gençlere verilen bu eğitim imkânıyla Araplar arasında da Osmanlı patriyotizminin yayılması amaçlanmıştır. Bu gibi girilerin ulusçuluğun sonuçlarını önle yemediği açıktır. Amak kültürel planda bir Osmanlılığı yerleesini sağlamır. Nitekim imparatorluk, dağıldıktan sonrada Bulgaristan'da, Romanya'da, Arap

www.e-kitap.us

lkelerinde Osmanlı eğitiminde geçmi Türkebilen bir bürokrasi bıraktı.

mparatorluk, hayatını Osmanlıcılık, slamcılık ve Ulusçuluk gibi akımların atıasıyla kapadı. Bizzat Osmanlı eliti bu kavganın içinde yer aldı. mparatorluğun dağılmasını önlemek isteyen muhalefetin yeleri daha çok Türk unsurarasından çıkmıştır. Kozmopolit bürokrasiye resmî muhalefetin ve iktidarın taraftarı olmuştur, ya da ulusçu akımlarına mensup olmuştur. Ama bu arada Osmanlı patriyotizmi için mensup olduğu etnik ve dinî grubun ayırıcı isteklerine karıkanlar da vardır. Londra sefiri Kostaki Musurus Paabutip Osmanlı patriyotlarından dı. Atina elçiliği sırasında, Yunan ulusularının nefretini kazanmı ve sakatlanmasından neden olan bir suikastın maruz kaldı.2

Genellikle Osmanlı eliti ulusçu eğilimleri olsa bile ilk anda federasyondan öte bir program dönememektedir. 1860'larda "Bulgargizli ihtilal komitesi", Avusturya-Macaristan modeli üzere federatif bir model ngren ilk anayasa teklifini getirmiştir. Okadarkı tamamıyla yabancı lkedengelen Ziyonistlerin bile federatif, hatta sadece idarî muhtariyetten ötede bir program öngöremeyen genç liderleri Osmanlı eğitiminden geçmeyi ve Osmanlı sistemiyle btnleeyi yöntem olarak benimsemişlerdir. Polonyalı David Ben-Gurion ve bazı yandalarının Osmanlı hukuk mektebinde talebe olmaları bu havayı açıklar.

Kokusuz Osmanlıcılık sağlam tarihi uurunada yanan bir ulusçuluk değildi. Pragmatik ve belli bir coğrafiyadaki geleneklere dayanan bir yurtseverlik ideolojisiydi. Osmanlılık a mensup bu kozmopolit elitin ortak bir Osmanlı tarihi uurunama mensup olduğunu gösteren ciddi tdler ve böyle bir uura dayanan bir tarihyorumunun bulunmak güçtür. Emperyal milliyetçiliği sadece bizdede değil, Avusturya-Macaristan'da bile en zayıfta rafı buydu. darî, siyasî, iktisadî yönden Osmanlı birliğinin devamını zarurî gören Butrus el-Bustani, Tahtavi, Kevakibî gibi Arap aydınlarının tarihyorumları tamamen anti-Türk ve ırkda yanan bir Arap ulusuluğuydu.

Osmanlılık bir müddet için basit halk tabakasına da sirayet etmiştir.

Fevzi'nin Tuhfetu'l-Uk'ına benzeyen manzum lugatların sayısı kalabalıktır.

BunlarnazımıbiçimdeTürklereErmenice,RumcaveRumlaraTürkçeöğretmeyi amaçlar. Elit zümrenin Batı kültüründen edindiği "âsârı atika" dükünlüğü, Batı sanatınayakınlıkdaortakbirfaaliyetyaratmıtır.BualandaOsmanlıseç kinidinîveetnikfarkabakmaksızınaynıamaçiçinçalııurdenilebilir.Sisam

2SinanKuneralp,"BirOsmanlıDiplomatıKostakiMusurusPaa",Belleten,T.T.K ., Ankara1970/3,s.429.

www.e-kitap.us

beyi (Kife?) Babıali'yi adalardaki eserleri toplayıp İstanbul'da müze açmaya tevik ediyordu.³ Girit mutasarrıfı Kostaki Adossides Pa ile Konya valisi Abdurrahman Pa antika eser toplamakta adeta bakiçekiıyorlardı.⁴ Sava Pa, Rum Ortodoks olmasına rağmen önemini halen koruyan İslam hukuku üzerinde nazari bir eser yazmıştır. Serkis Karakoç, Aristari Bey anlama ve hukuk metinlerini kodifiye etmekte büyük çaba göstermilerdir. Ulusların birbirini yediği Makedonya'da bile bazı halde sarsılmaz ittifaklar da kurulmuştur. Makedonya ihtilalcilerinden İvan Mihajlov, 1934'de Türkiye'ye sığınmış ve 4 yıl Türkiye'de yaşamıştır.

II. Merutiyet devrimi Osmanlı vatanseverliğinin adını koyarak tarih sahnesine çıktı. Ama kaçınılmaz olaylar imparatorluğa parçalar ve ulusçuluklar döneminde Osmanlı seçkinleri sahneden çekildiler. Bu ortamda Türk ulusçuluğunu "en geciken ulusçuluktur" gibi değerlendirmek henüz siyasal edebiyat ve hatta siyasal örgütlenme tarihimiz yeterince aydınlanmadığından pek hazırcı bir hüküm olur. Ancak son devir Türk aydınının Osmanlı yurtseverliğini iştirak etmez sürüklemek zorunda olduğu da bir gerçektir.

³Bakanlık Arivi İrade Dahiliye Nr:24654, 7 Mart 1857 tarihli Sisam kaymakamı Kife Bey'in arzı. ⁴

Semavi Eyice, "Arkeoloji müzesi ve kurulu", Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türkiye An siklopedisi, Cilt VI, s.1596-1603.

www.e-kitap.us

OSMANLI:ÜÇÜNCÜ

ROMAĞMPARATORLUĞU

Hürriyetgazetesi,OsmanlıEki,18Ekim1999.

Türkler Konstantinopolis'i 1453'te aldılar. Türk Đmparatorluğu Roma'nın müesselerini çok önceden devralmı olmasına rağmen bu tarih, Türkler'in Roma'nınvarisiolmasıylaeanlamlıdır.

Muhtelif dinlere mensup ve çetli dillerin konulduğu imparatorlukların kendineözgüyönetimisedeeklasikRomağmparatorluğu'ndadeğil,bölgedeki Sasani(Đrkan)ĐslamveömrükısasürenMoğolimparatorluklarındadagörmek mümkündür.Osmanlığmparatorluğu'ndakurulantoprakidaresivebakentinin yönetimi, cak derecede klasik pagan Roma ve yanlı olarak da Bizans diyeadlandırılanHıristiyanRomailebenzerliklergösterir.

Osmanlı Đmparatorluğu, tarihteki üçüncü ve "Müslüman Roma"dır ve kendineözgüyapısıda,meselatarikatlarhalindeörgütlenencemiyethayative etnikdinî grupların kompartımanlar halinde örgütlendiği 'millet' teilatıdır. Denilebilir ki,Osmanlı imparatorluğubudurumdatarihtekiOrtadoğukdeniz imparatorlukları içinde klasik Roma'ya en çok benzeyenidir ve orijinal, son derecerenklibircemiyettir.

Bu kozmopolit yapı, imparatorluğun idareci zümresi için de geçerlidir. Osmanlı yönetici sınıfı, Roma'daki gibi bir 'patrici' sınıfı değildir. Yöneticiler, imparatorluğun en uzak köelerinden, Kafkas ve Balkanlardan, çoğunluğu gayrimüslim çocuklar arasından çıkarılır. Bu sınıflar ehirli değil, köylüdür. Đmparatorluğun yöneticilerinin Müslüman Anadolu Türkleri arasından çıkması ise18.yüzyılaaitbirolgudur.

Üçüncü Roma'nın sınırları kendinden evvelki iki Roma'ya az çok benzer. Yeni universal imparatorluk kavramını ve ideolojisini besleyecek bir coğrafi

www.e-kitap.us

ayrılık da söz konusudur. Teb'anın etnik kökeni ve kültürel muhitleri

(Kulturkreiss)benzerlikgösterir.

ResmîdilTürkçe

Osmanlıimparatorluğu bir Balkan imparatorluğu olarak doğdu ve gelişti. Yani 16. asra kadar halkının çoğunluğu gayrimüslimdi. Ama bu yapıya rağmen ideolojisi İslam'dı ve İslami çin savayordu. Nitekim Balkanlar'ın Arnavutlar ve Bonaklar gibi önemli grup bu devlet sayesinde 15. yüzyılın ikinci yarısında İslam dinine geçtiler. Mesela Dranlir Hafız'ır hetmek gibi önemli edebî ve fikri bir faaliyeti en yüksek derecede yerine getiren 16. asır yazarı Sudi, Bosnalıdır. Burada İslam'ın Osmanlı yorumu kadar Helenizmin ve Helen Ortodoksluğunun Osmanlı Roma İmparatorluğu sayesinde bütün Balkanlar ve Ortadoğu halkı arasında universal sıkıntılarla yerleştiğini söylemek gerekir. Zira dinî kurumlar teb'anın etrafında toplandığı kuralları da meydana getirir. Osmanlı devlet idaresi herkesin dinî vecibesini yerine getirmesi ve hayatını yaaması için asayî kuvveti rolünü üstleniyordu. Eğer Patrik ve Hahambaı birinin kendi riatına aykırı harekete geçtiğini ve suçlu olduğunu bildirirse idare hükmettikleri cezanın uygulanmasını sağlardı. 1660'da Yahudiler arasındaki Sabetay Sevi olayı bunabir örnektir.

Bu imparatorluk idaresinin ve ordusunun dili Türkçeydi. Devme yeniçerilerle rağmen ordu, Türk dilini ve karakterini hassasiyetle muhafaza etti. Ama bürokratlar arasında Helen ve Ermeniler de vardı ve 19. yüzyıl da sayıları daha da arttı. Osmanlı donanması, Hristiyan subay ve neferleri evlerine gidebilsinler diye Noel'de ve Paskalya'da demir atıyordu. Helen unsurun Yahudi karı eğilimine karşı, idare Yahudiler lehine çok tedbirliydi. Slav dillerinde, Rumca ve Đbranice veya Yudeo-Espanyol ile dilekçe verilebilirdi. Ama Türk olmayan memurlar da dahil olmak üzere Osmanlı bürokrasisi Türkçeyi her zaman iyi bilir ve yazardı.

Türkler ülkelerini 'Rum ülkesi, iklimi Rum', 'Romalı' gibi 'Rumi' diye adlandırırılar. Ortodoks kilisesine 'Roma Ortodoks' denirdi. Romalılık 'ökümenik', yani evrensel olmakla aynıydı, zira 'ökümenik' demek 'kâinata hükmeden' demektir. Fatih Sultan Mehmed'in unvanı da bu yüzden "Kayzeri Rum" eklindeydi ve hükümdar kiliseye bu unvanı vermiştir.

Üçüncü Roma, Müslüman bir imparatorluktur. Yani Osmanlı, Yeniçağ dünyasını yeniartlarına Roma olarak intibak etmive 19.yüzyılsonundaki

www.e-kitap.us

uluslararasıçağdabüyükdarbeleryemitir.

DördüncübirRomaiseolmayacaktır.

www.e-kitap.us

OSMANLI'DA TOLERANS VETESÂMUH

Osmanlı'da Hogörü, İstanbul 2000.

Tolerans dediğimiz zaman bir müessese ile kar karayız ve bu çok yanlış yorumlanıyor kanaatimce. Çok yerinde olmayan tavsifler, attribüsyonlar, nitelendirmeler yapılıyor. Toleransın normal olarak çokça kullanıldığı bir ülke olan Fransızların millî lügatına baktığınız zaman doğrudan doğruya 'Endüljans'ın inkarlığı olarak kullanılır. Endüljans'ın da hiç üphe yokki, tek taraflı bir bağış söz konusudur. Yani yapılan bir yanlış, bir hatayı, bir günahı, bir tarafın tek taraflı, kendi serbest iradesiyle bağışması, bir kusur olarak görmemesi, affetmesi, üzerinde durmaması, cezalandırmaması anlaşılar. İkinci bir anlamı ki çok eskiden beri böyle geçer bir tüccarın mallarını pazarlaması nabelirgin bir biçimde tolerans gösterilir. Yani pazar getirilen malları ne al sat! Burada da yine tek taraflı bir bağışlama, bir sabır, bir tahammül, bir atıyye söz konusudur. Ve önemle üzerinde durulması gerekir. Bu bir kontrat değildir, bu bir kanunî yetki ve hak değildir. Bu açıktan açığa andakianlayıba bağlıdır.

Maalesef bu kelime bizde halkçı bir yorumla 'hoörü' diye tercüme edilmiştir. Hogörü, Anadolu ağızlarından alınmış "Ho gör canım" gibi bir laftır. "Ne kadar güzel, toleransı ifade ediyor" diye kullanılır ama alakası yoktur. "Hogörmek" tolerans kadar ciddi birolay değildir. Mesela 'Kalabalığın

karsına kravatsız çıkıyorum, bunu hoörün' gibi. Buradaki fiil çok ciddi değildir. Aile içinde birisi fazla içip bağırması, hoş görelim. Arkadarmızdan birisi, bir çiglik, bir kabalık yapmır; hoş görelim kline gider. Bu bir müesseseyi ifade edemez.

Ökide bir, böyle halk tabirlerini, Anadolu deyimlerini birtakım kavramların

www.e-kitap.us

karısını koymak alıkanlığından vazgeçmemiz gerekir. Nitekim bunlardan en kötüsü de 'kültür' kavramını Türkçe'ye Ziya Gökalp ve neslinin 'hars', daha sonraki ileri Cumhuriyetçilerin 'ekin' diye çevirmesidir ki, alakası yoktur. Bu, kültürün anlamlarından sadece bir tanesini verir: Toprak sürmeyi, toprak ekmeyi. Tapınma (cult) anlamını vermez. Ama kültür kült ile iç içedir Latince'de. Fakat tapınma ve toprak sürmeden bir nevi ruh dinginliğine gidi anlaşılmıştır. Cicero'dan beri 'cultura animi', ruhun sürümü, ruhun ıslahı, ruha tapınılması, böyle bir kültür kavramını ortaya çıkarmıştır. Asırlar geçtikçe de kültür tanımını karlılığında bu kavram, müthiş bir içerik bolmasına uğramır. Dolayısıyla bunu çevirmenin artık hiçbir anlamı yoktur. ÷ ta bana dönersiniz anlaşılmaz bir şey çıkar.

Nitekim, toleransı hoörü diye çevirmek ucuzluktur, hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü hogörüyle tolerans aynı şey değildir. Toleransın içinde zaten ho kelimesinin geçmesi çok abestir. Toleransta hiçbir kilde holuk söz konusu değildir. Allah'ın ıstıraplı, sabır isteyen, adamı çileden çıkaran bir fiilidir. Bu müessesenin tarihteki olumu, gelişimi de böyledir. Hogörü gelecek, ho tutulacak bir olay söz konusu değildir. Öyle hiç kimse hiç kimseyi ho görmez. Holuk birdurum yoktur ortada.

Tolerans, ark dillerine çevirmeye kalkıldığı zaman bir problem ortaya çıkmaktadır. 1890'larda Belon'un lügatında tolerans kelimesinin Arapça karılığı olarak 'mümkinü'l-müsâma' kullanılmaktadır. Gene toleransı bu üstad Arabist önce Fransızca tarif ediyor, sonra tesâmuh fi'ssabr diye çeviriyor. Yahut tesâbih fi'ssabr. Burada tesâbih ji'ssabr dediğiniz zaman doğrudan doğruya bir şeyle sabırla tahammül etme anlaşıyor. Dolayısıyla o zaman Osmanlı, Arap veya Türk düşüncesinde tesâmuh, müsâma, çok geniş anlamda tolerans gibi kullanılmamasına rağmen doğru bir tarif verilmektedir.

Nitekim bakaları da bunu söylemektedir. Mesela Hüseyin Batuhan, benim gibi toleransın hoörü olmadığını söylemiyor. Cemil Meriç, tesamuh kavramını

bayağı yeni bir müessese olarak geliirmektedir ki bu, merhumun bir temennisindenibarettir.Böylegenibircoexistence,genibirkarlıklıanlayı, karılıklıbiraradaolmanınböylebireyvardırveyayokturadınıntesâmuh olarakkonması,aslındamerhumCemilMeriç'inkafasındavardır.Geçmitebu olayınadıtesamuhdiyeifadeedilmemiir.Niyeifadeedilmediğininüzerinde dedurmakgerekir.

Bu, Rönesans'ın ve özellikle Aydınlanma'nın bir kavramıdır. Voltaire çok kullanmıkelimeyidejenereetmiir.Çünküonagöretoleransdediğimizi,

www.e-kitap.us

insanoğlunun vazgeçilmez bir tutumu olmalıdır. Yani tabii hakkıdır. Böyle bir yoksalsuistimal edilen odur. Yok tabii. O zaman "bu" diyor, "bir bozulma". Ama asıl insan tabiatında bu vardır. Bu tabii, artık filozofun temennisidir ve maalesef sosyal ilimlerde, tarihte, sosyolojide... Felsefe çok yardımcı olduğu gibi bazende en büyük dümandır. Bizleri altüst eder, saptır.

Çünkü insan tabiatında bunun mevcut olduğu, tabii olduğu gibi bir görüş, Aydınlanma dönüncesinin ortaya çıkardığı bir görüştür. Oysaki, Rönesans'tan beridir, siyaset vereyim kavgasının en yoğun örneklerini veren bunudaverir. Çünkü bu bazılarının zannettiği gibi onların daha hayvan, bizim daha insan olmamızla ilgili bir yerde değil. Çok yoğun bir değişimden geçirmesinden ileri gelen bir şey. Tabii bazı doğalsakatlıkları var.

Müesseseler çok tartışıldığı zaman çok büyük kavgalar olur ve orada toleransın adı artık hoş görmek, doğrudan doğruya birbirine tahammül etmektir. Bu ilke hakikaten bir kontrat değildir, bir hukukî hak, bir hukukî yetki değildir. Fiilî bir tahammül durumu ortaya çıkmır. Bunun en somut örneği, Avrupa tarihinde 1548 Augsburg Interimi'dir. Burada doğrudan doğruya Protestan ve Katolik Prensleri diyorlarki, "Kimin yönetimi, onuncu". Burada dikkatederseniz, tesamuhun, toleransın zerresi yok. Burada olan şey şu: "Benim dükkânımda benim borum öter. Bu dükkânda baka boru çalacak adam, buradan taşı tarağı toplar, öbür tarafa gider." Gitmitir de nitekim. Karılıklı öküz arabaları, at arabaları kalkıyor, Fransa'dan Prusya'ya gidiyor. Palatina ülkesinden kalkıyor, öbür tarafa geçiyor. Aynı tarafta Alman soyadlı, Fransız soyadlı birtakım adamlar. Yani her Alman soyadlı Fransız, Alsaceli demek değil. Bunu bilirsiniz. Ve bir sürü Fransız soyadlı Alman da nereden geldiği budur. Burada çok iyanlanılıyor.

Dolayısıyla böyle gelgitler oluyor. Bugitler, geller yeterince olmadı için bir müddet sonra 30 Yıl Savarı boyunca Almanca konuşan ülkelerin üçte bir nüfusu birbirini kesip ortadan kaldırıyor. Doğal nüfus ayıklaması. Yani bugün Kıta Afrika'nda gördüğümüz feci olaylar, ağı yukarı Vestfalia Barı'yla bitmi oluyor. Ve burada artık hukukî anlamda kontrata bağlanıyor birbirine tahammül etmek. Onun için butipoları ya amayan ark dünyası, bunları bilemez. Bilemediği için de, kavramları çevirirken ucuzluk yapmaya kimsenin hakkı yoktur. Yani tesamuh diye çevirirsin, Arapça

Allah'a kr bereketli bir lisandır, çıkar ıkartabildiğın kadar. Fakat senin kafanda ıkarttığıney,maalesefrealitedeokadarzengindeğildir.

Bu topraklardatesamuhgibibir olayvemüesseseyoktur.Niyeyoktur?

www.e-kitap.us

Đnsanlar birbirini hep kesiyor, kesmeye devam ediyor ve kesmeye devam edecekdeondandegil,bazılarınınyorumladığıgibi.Böylebirkavramaihtiyaç

yok.Çünkübutoplumlarzaten5000senedirurban(hir)medeniyetiğinide

yayıyorlar.Medinademek,ehirvedevletdemek.BuyalınızArapça'daböyle

değil,Đbranicededeböyle.Bugünbileğsrail'inadıMedina'dır:MedinatĐsrail.
Yani Medina, devlettir, fakat bu devletin kökünde bir ehir vardır. Bu

kelimenin kökeninde din vardır ve o din, adalet demektir. Beytü'ddin,

mahkemedemektir.

Bu toplumlar yerleik olarak yaadıkları sürece birtakım kültler, dinler, dillerdoğalolarakiçiçeyayıyor.Buradaçokbüyükbirproblemçıkıyor.Buna alımıburalar.Onuniçinbenherzamanbununüzerindeduruyorum,örnekleri verirken Đskandinav ülkelerinin yaptıklarını öne sürmenin alemi yok. Danimarkalılar diyor ki, "Bizde u kadar çet azınlık var". O senin dediğine azınlık denmez, "devamlı turist kafilesi" denir. 250 tane Süryani gelmi Mardin'den. 500 tane Tanzanyalı gelmi Afrika'dan, Kafkaslarda hır çıkmı, Gürcülerbavulualmı,yerlemioturuyorlar,nekadaroturacaklarıbellideğil, Allahsafadadaimetsin.Adamdabunlarıazınlıkdiyefileyipbanaöğretiyor. "Bak biz azınlıklarla ne iyi geçiniyoruz, onlara kulüp de yaptık. Gürcüce rklı söylüyorlar,belediyeparaveriyor,gidipdinliyoruz,sizdeöyleyapın"diyorlar.

Meseleodeğil.Katiyenalakasıyok.5000yıldırbiryerdemütemeddinve mütemekkinolanbirtakımtopluluklar,dinler,diller,birbirleriylebirsembiyosis (ortak yama) içindedirler. Karıklı aleri, değim ve dayana içindedirler. Bu, zamanlaaıma uğrar,yenidengelervedengesizlikler ortaya çıkar.Veburalardabitmeyenproblemlerortayaçıkabilir.OrtaDoğubölgesinin halkları, Kafkasya'nın ve Orta Asya'nın halkları, hiçbir ekilde bu değii baalarındanöğrenmeklüksünesahipdeğillerdir.Kendikendilerineüretmeleri lâzımdır.

Nitekim, bu kafaya, bu anlayıa hiçbir kilde sahip olmadıkları ve olamayacakları için 19. ve 20. yüzyılın modern Balkan halkları, bu

problemi bitiremeyeceklerdir. Bir ara komünizm sayesinde buzdolabına girdiği için ba
ağrılarıvedağrıları,busorunörtülmügibigörünüyordu,nutuklaratıyorlardı
"Komünizmbitti,MarealTitoda öldü,törenlegömüldü" diye.Đtegenepat ladı.
Ve durulacağa da benzemiyor. Coğrafyalar parçalanıyor, yeni devletler
ortaya çıkıyor. Hiç bir ey çıkmasa, Katolik Romen diye bir mesele çıkıyor.
Çünküyaklatarzıçokdeğiktir.

imdiBatıAvrupakıtası,nationkelimesininbakaekildekullanmaktadır.

www.e-kitap.us

Burada esas itibarıyla etnik ve dinî azınlıkların bulunmasına alık toplum yapıları yoktur. Buralardaki imparatorluklar bile aslında bağımsız, yarıbağımsız antitelerden, varlıklardan olun imparatorluk tipleridir. Millî devlete geldiği zaman etnik sorunlar ve renklilikler, çok değildir. Azınlık olarak Museviler bulunmaktadır. Bunların tarih boyu çektikleri ise ortadadır. Onun için bu dünyanın sorunları ortaya çok çıkamıyor.

Gerçekten emigrasyonla, muhaceretle olun siyasal birlikler vardır; Amerika Birlek Devletleri gibi. Burada hiç bir etnik ve dinî çatı yok. Burası toleransın, birlikteyamanın altın ülkesidir. Özellikle Avrupa'da sabun yapılanırk, yani Yahudiler, çok rahat yaadıkları için "Burası ne kadartatlı bir ülke" diyorlar. Tamam doğru. Birtakım adamlar için çok tatlı bir ülke, kar tarafta Polonyalılarla Ukraynalılar birbirlerini kesmiler, bu tarafa geçince kestikleri filân yok. İyi gidiyorlar. Almanlarla Yahudiler de burada iyi gidiyorlar. Ama aynı yi zencilere sorarsanız "evet" derler mi? Kızılderililer evet der mi? Hadi onlar hallediliyormu edildiği de yok ya bu Meksikalılar nereden çıktı, onlardan ne haber? Memleketin nüfusunun kaç tane kaçı İspanyolca konuyor? Daha İspanyolcanın nasıl bir dil olarak kullanılacağı meselesi kavganın konusu.

Bunu unun için söylüyorum: Yeryüzünde, tarihte ve halde, "ideal

tolerans ülkesi" diye bir ey yoktur. Bir kere böyle emalar çizmekten ve

çizilen malara inanmaktan vazgeçelim. Tarihte ve halde, hiçbir ülkede, hiçbir yerde olan olaylar bize bir fikir verebilir ama mutlak model değildir. Yani ben fabrikamı ıslah edeceğim, bizim mukavva fabrikası iyi çalışıyor. Amerika'daki örneğine bakacağım, adamlar çok iyi çalışıyor, biz de öyle yaptık, oldu, diyemiyorsunuz.

Maalesef sosyal müesseseleri, ülkeleri ıslah ederken mühendis kafasıyla hareket edemiyorsunuz. Mühendisler, birbirlerinin modelini aktararak, hatta bazen bilgisayarın bağına geçip kopya çekerek çözebilirler. Ama toplumların için böyle bir hazıra konmacılık maalesef mümkün değildir. Hele etnisite ve din birliktelikleri ve ayrılıkları söz konusu olursa hiç böyle değildir. Çünkü dengeler zaman zaman değişir. Bir vakit gelirken, Kafkasya'da Ermeniler ve Gürcüler fevkalade iyi yaarlar koyun koyuna. Bugün kavga ederler veya çok yakında

edeceklerdir. Bunun önüne geçemezsiniz. Bir ara gelir ki, Gürcülerle Azeriler çokiyideğillerdir,biraragelir,geçinirler.MeselaUkraynalılarlaKırımTürkleri, Tatarları kavga halindedirler; sonra bir araya gelirler ve birbirlerinden hakikatenrahatsızolmazlar.Biryerdebakarsınızçokiyiçözölmümillî,etnik

www.e-kitap.us

bir mesele, bir müddet sonra baağrısı yaratır. Bunun örnekleri tarihimizde görülmüür. 19. yüzyıla kadar "sadık millet" diye bakılan Ermeniler, 19. yüzyıldaenbüyükproblemyaratanmillîgruplardanbirtanesihalinegelmiir. Ovaktekadardahaçoekkendi içindeçatıanbugrup,ovakittensonradaha baakombinezonlarınnesnesihalinegelebilmitir.

Özetlersek, tolerans'ın karılığı Türkçe'de yoktur, tesamuh ise bir yakıtırma dır. Yakıtırma da olsa kullanmaya devam etmemiz gerekir. Ama

suretikafiyedehogörükelimesiyledeğil.unubilinki,hogörükaynanaile gelin arasında var olması gereken bir kelimedir. Sosyolojik anlamda, siyasal

anlamda tolerans yerine kullanılması caiz değildir. Đkisini farkedeceksiniz,

Arapçayısevmesenizdetesamuhkelimesiniseveceksiniz.Tesamuhhakikaten yakıtırma dır ama uygun bir kelimedir çağda anlamıyla kullanımı için. Tesamuh, dünyanın hiçbir yerinde mevcut değildir. Hiçbir tarihte de olmamır. Bu sadece bir özlemdir, hatta bu terimin altında çok büyük kavgalarolmaktadır.

Bizim bilmemiz ve kabul etmemiz gereken tek bir y vardır: Bütün Rönenans ve Aydınlanma boyunca Avrupa'nın vazgeçilmez bir hak ve hukukî

statüolarakileriyesürdüğübuterim,ilkdefabellibelirsiz1792'deAvusturya

imparatoru II. Joseph tarafından tolerens patent (tolerans beratı) adlı bir

fermanla hukukileiir. Burada imparatorluğun Yahudilerine hirlerde yerlemehakkı,bazızanaatlarııfahakkı,Cizvitüniversitelerihariçolmaküzere bazı üniversitelerde okuma hakkı sınırlı olarak bahdiliyor. Yani Fransız Đhtilali'ninyarattığıtahribatvegetirdiğikorkudolayısıyla...Kolaydeğil,adamın kızkardegiyotinegitmiFransakraliçesiolarak.Dolayısıylaakıllıcabirsubap

gevtmesi yapıılıyor ve bunun adı 'tolerent patent' oluyor. Đlk defa burada

hukukî bir müessese olarak ortaya çıkıyor, anayasallaıyor, günümüze kadar geliyor.

Amakâğıtüzerinde hukukî bir müessese olması, bunun vazgeçilmez bir hak, hele hele vazgeçilmez ve yerlei bir müessese olarak algılanmasını gerektirmez. O konuda dikkatli olsun herkes ve illüzyondan, gözbağından hakikaten kaçınsın. Çok kötü bir yanılmadır, çünkü böyle bir ey yoktur. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir devrinde bu müessese yerlei değildir. Bu insanlığınsadece bir özlemidir. Tek taraflı biratiyye olarak değil, ikitaraflı fe dakârlı ğ adayanır. Bunu herkesin böyle anlamasında fayda vardır. Aksitakdirde çatıalar, insanlığı tacak bir mahiyet alıyor. "Biz insanlık olarak çok iyi yerlere geldik, ilerledik, adam olduk. Bundan sonra Merih'te bulduğumuz

www.e-kitap.us

insanları eğiteceğiz" diye övünürken ne hallere geldiğimizi 1520 senedir görüyorsunuz.

www.e-kitap.us

TARİH BİLMEMekten

DOLAYI REDDETME VARDIR

Hak Dcak.17/40.

Bizim memlekette tarih tetkikatı zayıftır. Büyük sentezler yapılmamıştır. Bu tarihi aktaracak ana ve ara araçlar yoktur. Bu dediğim araçlar, Avrupa tarihinde tarihî tiyatrodur, tarihî romandır. Mesela bir takım airler tarihçidir, Schillergibi, Goethegibi, Puvingibi, Corneillegibi. Dolayısıyla tarih kitlelere böyle bir takım alimlerin sentezlerinden, monografilerinden ve aynı zamanda

bu tiyazarların kaleminden geçer. Sonra tarihî film çeviren büyük rejisörleri vardır. Öte Passolini bunlardan biridir. Macar Szabo da böyle biridir.

Mesela

Eisenstein vardır, kendine göre Sovyet devrinde çarpıtılmış milliyetçi Marksizm arası bir tarih görüşünü perdeye yansıtır ama iyi rejisördür. Sonra Aleksei Tolstoy bu devirde böyle biridir. Bizlerin bugi bi araçları yoktur. Budallar bizde çok zayıftır. Dolayısıyla bir keredoğrudur üst tarih iressamımız yoktur. Bu çok önemlidir. Bir Repin yoktur, bir Suriko yoktur. Adam, tablosuna baktığında Rusya tarihinin bir safhasını hazmedeceğiniz, bütün çeliisi ve bütün tutarlılığıyla tutarsızlığıyla görebileceğiniz bir ressamdır. Dolayısıyla bizim milletimiz tarih bilmez. Çok iyi yeti uzmanlardan da bilmez. Mesela bir takım tabiiler bilmez, bir takım mühendisler bilmez.

Tarih hiçbir kilde bu millete okutulamamıştır. Benim setilememiştir, sevdirememiştir. Tarih bilmemekten dolayı tarih reddetme vardır. Bu çok barizdir. Bazı tarihçilerimiz diyor ki, "Osmanlılar Arapça kullanmı Farsça kullanmı" Halbuki Osmanlının Arapça bilen, bugün bizim İngilizce bilenimiz kadardır. Bunun sıkıntısını çekmirdir. Öte diyor, 'Dilimizi ihmal etmi. Ne edecek?

Bak ad il bildiği yok ki adamın. Öte diyor; 'Yobazlar çok hakimdi, bizi geri bıraktırmı'. imdi bir yobaz var tabii. Yobazsız toplum olmaz ama

Osmanlı, yobazı kılıçla bir anda ortadan kaldırmayı bilendir. Yani Üstüvani MehmetEfenditaifesineKöprülü'nünyaptığıbelli.Osmanlıdaresibukonuda kimseyepabuçbırakmaz.

Bir takım adamlar in kolayına sapıyorlar. Mesela imdi ben fizik yahut matematik bilmiyorum, mühendislik bilmiyorum. Rahat bir kilde mühendisliğindünyayımahvedenbirdisiplinolduğunuilerisürebilirim.Taraftar da toplanım, bütün bu çevre kirlenmeleri falan bunların eseridir derim. Otomobilbulduklarıandazatenmahvettilerdünyayıklindegörürdevar yani, onu da söyleyeyim. Bunlar deli saçması değildir. Bir tarafı da ciddidir. Ama bir yere varamazsın bununla. Mühendislik bu dünyayı mahvetmitir, o zamanmühendisliğiboverdiyebilirim.Varbunudiyeendeliler,yarıakıllılarda var,akıllıyakınadamlardavar.Amabudoğrudeğiltamanlamıyla.Bunun gibibireydir.Veyadahaairinsanlardavar,"Hiçbirtabibelüzumyok,Allah bilir, kocakarı ilacı veya dua yeterlidir" derler. Burada gülüp geçtiğimiz y, maalesefbizimkigibibirtoplumdatarihbilmeyen,insanlarıntarihdünmeye, tarihâanalizyapmayaalınmadığıbirtoplumdaciddineticelerdoğuyor.

Bazıları, 'Osmanlı'yı reddederim' diyor. Zannediyor ki adam, pasta keser gibi bir tarih yapabilir. Mümkün değil, böyle bir y olabilir mi? Bir kere CumhuriyetikuranlarOsmanlıPaaları,Osmanlıherkânıharbiyesi.Demekkibu reddi miras sosyal düünceye, sosyal realiteye uymayan bir görü Öyle adamlarvar.Hattaihbar ediyor,'FalancareformlarıOsmanlı'yabağladı'diyor. Bizdemodernlik,inkılapçılıkveyenidünyadüüncesiOsmanlıdevrindeortaya çıktı.Benniyeeskiharfokumaklazımdiyorum?Bugünküadamlarınöncesini oradabulurumçünkü.1928'denönceyazanlararasındasosyalistvar,komünist var, bugünkü anlamda faistler var, liberaller... Hepsi orada. Mesela Cavit Bey'inkitaplarıçevrildimiyeniharflere?Çokmuazzam3ciltlikiktisatdenemesi vardır.Bukitapeskiharflerledir,onunçıkardığıbirdergivardır.Bugünbunları iktisatçıların içinde Tefik Çavdar Bey kullanıyor. Tarihi tanımama, bugün sorundur. Dolayısıyla bilgisizlikten ileri gelen bir itme var. Bilgisizliği meruladırma.

Ekinciside,Osmanlıtarihininbelirlibiryorumundanrahatsız olankitleler var. Bu bir etnik grup olabilir, bir mezhep grubunda olanlar var. Mesela Osmanlılığı bir Sünnilik olarak görüyorlar. Osmanlı Sünnilik demek değildir. Yanlı tamamıyla yanlı Osmanlı mezhep yorumuyla kurulmu bir

devlet tekilatı falan değildir. Humeyni İran'ı gibi Caferi Mezhebi ve içtihatları üzerindeki kurulan bir devlet değildir.

www.e-kitap.us

Bunların hepsi üphesiz ki tutarsız ylerdir. Kültürlü bir toplum böyle kurulamaz. Osmanlılığı reddediyorsun, dertodeğil, Batı'yı istiyoruz. Batı'yı da getiremiyoruz. Türkiye bugün sağlam Latince ve Yunanca filolojiyi olmayan bir memleket. Bu memlekette kimse Latince ve Yunancanın kayda değer bir uzmanı değildir biriki arkadaşımız hariç. Burada bir Latin Yunan uzmanı yoktur. Bu memleketin tarihî bir dönemidir değil mi? Bu yüzden Batı kültürüne inemem. Hristiyanlık bilmeyiz. Bizde hiçbir kilde Hristiyan uzmanı yoktur. Ne gerici denenlerde, ne ilerici denen arkadaşlar arasında iyi bir Hristiyanlık uzmanımız yoktur. Batılılık ve Batı tarihini falan da bilmiyoruz.

Yunancasız, Latincesiz, Fransızca, İngilizce; aydınlar değil, liman hamalı ve otel resepsiyonistlerinin Fransızcasıdır, İngilizcesidir.

Genel olarak, Türk Milleti'nin maalesef tarih bilgisinden uzak, tarih uruna sahip olamayan bir kavim olmasının sebebi polmutur ki, heriki kanatta, solda, sağda maalesef insanları tarihle değil, kendilerine göre yeni yazılmış yeni denin aedilmiş bir tarihle düşünmeyi tercih ederler ve gerçek anlamda bir tarih bilgisinin getirebileceği bir üslup da yoktur. Tarihi yazanların tarih bilmediği, metinlerinden ve tercümelerinden anlaşılr. Birkaç kii bunun dındadır. Adam diyor ki; 'Ben onu da okumam'. Böyle uzmanlar var. Sanat tarihçisi falan. Tarihle uğran bir eski harfleri için "Ben onu okumam, lüzum yok" diyemez. Hukukçu bunu diyor, sosyolog bunu diyor.

1928'den evvel senin gibi düneler yazıyor o harflerle. O arkaik bir devir değil. Ondan evvel de Türkiye Batılılaaya baladı. Avrupa düşencesiyle, felsefesiyle, sosyolojisiyle temasagelmivesenin problemlerini öyleveyaböyle ele alan insanlar var. Binaenaleyh onu okumam, diyemezsin. Öğreneceksin, onuseningibitani mak zorundasın.

öyle bir olay var: Cumhuriyet devri arlarımızı çok az müessese düzenliyor. Mesela bir Merkez Bankası. Dftihar edilecek bir kurumdur bu. Siz Merkez Bankası'nı eski para değiiirilen yer veya Ulus'taki beleri olarak tanırsınız. Ama çok esaslı bir teilatır. Oranları rivlerine Batılılar hayrandır. Ben onun sonbirolaylabiliyorum. Bunun gibi arivini düzenleyen bazı kurumlar var. Bunlardan bir tanesi askerler. Gizli olması gereken ariv açık. Neyi açacaklarını da biliyorlar. Ama Dçileri Bakanlığı'nınki böyle değil. Dırinki katiyye değil. Bu çok feci birolay. Bunları riv kuramıyor ve ariv bir lüks

zannediyorlar. Zannediyorlar ki ariv sadece tarihçilere lazımdır.. Önce kendilerin lazımdır. Onun için maalesef çağda tarih bizde yazılamaz. Çünkü ardenilen birolay yok.

www.e-kitap.us

Gazete koleksiyonlarımız bile mikrofilmlere ve disketlere alınıp çağda teknoloji den istifade edecek bir kildedüzenlenmemiştir. Bugün Türkiye'deki basın arivimiz sadece İstanbul ve Ankara'da değil, İzmir'de de olmasılazımdır. Bursa, Konya ve Trabzon'da olması gerekir. Burada hangi çağda tarihçilikten bahsedebilirsiniz? Bu dedi kodudan ibaret bir çağda tarihçiliktir. Türkiye'de çağda tarihçi dediğimiz insanlar yadıkları, dündükleri ve kendi yorumladıkları tarihi ifade edecek bir profesör ararlar. Alkımak için. Onun içi nalim demek düündüğünüsüyleyendemektir. Bu, az gelimiliği ifade eder.

Türkiye hiçbir zaman dünyayı tanımaz. Dünyanın coğrafyasını, dünyanın iktisadî yapısını bilen bir zihniyet olmadığ gibi dünyada tarihçiliği de yoktur. Yani Alman, Rusya'yı bilir, Arabistan'ı bilir, Türkistan'ı bilir, Çin'i bilir de, sen Avrupa'yı bilmezsin. Hatta daha evvel bilme durumunda olduğun yerleri bile unutmu sundur. Buna İran ve Arap dünyası örnektir. Türkiye'de gerçek anlamda bir İranistik ve Arabistik yoktur. Olan eleneğede sahip çıkmadık, yıkıldı. Bunlar önemli hususlardır.

Yeni bir yüzyıl. 21. yüzyılın 20. asırdan esaslı olarak ne gibi farkları olabilir? Mesela İslam dünyası Hicri 15. asra girdi. Müslüman ülkeler çok önemli bir değişim geçirecektir. Diğeride birisi Müslüman takvimine göre tarih yazacak olursa, Hicrî 15. asrı çok büyük değişikliklerin meydana geldiği bir asır olarak görecektir. Müslüman ülkeler, yeni kavgalara, yeni problemlere, yeni çözümlere yöneliyor olacaklardır. Yeni kadrolar, yeni zihniyetler ortaya çıkması olacak. Onun için zannediyorum gelecek daha enteresan olacaktır. Herkes gelecekte konusunda ümitli olmak zorunda.

www.e-kitap.us

OSMANLI

DÜZENĐ

www.e-kitap.us

TÜRK AÐLESĐ

ORTAKTENCEREKAYNATANÜÇKUAKLIHANEDENÇEKĐRDEKAĐ
LEYEGEÇĐ

KubbealtıAkademiMecmuası,yıl:25,Ekim1996,sayı:4,s.184186.

Türk ailesi, sosyologların dediği gibi geçi dönemini mi yaor? Ne demektirgeçidönemi?Geçirilmesizorunluolan,sosyaltarihçizgisiüzerindeki ilmî bir safha mı? Bu, sosyolojist "zorunlu evrimleme" çizgisine saplanan zihinler için böyle... Yoksa bu geçi dönemi, bizim tayin edemediğimiz tarihî maceralarlagirdiğimizsarsıntılarladolubirdöneminadımıoluyor?Tespitve münakanın bu noktada yoğunlağını bilmek lazım. Teis ve tedavi de o zamandahakolayolur.

Aile yapısındaki ve ananelerindeki asıl ve istenmeyen değime, bir tarihî tezatolarakmaalesefmuhafazakârhükümetlerzamanındameydanagelmitir. Türk cemiyetinde son 50 yılda bayan zenginlee, tüketim alıkanlığı ve hayat tarzı, kadının çalışını kaçınılmaz kılmıştır. Bu durumda artık evde ihtiyarlar(!), yani bir önceki kuak, istenmeyen unsur olmakta veya daha alt gelirgrubundaçocukbakımıçiinyardımcıunsuolarakgörölmektedir.

Đücü vafını kaybeden ihtiyarlar Eskimo ve eski Japon ananesinde olduğu gibievduıbirkonumaitilmektedir.Yanihuzurevlerine...Huzurevlerininpek iyi olduğu ve bakım mükemmelliği de maalesef pek dar bir zümre için söz konusudur. Bunların çoğunda ihtiyarların kendi haline, daha doğrusu personelininsafınabırakıldıklarıbirgerçektir.Diğeryandanevizorunluolarak terkedeneskikuklarıneğitimvediyaloglarındanmahrumolarakyetinyeni nesillerinhalimalumdur:HerydenöncebizimtoplumumuzdaBatı'dakigibi "ikincilkurum"dediğimizkilise,kulüp,ihtisasgruplarıvs.gibikurumlaryaygın ve oturma olmadığından çocuklara kültür mirasının cemiyet eliyle aktarımı mümkün olmuyor. Batı'da da büyükanne ve babalar evden uzaktadır ama saydığımıztürdenkurumlarkültüraktarımıinigörür.Bizdeisebunlarmevcut

www.e-kitap.us

değildir, büyük ebeveynin terbiyesi ve kültür mirasının aktarımı bu yolla olmayınca gerçekten hudâyı nâbit, ulusal rengi olmayan nesiller ortaya çıkmıştır.

Bununla herkesin ulusçu, milliyetçi olması gerektiği propagandasını yapmıyorum. Daha soğukkanlı düşünerek unu söylüyorum: Zaten herkesin ulusçuananesiolmasıdamümkündeğildir.NevarkiBatıtoplumundaateist insanlarHıristiyan kültürünü tanır.Liberali,kozopoliti,komünistidahiulusal renginesahiptir.Bununıçingereklibilgi,yanicatechismekendisineverilmitir. Yükselen Türk nesli ise tabula rasa,yani haliyü'zzihndir. Bu bir faciadır ve böyle cam görünümlü toplumun hiçbir ideoloji ve hiçbir sistemde barı göstermesi,idâmeihayatedebilmesimümkündeğildir.

Dasılcanalıcınoktası,Türkiye'deaileyapısındakigelielerkaçınılmaz olarak iktisadî değiiin zorladığı yapılanmalar değildir. Ddeolojik telkinler ve ekseriya üst grubun ideolojik modelleri alt katmanlarda, yüz yüze ilikilerde çarpıtılmı sloganlar halinde bireyleri etkileyerek garip değieler vukua gelmektedir. Dte henüz ne toplumsal mekanizmaları gelitirilebilmi ne de malîekonomikdurumuiyleemiolanTürkailesi,çekirdekailetipiyayı geçmeye ve bu yayı sürdürmeye ehil değildir. Dki neslin çok sayıda çalışanının geliriyle ortak tencere kaynatarak yaayabilecek, torunların bakım veterbiyesineirakederekonlarısokağıntahribatındankoruyacakgeniaile yok oluyor. Akam karanlığında yorgun ve sinirli olarak iinden dönen ve kreten aldığı çocuğu kucağında tayan küçük memûre, kendinden sonra birahanedençikarakevegelenkocasıylaiddetlibirkavgayatutuuyor.

Bumanzaralar;ezbercivenakilcisosyalbilimcilerinçekirdekaile,modern aileve"özgür"kadınve"özgür,saygıyadayalı","aileiçiliiler"sloganlarına ne kadar uyuyor? Topluma, ne olduğu tarif edilemeyen modernleme kavramına dayalı garip ve karakuî kıstaslar öneriliyor. Aile, zavallı toplum bireylerinin çevresindeki dostların ve sırdaların gelinkaynana münâferetini çekitiren, kırtan ve "azıcık aım, kaygusuz bam" formülünü besleyen tavsiyeleriyle gerçekleştiriyor. Bireyler kaldıramayacakları bir yapıyı ekonomik zorlama olmaksızın, psikolojik sebeplerle de tercih ediyor ve kısa zamanda hayatınyüküaltındaeziliyorlar.

KısacasıTürkailesibugünsosyolojikzorlamalarkadar,kültürelbirideoloji
vemodelzorlamasınınintahribiilekabukvenitelikdeğiiriyor.Yerlek,hirli
ailelerdebudurumvegeliehuzursuzlukyaratıyor.ehregöçenköylüaile ise daha
zor durumda ve tahribe açık. Galiba ilk nesil, sonunda geleneksel

www.e-kitap.us

yapısını ehir kültürünün etki, propaganda ve yaptırımlarıyla değitiriyor ve mahva doğru gidiyor. Unutmayalım, bu tip ailelerin çocukları evi daha çok terk ediyor. Büyük hir sokaklarındaki, sayıları yüz binlerle ifade edilen sahipsizocuklarbukatmandakiatlamasınınrndr.

Neyapmalı?Đdeolojik,kltrelpropagandavetelkinleregeneaynekilde kar durmak gerekir. Büyük ailenin  kuğını bir arada gösteren elifba kitaplarından tutunuz, medyada, TV'de bu tip programlara, konferanslara ve telkinlere kadar her faaliyet denenmelidir. Oysa bu toplumda kimse büyük ailenin bugün için zaruret ve lüzumunu yüksek sesle belirtmiyor. Aksine pozitivist tutumun hakimiyeti sonucu, ilmin gereği olarak çekirdek ailenin fa ziletine ve bu gelienin kaçınılmazlığına iman edilmektedir. Bu dogmatik yorum, yoruma göre düzenlenen istatistik verilerle değerlendirilir. Nihayet bilimin verileri bir yerde insanın dncelerinden ileri gelen düzenlemelere tâbidir. Bu düzenlenmi gerçeğin ötesindeki toplumun hakikati ise geçen zaman içinde bizi aırtır ve hatta cezalandırır. Oraya gelmeden dnmek zorundayız.

www.e-kitap.us

OSMANLITARİHİOSMANLITOPLUMU

YKYSalıKonferansları,24Eylül1996.

Osmanlı Đmparatorluğu" konusunu serbest bir yön temle ele almak istiyorum. Çünkü evvela Osmanlı Đmparatorluğu'nun nasıl bir olgu olduğu ve nasıl aratırılacağı üzerinde çok kısa duracak ve sonra da bu yöntemi uygulayacağım.Sorularaböylece cevap vermeye ve tartışmaya geçeceğim.

Osmanlı ismi bize has bir ydir. 19. yüzyılda toplumsal kimlik olarak

benimsenmiştir. Biliyorsunuz İslam devletleri, Doğu dünyasının devletleri genellikle hanedan devletleri olarak anılır. üphesiz ki Garplılar devlete "Osmanlı"demezler,"TürkĐmparatorluğu"adını kullanırlar ve bu isimlendirme de Türklerin Đmparatorlukta egemen bir grup veya baro loyuncusu olduğunu gösterir.Osmanlığmparatorluğu için Türkçü ve ırkçı bir anlayış geçmez ama aynı şekilde Türklüğün çok dımda kalan çok kozmopolit, Türklüğünü çok ihmal eden bir yordam imparatorluğa açıklamaz.Nitekim bu idari yordam bizim memleketimizde çok yaparlar. Aynı ekilde bu imparatorluk bir Müslüman imparatorluğudur.Çünkü İslâm bu devletin temel hayatı na hakimdir.Nasıl bir İslâm venederecede bir İslâm?Bu herhalde bugün bazı Müslümanları nı tarif ettiği İslâm değildir.Müslüman bir devlet ama İslâm ın katı kurallarına uyan bir devlet değil. Mesela bazı insanlar var ki, "Đçkiyi kaldıracağız" diyor. Đçkiyi toplumdan kaldıramazsın, insanların bir kısmı mutlaka iç er. Osmanlı Đmparatorluğunda içki yasak değildir. Yasaklandığı devirler vardır ama tarih içinde mevzidir zaten. Osmanlı içkiden vergi alır ama onu barıyla toplum hayatının kenarına, satır dına iter. Nihayet bu toplumu anlamak için gayrimüslim halk gruplarını ıdan ınmak gerekir.

Osmanlığmparatorluğu'nun tarihini ıncelerken bugün bizim yaptığımız gibi sadece Türk kaynaklarını ınemünhas ır an Osmanlı kaynaklarını ıncilemek hiçbir

www.e-kitap.us

anlamdayeterlideğildir.Çünkübuimparatorluğunhayatietinininiçinebirtakım baa diller, o dilleri konun toplumlar ve onların kaynakları girer; bu çok önemlidir. Bütün bunları incelediğimiz takdirde bu imparatorluğun hayatını anlarız. Tabii bu Đmparatorluğun bulunduğu mevki itibariyle dı iliilerini gözönüne alırsanız kaynaklar çok daha fazla genileyecektir. Demek ki aratırma yaparsak bu i eski Đtalyan ehir Cumhuriyetlerinin arivlerinden bayarakAlmanya,Avusturyaarlerine,Rusya,Đngiltere,Đspanya,Portekiz veğran'akadar uzanır.O zamanınbellibalıdevletlerivebunlarınkullandığı resmi dillerde oluan muazzam bir dokümantasyon sözkonusudur. Bunların çoğudabugünküğtalyanca,Almanyavs.değildir.

Demek ki, çok büyük bir filolojik donanım istemektedir Osmanlı Tarihçiliği...YaniuzmanbirOsmanlıTarihçisiolmakiçinbelki20'yeyakındili, eski okuma ve yazmalarıyla bilmek, benimsemek lazımdır. Pek hayret etmeyelim, bu tip adamlar çıkmıştır ve üstelik bunların dâhi olduğu söylenemez.Đyieğitimleçokdilibilenuzmanyetiamaiyitarihçiolmakiçin bu yetmez. Dolayısıyla yetie tarzı itibariyle Türkiye'de Osmanlı Tarihi yapacakinsanlarınsadeceTürkçeveOsmanlıca'yayönelerekyetimelerinihiçbir ekildeyeterlideğildir.Yunanca,OrtaYunanca,Ermenice,Arapça,Đtalyanca, Rusça bilmek gerekir. Bu takdirde ilmî bir Osmanlı Tarihçiliği yapılabilecektir.

Nitekimbugünbuğmparatorluğunbirçokmüesseseleribilinmemektedir.Bilini p iyi yazılamadı ğı için de ders kitaplarından eksik öğrenilmektedir. Bu noksan evvela olayları doğru bilmemek üzerine kurulur. Çok daha beteri bu eksik

bilgilerüzerinebugünTürkiye'detarihîyorumlaryapılmaktadır.Birbirineçokuç noktadayorumlardırbunlar.Sağcı,solcuhayalîbirtarihinaetmektedir.

Buradakonferansiçinbiryöntemizlemekzorundayızdemitim:Kendimizi 17. asır sonlarında Đstanbul'un mesire yerlerinden birinde, mesela Kağıthane'de farzediyoruz. Halıları serdik, üzerine minderleri getirdik, sini kuruldu,dolmalarıyiyoruz,kuzuçevriliyor,oturdukiçiyoruz.erbetdeolabilir, bazı halde تنها kölerde bir takım adamlar rap da içiyor olabilir. Etrafı gözlüyoruz, kimler geliyor gidiyor diye. Gelen geçeni, dinine, diline ve kıyafetinegöreelealacakvebutoplumubucanlımanzaradanhareketle

taniyacağız. Mesire yeri kadar her sınıfın, her cinsiyet ve her dinden insanın
gezindiğibir yerde olmaz zaten...

Bugünkünden farklı olarak kadın erkeğe beraber değlenmiyoruz pek. Demek ki
bize mekteplerde öğretilen "kadınlar eskiden kafeste otururmu lâfı pek
doğru değildir. Eski Türkiye'de kadınlar kafes arkasında pek oturmamıştır.

www.e-kitap.us

Tam tersine bir takım yabancı seyyahlar, kadınların hiç evde oturmadığını, kapıkapı gezdiğini, mesireyerlerinde, hamamlardadolatıklarını, bu kadınların ne zaman evde gördüğünü anlamadıklarını yazıyor. Bunu 16. asır sonunda Solomon Schweigger adlı bir Alman yazıyor mesela. Doğrudur, çağın Alman kadını daha çok evde otururmu. Ama budemek değildir ki, burada modern bir kadın söz konusudur. Çünkü bu kadınlar erkeklerden ayrıyaarlar ve kadınlarla erkeklerin ayrıyadığı bir cemiyette baabirce haletortaya çıkar.

Emparatorluğun dinî sınıfları ki, kendilerine biz millet diyoruz. Bu diki ulusanlamında değildir. Birdine inanana ların grubu demektir. Hergayrimüslim milletin kılıkları ayrıdır. Bu uygulama sadece Babîâli'nin kendi bağınazlığıyla ilgili değildir. Cemaatlerin baındaki insanlar, yani din adamları da bunu istemezler. Her cemaat kendi kapalı kompartımanında kalmayı, ayırma hallede yaamayı, cemaatlerarası evlilik yapmamayı tercih eder.

Biz mesireyerinde otururken Yahudiler geçtiyanımızdan. Bunlar Judeo Espanyol dediğimiz (halkın Yahudice dediği) bir dil konuuyorlar. Bu dil 15. asırda bu insanlar buraya geldiklerinde, yani Espanya'dan kovulduklarında getirdikleri Kastilya Espanyolcasıdır. Ona Museviler kendi dinleri icabı, ibadet dili olan Ebraniceden vesonra Eistanbul'da Türkçe ve Rumcadan birtakım söz ve deyimler kattılar ve budiloluu. Daha çok Espanyolca uzmanlarının eğiildiği bir dildir. Bu dil ağı yukarı Türkiye Yahudileri tarafından ekseriyetle konuulmaktaydı. Bugün neredeyse unutuluyor.

Arabistan yöresindeki Yahudiler Arapça konuurlar, e hrizor sancağı yöresindekiler Kürtçe konuaktaydılar. Bu yörede artık ölmü bir dil olan Aramca konuan Yahudiler de vardı. 19. yüzyılda Fransa meneli Yahudi organizasyonu Alliance Israelite'in açtığı asri okullar dolayısıyla Espanyolca Fransızcaya dönücektir. 19. yüzyılda kibar Yahudiler Fransızca konumaya baladılar. Bunlar Türklerle pek gerili mvesorunu olmayan bir cemaatti.

Mesire yerine gelen bazı Yahudilerin Judeo Espanyolca konutuğunu itiyoruz. Bu, 19. yüzyılda Fransızca konuya bayan yeni zümre tarafından hor görülen bir dildi. Osmanlı Emparatorluğunda Yahudiler ve Rumlar

arasında müthi bir münafaret vardı. Đmparatorlukta bizim bildiğimiz anlamdaki antiSemitizm Rum kavmi arasında yaamaktadır. Her bayramda, yani Yahudilerin Mısır'dan çıkını temsil eden bir ekmeği (hamursuzmatsa) yedikleribirdönemde(pesahfısıhbayramı),Rumlarheryerdeayaklanmakta, birkaç Yahudiyi dövüp öldürmekte ve Yahudilerin Rum çocuğu kaırıp kanını ekmeklerine doğradıklarını iddia etmekteydiler. Devlet bu saçma anti

www.e-kitap.us

semitizmden yaka silktiği için "abes dava dinlenmemesi" diye bir ferman çıkarmaktadır.

Buradannuanlıyoruz:Osmanlıkadısı sadeceMüslümanlarındavalarına bakmaz, dinler arasındaki ihtilafları da halletmekle mükellef bir hakemdir. Saniyen, bu gibi politika ve tavırlardır ki, Türk Đmparatorluğunu tarihte Yahudilere sempatik gösteren olaylardır. Nitekim Yahudi tarihçilerin bugün Türk tarihine Hristiyan yazarların aksine sempatik baktıkları bilinen bir noktadır.

Mesire yerinde az ötemize Rumlar, kalabalık ve çengi çalgı ile gelip oturmular.KendilerimuhtemelenFenersemtindengelmektedirler.Đstanbul'da Rumlar hem Fener'de oturur, hem Samatya'da, hem Galata'da, Boğaz'da Yeniköy,TarabyaveArnavutköy'deyaarlar.BizimbuRumgrubuarasındabir ayrımgörülüyor.Birgruptauzunkülahlı,kürklübeylervehanımlar,üstlerinde Đtalyan dokuması kuma esvaplar var. Diğer gruba hiç bulamadan,

yanlarından sıyrılıp ayrı bir yeri seçmier. Fenerli beyzadeler (Phanariots)

dediğimiz bu aristokrat takım içinde muhtelif kökenden aileler var. Haçlı Seferleri'nden kalma Batılı aileler dahi vardır (Petrasili ailesi gibi). Bulgar (Vogoridi),Romen(Baltazzi),Slav,Arnavut,Đtalyanasıllılarvardır.

Fenerli beylerin çoğu zannettiğimiz gibi kötü Türkçe de konumazlar çünkü küçük yata iyi Osmanlıca görmülerdir. Hatta II. Mahmud'un akıl hocası Halet Efendi'nin düanları onu ortadan kaldırmak için "Rumların Türkçe hocası ve akıl hocasıdır, onlara devlet sırrı veriyor" diye bir ihbarda bulunmurdur.Demekki,buFenerlibeyleriyeğitimli.Bunlarınçoğuğtalya veFransa'daiyiüniversitelerdeokutulmutur.ĐyiĐtalyancabilmektedirler.17. yüzyılda Đtalyanca diplomasi diliydi, daha sonra Fransızca'ya dönüüür. Dolayısıyla bunlar iyi dil bilgileri nedeniyle sadece Osmanlı Dillerinde, yani Divanı Hümayun tercümanı olarak Reisülküttabın ofisinde değil, aynı zamanda Beyoğlu'ndaki Sefarethanelerde dragoman olacaklardır. Kendilerini bir müddet sonra Ermeni cemaatinden insanlar takip edeceklerdir. Nitekim ĐsveçsefaretininintercümanıolanbirErmeni,birmüddetsonrağsveçtebasına

gececektir,Đsveçonusefirtayinedecektir.BuzatünlüOsmanlıtarihiyazarı
Mouradgead'Ohhsonn'dur.

Rum Fenerli beylerin ikbali Mora ayaklanmasından sonra sarsıldı. Ama son
güne kadar devlet hizmetinde kaldılar. Londra'daki büyükelçi Kostaki
MusurusPa,dahaönceAtina'dasefirdiveYunanmilliyetçilerinikızdıranbir
Osmanlı olduğundan suikaste bile uğradı. Sonra "Đslam Hukuku" alanında

www.e-kitap.us

değerli bir eser veren Sava Paa. Viyana sefirimiz Kalimaki Bey, bahekim MovroyeniPaa(NapoiliMorosiniailesindengeliyor)gibilerihaylikalabalıktır. Əpsilantilergibidevleteihanetedenlerdeoldu.AmaFenerliRumbeyleriYunan milliyetçisi değildi. Patrikhane ve Fener aristokrasisi bağımsız Yunanistan olayınadasıcaıkbakmamılardır.

Rumların bu Fenerli sınıfı eski Yunanca bilirler. Konuulan dil koine

denilen M.Ö. 4. asırdan bu yana gelin bir dilden çıkar. Bunu konun ve

bilen insan, Homeros'un Əlyada'sını alıp kır akır okuyup doğru tercüme

edecek demek değildir. Yunanlılar bunu bilir diye düşünürüz; iin kötüsü Yunanlılar da buna inanırlar. Bu o kadar zordur ki, modern bir Cumhuriyet çocuğununOsmanlıcabilmesikadarzordur.Sıksık hatalaryaparlar.Mahiyet değiiiren kelimeleri ters anlarlar. Eski Yunancayı anlamak için iyi eğitim görmesi lazım bir Yunanlı'nın. Nitekim eski Yunanca eğitimi Yunan bağımsızlığından sonra Atina Üniversitesi'ndeki kürsüde umumiyetle Oxford ve Cambridge'de dengelen İngiliz profesörleri tarafından yapıldı.

Fenerli Beylerin Osmanlıcaları da biraz iyiydi. Buyüzden Fenerli Beylerin piknikteki kümesi arasında bazı kibar Türklerin, eski Galata Kadısı Esad Efendi'nin de oturduğunu görürdük. Onlar da Rumca ve Latince bilirlerdi. Demek ki, bu asırda yüksek zümre arasında bir kaynam vardı. Öbür halk ise kendi gürültülü havası içinde eğlenmekteydi, bu yüzden Rumlar ile Müslümanlar arasında bir uzak duruş söz konusu ydu.

Piknik yerindeki gayrimüslim halktan Müslüman halka en yakını, hatta onlarla komca oturan, yemek yiyenlerin içinde Samatya Ermenileri de var. Çünkü Ermeniler Đmparatorlukta içtimai yapı ve adetleri ve zihniyet bakımından Müslüman komularına en çok benzeyen halktı. Nitekim piknik yerinde kadınlarla erkeklerin Müslümanlar gibi ayrı kümeler halinde oturduğunu göreceksiniz. Kadınların Müslüman komları gibi yüzü baı daha kapalıdır. Kaçgöçe riayet ederler. Yemekler birbirine benzemektedir. Domuz etini de yememekte, sevmemektedirler. Biraz sonra sazlar çalınca, alaturka denilen eski musikiyi Ermenilerin tıpkı Müslüman komları kadar iyi bildiği

görülebektir. Birbirine çok benzeyen bu iki kümenin birkaç zaman sonra bir birinekarçokdüancadavranmasınınnedenianlalırgibideğildir.

MesireyerindebirdenVenedikBailo'sunun(Latincebajlus'dangelir),yani İstanbul'dakimukîmelçininheyetiilegeçtiğinigörüyoruz.Venedikelçisi,çok iyiTürkçebilentercümanılebirliktegeziniyor.Bugeneeldeyerlibirİtalyandı. İtalyanlar İstanbul'un eski mukîm, yerleik bir halk grubudur. Bu İtalyan

www.e-kitap.us

heyetinin gezinirken etrafa çok tecessüsle baktığını, bazı dedikoduları topladıklarını göreceksiniz. Bunların çarı pazarda, mesire yerlerinde bile dedikodu topladığını, devlete ait dedikodu ve sırlarla birlikte halk arası dedikoduları darelazionedenilen raporlarında yazdıklarını biliyoruz.

Venedik

arivlerindeki buraporlar, Osmanlı Đmparatorluğu'nun siyasi ve iktisadi hayatı için en kalıcı belgeleri olurmaktadır. Nitekim bailo da burada halkın sadrazam hakkındaki değerlendirmelerini toplayacak, bunları bir süzgeçten geçirecek ve yazacak ve hatta çok ilginç bir ekilde padişahların ne giydiklerini, renk ve yemek sevgilerinin bile kaleme alacaktır. Dolayısıyla Đtalya bizim bulunduğumuz dünyanın içindedir ve bu dünyayı en yakından tanıyanlardan birisidir.

Beyoğlu'nda oturan Fransave Avusturya (Almanya) elçileri böyle mesire yerlerinde pek görülmezler, onlar daha çok birbirleriyle protokol ve üstünlük kavgasındadırlar. Pazar ayininde Kilisede bile en seçkin yerde Fransa mı oturacak, Avusturya mı oturacak kavgasındadırlar.

(Budönemde Avusturyave

Almanya Mukaddes Roma Germen Đmparatorluğu olarak beraberdi.) Galata'da yerli insanlar Hristiyan veya Müslüman olsun, Fransa ve Avusturya'nın himayesindeki Katoliklerin procession denilen dinî yürüyüşlerinden holanmamakta, bu gibi törenleri ikayet etmektedirler. Ermeni ve Rum patrikleri Cizvit misyonerlerden ikayetçidir. Nitekim aynı kilde 19. yüzyılda da Protestan ABD'li misyonerleride vamlı hükümete ikayet ederlerdi. Demekki bu Đmparatorluğun ahalisinde hangi dinden olursa olsun Batıya karşı bir ya bancı düanlığı vardır.

üphesiz ki mesire yerinin en zavallı insanları bir köede garipçe dikilip duran bekâr genç köylülerdir. 17. asırda Đstanbul gibi büyük merkezlere köylerden göç bugünkü gibi aileler halinde olmamaktaydı. Bu zavallı bekâr köylüler de kısmetini aramak için biraz ürkekçe etrafta dolamaktadırlar hamallık için kardiye... Kimi kayıkçı, kimi arabacıdır. Đstanbul'da hadise çıktığı takdirde veya cinayet ienirse, bekârların kaldığı hanlar basılırdı ve nüfus çoğalırsa zabıta onları memleketine geri göndermekteydi. Gerçi Eminönü, Kasımpa, Tophane gibi yerlerdeki bu bekâr uğı hanları suç ve salgın hastalığı uvalarıydı.

Bir köde kalabalık bir grup eğleniyor, yiyor ama derli toplu bir halleri var, tören hali içindeler. Esnafın bir grubu, çıraklıktan kalfalığa terfi edene peemal kutuyor. Esnafın ihtiyararı önünde yaptığı ile barılı bulunup kalfalığa yükseltilmi. Adeta doçentlik tezi jüriden geçip akademik cüppe

www.e-kitap.us

giydirilendoçentlikimtihanıvetörenigibibiry...

Yinemesireyerininenafilegezinentakımıyeniçerikollukçularıdır.Bunlar ilginç insanlardır. Biz bunları yanlı tanıyoruz. Mesela bir yerlerde okumusunuzdur,78yaındaHıristiyançocuklarıanalarınıninkucağındanalıp götürürler, devirirler diye. Bunlar koparıldıkları yeri unutmazlar; bunların sonradandaaileriledevamlılıkisiolmutur.NitekimVeziriazamAyasPa (HıristiyanArnavutasıllıdır)birzamankıgünüyalınayakgezerkenkendisine eskipabuçverenbirkadınınbuiyiliğinihiçunutmamıvezirolduktansonra adamınıokadınayollamıvekendisineoeskipabuçlargerigetirilmiiir.Fakat içiçilçilaltındolu.MeselaSokulluMehmetPa,bütünaileninigetirmitir.Bu zevat,devirmelerinüstsınıfı.Yeniçeriliğegirenlerinkıladakalanlarıdaçok ilginç. Kimisi yetiği Türk ailelerinin yanında duruyor. Türkçe ve din bilgisi ediniyor,sonraAcemioğlankoğuuagidiyor.

BunungibiHaremdedebirTürkçeeğitimivardı.MeselaHürrem Sultan çok iyi Türkçe öğrendiği için çok güzel iirler yazan biridir. Rivayetlere göre birtakım cahil yeniçeriler, eski dinlerinin kalıntısı olarak büyücü gibi biriyle Hıristiyan inançlarını, hurafelerini, dualarını kendi aralarında toplanıp zikrederlermiAmagayetbilgiliMüslümanolanlarıdavar.YeniçeriocağıHacı Bektaı Pîr tanır ama gönüllü ve uyarlı Bektaler olduklarını düşünmeyelim. KukusuzkimedreselilergibisofuMüslümandadeğildiler.

Yeniçerileri Osmanlı hayatının her yerinde görüyorsunuz. Çünkü bunlar her eyden evvel polis görevi görüyorlar. Bunlar İstanbul'da, Bursa'da, her semtteki karakolda oturup devriye geziyorlar. Bunun yanı sıra mali polis görevinideyerinegetiriyorlar.

Mesireyerindesazçalınıyor,biryandankonuuluyor.Herkeskendidilinde konuuyor. Havadan sudan olmalı, zira "devlet sohbeti" denilen politik dedikodu pek istenmeyen ve tecessüs ettirilen (yani casuslarca izlenen) konumalardı. Bazen kahvehane ve meyhane kapattırılması da siyasî dedikoduyuönlemekçiindi.Bubirklâsikimparatorluktur.RumRumca,Ermeni Ermenice,Yahudiveİtalyankendidilikonur.GayriTürklerdençokinsan Türkçeyi iyi bilmez. Ortak anlaa ve yazıma dilini cemaatlerin seçkin insanları, temsilcileri, ruhbanın bazıları bilirdi. Ancak Tanzimat'tan sonra herkesineğitimkurumunaTürkçederskonduvegeneGalatasaray,Mülkiye,

TıbbiyegibiokullarاهرkavimdengençlerالınarakTürkçeyimükemmelbilen
birOsmanlızümresiyetiti.

BuülkedekiortakdilTürkçenasılbirydi?Resmiyazılarabakarsakbu

www.e-kitap.us

acayıpbirdil.Bakınız,16.yüzyılaaitbirfermandayeniçerilerinkiyafetiancak FatihSultanMehmettarafındanverilenbirimtiyazagöregiyilir.Taradabazı sahtekâr genç grupların yeniçeri ve kapıkulu diye gezip balarına yeniçeri baı giyip millete eziyet ettiklerini söylüyor. Bu fermanda çok ilginç bir dil kullanılıyor:"Etrafiেকnafdayenüçerüvekapıkulunamınabirhayliecnebüve saplamalar peyda olup dahi yeniçerü börkün giyüb..."Yani Anadolu'da bazı sahtekâr gruplar yeniçeri kılığıyla dolayormu Çok ilginç bir Türkçe diyebilirsiniz.

Bazıecnebler,seyyahlar,bununötesindeTürkdilinemeraksalmırlarve ozamanlarıçinTürkçekonumametinleriyazmılar.BirMacar,bizeLatinceve Türkçe bir el kitabı bırakmı. Jakob Nagy Harsâny'nin LatinceTürkçe bir konuma (mükâleme) kitabı bu. György Hazai, Budapete'de 1973'de yayınladı. İçindeki konuaya bakın, aynı bugünkü Türkçe: "Hogeldin, sefa geldun,iyimesin,homusin?Nedirhalin?"Ecnebi"ükürTanrı"yadiyorcevap olarak. "Otur" diyor, "otur deyince oturmak bana dümez" diyor, "durmak oturmaktan yeğdir" diyor. "Yeğ" kelimesi eski metinden geliyor ama di tutunuyor. Ecnebi pkasını çıkarmı "Ne açarsın baı, bizde âdet değildir. Padih yanında dahi kimse banı açamaz. Her vilâyetin baa âdeti vardır ho ama burada ayıptır" diyor. Öbürü "Ben Osmanlı değilim" diyor. "Gavur misun, Nasrani misun, Hıristiyan misun? Nedir aslın?" diye soruyor ve konumaböylesürüyor.

Demek ki, bu 17. yüzyıldaki Türkçedir. Dilimiz değimitir ama bize o kadar uzak değilmi Birtakım metinlerden anlamaktadır ki, yazılı dille konulandilbirbirindenfarklıdır.Patrikhane'ninOrtaYunancadenilenagağalı yazıdiliüphesizki,sokaktakiYunanlılartarafındankullanılmazdı.Ermeniiçin aynieysözkonusuidi.Hereydenöncebucemaatlerinçokazinsanıokuma yazma bilirdi. O kadar ki, okullar bu toplumda devletin yönettiği kurumlar değil,herkesinkendikesesindenhayırıçinkurduğukurumlarolarakilerdi,ta Tanzimatakadar.Ondansonradevletbuiekendisielatmıtır.

Bulunduğumuz mesire yeri Kağıthane... 18. yüzyılda yemyeil, Fransız usulühavuzvemermerkenarlıarklarabezenmi,kasırlarladolubiryerken birden adı üstünde önce kağıt fabrikası, sonra civarda baruthane, feshane, demirdökümmahalleriylesanayiyekurbangitmiSanayiinçevreyikirletmesi,

Osmanlıdan kalma alıanlık. Gerçekten teknik medeniyet için çevreyi feda etmekbizdebirtarihîalıkanlıktır.

Sizebirmesireçevresindekiinsanlarhakkındafikirvermeyekalktım.Bu,

www.e-kitap.us

ehirdeki hayattır. üphesiz ki, köyde baka manzara ve sesler de söz konusudur. Bir köylü o zaman köyünden pek çıkmaz, etrafı pek bilmez. Köylü devleti nasıl tanır? Devlet, fethedilen bir yerin envanteri demek olan tahririni yapar ve vergi mükelleflerini kaydeder. Bazı köylüler bazı hizmetlere karılık vergiden muaf tutulur. Köylüler vergilerinin veriri ayrı ve nakdi olarak. Çok az miktarda angarya vardır. Köylüler arazilerini bırakamazlar. Bırakırlarsa yıl geçene kadar geri getirilebilirler. Ondan sonra böyle bir söz konusu değildir.

Araziler kısmı kısmıdır. Kimisi mirî arazi, idareciler verilir vergisi. Kimisi vakıf topraklardır, gelirleri vakıflara verilir. Ve bu vakıflarla muayyen camiler, yollar, köprüler yapılır, onarılır. Devlet toprak kaybetmeye balayınca, özellikle Balkan Savaında bütün Rumeli elinden çıktıktan sonra büyük camilerimiz çökmeye bammır. Osmanlı'da bir köylünün Batı'dakinden farkı vardır. Çünkü Batıda onun baındaki insanakîd (kontrat) sistemiyle emperyal sisteminde yer alan bir küçük hükümdardır. Bizdeki öyle değil, doğrudan devletin memurudur ve yapılan tetkikler dengörü lüyorki, bu insanların bazıları ellerinde beratla tasarrufa hak kazandıkları tımarlarını da eline alamamakta, bulamamakta, kaybetmektedirler. Onun için kendilerinden emin olmayan bugünkü bürokratlar gibibirbirlerini ihbareden, yerine görecesur, yerine göre ürkekbürokrat bir sınıf söz konusudur ve bu bir bozukluk değildir, sistem böyle işlemektedir. Batı feodali bir küçük hükümdar, bizdeki tımarlı ise küçük bir memurdur.

O zaman Osmanlı köyünün o devirde ehirin aksine birtakım zanaatlara kapalı olduğunu, kendi ürettiklerini kendilerinin tükettiğini söyleyebiliriz ama bu pek böyle değildir. Çünkü devlet ziraata da el atmaktadır. Ordunun pirinç ihtiyacı için muayyen yerlerde pirinç ziraatı yaptırılmaktadır. Bazı yerde hayvancılık ürünlerine (deri, yün) devlet çeel konur, mecbur mübaya a vardır; ipek, afyon, tuz için böyledir. Madenler (güherçile, bakır, gümüş) böyle iletilir. Büyük hırlerin beslenmesi lazım. Civarın et, yağ, süt, tahıl ürünleri tekelle belirli müteahhitlerce toplanır, İstanbul'a sevk edilir. Ordu sefere çıkınca civar

köylüleri kadınlar, sürsat dediğimiz mecburi pazarlamayla ordunun geçeceği

yollaragötürölüp narhtan malsatı için mobilize eder. Demek ki köylü tahrir
eminini, resmi ağnam (koyun vergisi) almayagelen koyuneminini, Hristiyan
köylü cizye ve ispençe toplayanı, kentteki kadı adına kırsal bölgede i gören
kadına ibni devlet diyetanı. Bu adamlar ın yan ında devletle arasında aracılık
yapan bakakimseleri (ayan, din adamı, vs.) detanı.

www.e-kitap.us

Köylü devleti sırf vergi toplayan memurlar, yasakçılar, tefti çıkan sancakbeyi adamları, sefere çıkarken geçen ordu ile değil, bazen merkezî devletin yaptığı eserlerle de tanır. Rumeli'nin küçük köyleri, yapılan han, kervansaray,geçikolaylarıranköprülerlebüyüyüpönemlicehirlerolurlar. Vakıflardan yapılan su yolu gibi tesisler, Ortadoğu devletinin ziraî ve ticarî hayatı düzenleyen müdahaleci politikasının müahhas ürünleridir. Devlet kendinikollukkuvvetlerikadarmimarivarlığıiledehissettirir.Bütünbuiliiler yumağı devletin niye kuvvetli ve yaygın olduğunu izah eder. İnsanın devlet karısındaki konumunu biraz da tasavvur etmek gerekir. Bu nedenle bu bilimdençoksanatınieyeceğibirkonudur.

www.e-kitap.us

19.YÜZYILDA OSMANLI SARAYLARININ GEÇİRDİĞİ DEĞİŞİM

Saray, devlet reisinin, yani padişahın ikametgâhı ve çalışma yeridir. Protokolde de onun hususi ikametgâhı olan Harem baa yer alır. Klasik Topkapı Sarayı, burada yaaması gereken hükümdar II. Mahmud tarafından tasvip edilen ve sevilen bir mekân değildi. Padişah, daha çok bugün çoğu kaybolan sahil saray ve yalılarda yamıştır. Sultan Abdülmecid devrinde Dolmabahçe, müteakiben Beylerbeyi ve Çırağan'ın resmî ikametgâh (saraylar) arasına girdiğini biliyoruz. Ama Sultan Abdülmecid'in sevdiği kasırlar bu cümleden sayılmaz. Onların bir hükümdar ikametgâhının tekilat ve hacmine sahip olmadıkları açıktır. Topkapı Sarayı padişah konutu olmaktan çıkınca, doğrusu birçok bölümü de bakımsız kaldı ve hatta harabeye dönüştü. Ama ievide devam etti. Padişahlar Hırka-i Saadet'i ziyaret eder, cülustörenleri Bâbüs Saâde önünde yapılır (Sultan V Mehmet Rea, Harbiye Nezareti'nde biat edilerek bir istisna vega rabet ya anmı), nihayet padişah cenazeleri burada gasledilir ve buradan son yolculuğa çıkardı. Topkapı, hanedanın ve devletin hayatında önemin i korudu ama saray harabeye yüz tuttu, taki Cumhuriyet'in ilanı ile müze olana ve bir dizi restorasyon geçirene kadar. Kısacası devlet hayatımızda Topkapı'yı izleyen külliyeler (Sarayı Hümayûn), Dolmabahçe ve Yıldız gibi 2 anabirimdir. Bunlar özgün yapılar, gene de 19. yüzyıldaki büyük devletlerin bakiyetlerindeki (İngiltere, Fransa, Avusturya-Macaristan, Rusya, Alman İmparatorluğu ve İtalya) hükümdar saraylarıyla mukayese edilirse mütevazı kalırlar.

Devlet reisinin ikametgâhı ve görev yeri olarak Saray, 19. yüzyılda da Osmanlı İmparatorluğu'nun idare merkezi ile vini görmeye devam etmekte miydi? Bunuz a man zam an doğru olarak niteleyebiliriz. ma Osmanlı sarayı bu

görevini artık kaybetmekte, hatta II. Merutiyet'de bazı çağda Avrupa monarileri ile karılatırılamayacak kadar hükümetin yanında arka plana düektedir.KısacasıOsmanlı sarayı ve Osmanlı padihi19.yüzyılda,yani Tanzimat Fermanı'nın ilanından sonra artık Sultan Abdülaziz ve Sultan II. Abdülhamidgibiikiistisnadıundatemsilîgörevüstlenmeyebalamıştır.

Dediğimizgibiistisnaâdevirvehsiyetlervardır.Diğeryandanbuasırdada Osmanlıpadihlarınınönemlevurgulananvebirölçüdeilerliğıiolangörevve unvanı da hilafettir. Bu nedenle saray, Müslümanların halifesinin makamıdır aynı zamanda... II. Abdülhamid döneminde ise saray Babı Âli'ye hükmeden

biridaremerkezidir.ÖzellikleII.Abdülhamid'insaltanatıdöneminde,BabıÂli büyükkararların alınmasındançok,ehliyetlibirbürokrasininileri yürüttüğübir bölümdür.KararorganıOsmanlısarayıolmutuvebudönemdeOsmanlısarayı önemle hilafet makamı olarak vurgulanırdı. Tunuslu Hayreddin Paa, dıtaki sefirler ve vilayetlerden gelen eli maruzatın Babı Âli'ye değil, Yıldız'a yönelmesiniacıacıtenkitetmitir.GerçekteiseII.Abdülhamid'leidaredeBâbı Âliasrınınsonaerdiği veYıldızSarayıasrınınbaadığıgerçektir.Budönemde sarayın personeli ve fonksiyonları da değiiştir. Esasen bütün 19. yüzyıl Osmanlısarayınınprotokol,teilatve gelenek bakımındanönemlibirdeği geçirdiğidevirdir.¹

Saray, Osmanlı hükümdarının ve devletin temsil edildiği mekân ve idarî birimdir diyoruz. 19. yüzyılda ise Osmanlı padihi klasik devirdeki yetkilerini

vedevletidaresindekirolünüartıkgeniyenbürokrasiilebirliktedünmemiz gereken bir hükümdardır. Đmparatorluk son yarım yüzyılını anayasal bir monariolaraktamamlamıştır(Meutiyet),ilaveolarakOsmanlıpadihiher zamankinden çok halife olduğunu içte ve dıta belirten, ilan eden ve ararımlarınıgösterdiğiölçüdedıdünyadabuunvanveyetkileri(beynelmilel

1BunarağmenOsmanlısarayının19.asırdakimalîidarîyapısıveyeniprotokolüh ak

kındakibilgilerarivlerden,hatıratvedigerdağınikeserlerdenvebukonudabilgive r mesi muhtemel diplomatik yabancı ariv kayıtlarından derlenip temel monografi ve

müracaatkitaplarıhenüz yazılmamıştır.Birbakımadevletreisininikametyeriveof

isi

olan Sarayın 19. yüzyılı, 16. ve 17. yüzyıllardakinden daha az bilinir. Hele Osmanlı sarayı üzerindeki bu gibi tetkikleri muasırı Rusya sarayı ile karılatırmak mümkün

olmadığı gibi (mesela Đvan Zabelin, Domasniv Byt' Russkih Zarey 1. çast I, Moskova 1895,

1. çast II, Moskova 1915; gene Domasnii Byt' Russkih Zarits, Moskova 1869, Magnus Jakob

von Krusinsko ipeise modern Russarayı i ele alan mükemmel bir eser hazırlamıştır: Der russische Hof von Peter bis auf Nicolaus I, Bd. I, Hamburg 1855). Hatta geçmişi

lardaki Bizans sarayına dair monograf ve bilgilerle karılatırmak da mümkündür. Osmanlı sarayının modernleşme devrindeki yapısı üzerinde buradaki bazı hatırat ve dağınık bilgiler bir araya getirilerek lüzumlu ve kısaca bir bilgi verilecektir.

www.e-kitap.us

antlamalarda belirtilildiği üzere ve ölçüde) kullanan bir hükümdardır. 1774 Küçük Kaynarca Muahedesi'nin 3. maddesinde belirtilildiği üzere, Osmanlı padişahı ve Müslümanların halifesi olmak gibi bir unvanla hilafet müessesesinin başıdır. Yanlı olarak da bilinse dı dünyada halife,

Müslümanların dinî reisi ve bazen ruhanî reis (spiritual leader) gibi

vasıflandırmaktaydı. Bu unvanın verdiği yetkiler Cava, Hindistan, Rusya, Kuzey Afrika ve Doğu Afrika'daki Müslümanlar üzerinde zaman zaman bir takım tebbüslere yardımcı olmaktaydı. Bu ülkelerde zaman zaman Osmanlı konsoloslarının "persona non grata" ilan edilip sınır dışı edilmeleri, Hicaz Demiryolu için bütün dünya Müslümanlarından iane toplanması, buralardaki bazı medreseler ve Müslüman cemiyetleriyle iliki yürütülmesi bunun böyle olduğunu göstermektedir. Ramazanlarda Topkapı'da Hırkai Saâdet'in ziyareti gibi haberler Rusya Müslüman matbuatında âdeta bir resmî tebliğ gibi

teferruatlıydı. 1908'de Bosna Hersek'in Avusturya-Macaristan tarafından resmen ilhakından sonra Marki Pallavicini (İstanbul'daki Avusturya büyükelçisi) ve Osmanlı hükümeti arasında imzalanan konvansiyonda Bosna Müslümanlarının reisi'luleması ruhanî dairesinin İstanbul'da Bâbı Mehat'a bağlı olması ve tayin ve azillerin o makamca yapılacağı, benzer hükümlerin Trablusgarp'ın İtalya tarafından ilhakından sonra bu bölge için geçerli olmasını sağlayan antlamalar bunugösterir. 2 Demek ki hukukende Osmanlı padişahı Osmanlı idaresinden çıkan ülkelerde dinî reis olarak tanınmaktadır.

Osmanlı saltanatında veraset usûlü elan değiemidir ve "senioritas" denilen en yalî üyenin saltanata varis olması usûlü devam etmektedir. Bu usûlün primogenitura (ekber evlad) denen usûle tahvili için tartımlar da balamıştır. Ancak veliaht sarayda olmakla beraber ehzadelerin hepsi artık sarayda oturmamakta, İstanbul'da ayrı mekânlarda yaayanlar olmaktadır. Gene ehzadelerin eğitimi de değik olmakta, Garp ve ark kültürüne vâkıf olanlar bulunduğu gibi, kötü eğitim görenlere de rastlanmaktadır. Son zamanlarda ehzadelerin mekteplerde eğitimide balamıştır.

Müslüman bir hükümdar ve halife olarak padişahın İstanbul camilerinin bazılarında selamlık kresmini ifa etmesi ve Ramazanlarda Huzur Dersleri devam etmektedir. Sürre Alayı, yıllık hac için gerekli farîzeler eskisi gibi yerine

getirilmektedir. Padih bütün dünya Müslümanlarının lideridir ve bunun gösterilmesigerekir.

2delaJonquire,Historiedel'EmpireOttoman,Vol.II,Paris1914,s.221,paragrafI
V.

www.e-kitap.us

Osmanlı sarayının tören ve günlük yayı itibarıyla değişiminde Sultan II. Mahmud devrinde balmıştır. Vakıf Sultan II. Mahmud Topkapı Sarayı'nı görünüme terk etmemiştir. Hatta Topkapı Sarayı içinde Sultan Abdülmecid gibi muasır rokokove ampir tarzda bir kasırla inşa ettirmemiştir. Ancak bu hükümdarın velen kiyafet, Avrupa tarzından anılar (hil'at giydirmesi sisteminin terki), Avrupa tarzı müzik takımı ihdası gibi uygulamalar yanında, hayatını Topkapı Sarayı'ndan çok bugün bazıları yok olan İstanbul'un muhtelif cihetindeki sahil saraylarda geçirmiştir. Zaten Yeniçeri Ocağı kaldırıldıktan sonra sarayın protokol ve tekilatında önemli değişiklikler meydana geldiği açıktır.

Demek ki, 1922'de saltanat ve 1924'de hilafet kaldırılan kadar Osmanlı sarayının bir asra varan süre içinde fizik mekânını, mimarisini ve günlük yayı ve protokolünü devamlı değiştirdiği ve bunun matik bir tespitin zorluğu açıktır. Üstesiz bu hızlı ve hacimli değişim rağmen Osmanlı sarayının ve hanedanın geleneklerinde 16. yüzyıldan beri değişmeyen bazı temel unsurlar da vardır. Hz. adelerin sünneti, cenazelerin gasli bugünkü 'Mukaddes Emanetler' denilen bölümde yerine getirilir. Sultan V. Mehmed Reşad istisnasıyla, tahta çıkma (cülus) törenlerinde baba ocağında Bab'üs Saâde önüne çıkarılan altın taht üzerinde oturur. Ramazanlarda üstelik modern haberleşme vasıtaları ile bütün İslâm dünyasına duyurularak Hırkai Saadet ziyaretleri yapılır.

19. asır Osmanlı sarayının idarî bünyesi içinde eski Enderun yamakla beraber ağırlığını ve geleneğini kaybetmiş ve 'Ağavat Ocağı' denilen Enderun Ağaları Ocağı, Dolmabahçe Sarayı'nın bir kıyısına sığınmıştır. Sarayın asıl görevlileri artık askerî ve mülkî erkânın yettiği imparatorluğun 19. yüzyılda kurulan modern okullarında öğrenilmektedir. Özellikle II. Abdülhamid, tedrisat ve tahsil derecesini yükselttiği Mektebi Mülkiye'nin barılı mezunlarını Mâbeyn Kitabeti Dairesi'ne aldırılmaktadır. Kendisinden sonra saray muhafız kıtalarındaki alaylı zabitanın artık görülmecektir.

Saray protokolünün ocağın Avrupa saraylarıyla benzeri kaçınılmazdı. 19. yüzyılda Osmanlı sarayı bazı Avrupa hükümdarlarının, Balkan devletlerinin imtiyazlı prenslerinin (Bulgaristan gibi) ziyaretine ahit oluyordu. Osmanlı sarayı artık beynelmilel diplomasi sistemini ve 1815 Viyana Kongresi'nde saptanan diplomatik sistemin temsil hükümlerini tanıyan bir devletin merkezî birimidir. Bu protokoller ilikilerde Haremî Hümayûn'un yeri de

eskisinden

farklıdır.Harem'desultanhanımların,kadın efendilerine eğitimivegünlük hayatı
değiektedir ve değide dırıdaki cemiyetin zorlayıcı baskıları da

www.e-kitap.us

hissedilmeye bamıdır. II. Meutiyet döneminde gerek yabancı sefarethaneleler, gerekse Mısırlı prenslerin konakları ve bazı devlet adamlarının resepsiyon vesuarelerinde devlet erkânının neleride yer aldığı halde saraylılar için aynı durum söz konusu değildir. İmparatorluğun son yarım asrında Fransa İmparatoriçesi Eugene, III. Napoleon'u temsilen iadei ziyarette bulunmuş, Almanya Kayzeri Wilhelm 3 kere gelmiş (birinde imparatoriçe ile) ve Büyük Savaş sırasında Avusturya Macaristan İmparatoru Karl, İmparatoriçe Zita ile ziyarette geldiği halde merasimlerde, karılama ve uğurlamalarda padişahın yanında veliaht hazır bulunmuştur.

Resepsiyonlardaki kadınefendilerin hiçbir görülmeye ancak gelen ziyaretçi imparatoriçeler Harem-i Hümayûn'da Valide Sultan ve kadınefendiler ziyaret etmiş, onlar da imparatoriçelere, ikametlerine ayrılan Beylerbeyi Sarayı'nda iadei ziyaret etmişlerdir. Bu, hanedanın kadın üyelerinin devlet protokolünde yer almalarını sağlayan bir gelişmedir ve içlerinde Garp dilleri ve kültürüne aailenlerin sayıları artmıştır.

Klasik devirde Osmanlı sarayındaki Silahdar Ağa, yüksek saray memurları arasında bulunurken bu devirde bu memuriyeterastlanmaz. Onun yerini saray müiri almıştır. Ancak 'Yaveri Ekrem' rütbesiyle padişah yaverliğinde bulunanların sayısı artmıştır ve 1880'lerden sonra bu paye Kamphöven'Pagibi Alman müvirlerede verilmiştir. üphesiz Kayzerin sarayında Osmanlı askerî erkânı bu gibi unvanları taaktadı. Emiri âhurluk ile esvapçılık, elan önemli rütbelerdir fakat klasik devir protokolündeki yerlerine göre gerilemişlerdir. üphesiz klasik devirde saray vepadişahın korunmasıyla görevli '6 bölük halkı' denilen sipahi bölükleri, kapıkulu ocaklarıyla birlikte kaldırılmıştır. Üstelik gerek sarayın korunması ve gerekse İstanbul kıyılarının inzibatı ile görevli 'Bostancılar Ocağı' da artık yoktur. Ama örneğin II. Abdülhamid devrini alırsak, Yıldız'da kalabalık askerî kıtalar vardır. Bunların içinde Arnavut ve Bonak kıtalar yanında sonraları 'Ertuğrul Alayı' adını alan Söğütçüler de vardır. Bu Karakeçili Türkmenlere padişah "öz hemehrilerim" demektedir ve sarayın engözdemuhafız kıtasıdır.

Saray emiri ahuru ve araba ve kayıkhaneye bakan nazırların protokol derecesi düktür. Aynı kilde Darü's Saâde ağasının devamı olan Haremağası'nın da 19. asır sarayında Harem-i Hümayûn idaresindeki yeri ve devletin protokolündeki yeri önemsizdir. Tabii bu cümleden 'dilsizler' ve

'cüceler'denilen zümrede kaybolmutur. Mehter yerine 19. asır sarayı Muzikayı Hümâyûn' asahiptir. Muzikayı Hümâyûn'un ilk komutanı Donizetti Paai

www.e-kitap.us

Osmanlı marşını da bestelemiştir. Zamanla yerini Türkler almı ve bu gibi sanatçı zabıtlar da marşlar bestelemiştir. Burada imparatorluk marşı diyeceğimiz bir marş eksikliği göze çarpar. Her padişahla bu marş değişir. Ancak son hükümdar VI. Mehmed Vahideddin, Mahmudiye Marşı'nın 'İmparatorluk Marşı' olarak devamını emretmiştir.³ Saraydaki törenler ve

muayenedelerde bazen pek münasip sayılmayacak hafif vals ve quadrillerin

çalındığı da olur mu II. Abdülhamid a l l a t u r c a m u s i k i d e n p e k h o l a n m a z d ı v e

Yıldız Saray Tiyatrosu'na sıksık yabancı gruplar çağırılarak operet ve operalar icra edilirdi.

Sultan Mahmud ve Sultan Abdülmecid yurtiçi geziler yapmıştır. Sultan Abdülaziz ise hükümdar olarak hanedanının ilk ve son yurtdışı (Avrupa) gezisini yapan padişhtır (bu padişhın Mısır ziyaretini hukukî bakımdan yurtdışı gezi saymıyoruz). Sultan Abdülhamid yurtdışı ve yurt içi geziler yapmamı ancak zengin albümlerle ülkedeki değişimleri devamlı takip etmiştir. (Bu albüm serisi bakımsızlık ve dağınıklığa rağmen zengin bir tarihî kaynaktır. Son zamanlarda IRCICA'da (İslam Kültür ve Araştırma Merkezi) derlendiğini memnuniyetle belirtelim. Asıl seri, henüz üniversite kitaplığında dır.) Sultan V. Mehmed Reşad, Rumeli seyahatiyle iyi bir intiba bırakmış aynı gezileri son padişhın yapacağı bir ortam ve imkân ise olmamıştır.

19. yüzyıl saray teşkilatında 3 bölüm önemlidir. Mabeyn, baitabet ve teifat dairesleri. Malumdur ki Mâbeyn Dairesi, sarayla dünyanı ilâlilerini tanzim eder. Baitâbet Dairesi ise dış yazımları yürütür ve sarayın iç dairesinde hükümdarların emirlerine göre tanzim ve yürütme işini yerine getirir. Sadareten gelen arz tezkirelerini tasdiğe sunar ve tasdiki Baâtip derkenar eder. Aslında bu arz tezkireleri de ona hitaben yazılır. Hâsısız Harem Dairesi baitâbetin görev alanı dır. Mektebi Mülkiye'nin dereceyle mezun olanları II. Abdülhamid devrinde baitâbet alınırlardı. Bu daire bilhassa budönemde çok yüklü görür. Vilayet ve sefaretlerin telgrafları bile buraya ulaşırdı ve gece gündüz genç kâtiplerin nöbet tutarlardı. Fakat mâbeyn kâtipleri ehliyetli memurlardı ve ayrıca saraya verilen jurnallerin bu dairenin muamelesi ile ilgisi yoktu. Teifat Dairesi İstanbul'daki süferâ ile ilâlileri

3H.yaaklıgil,SarayveÖtesi,c.I,stanbul19411942,s.165;a.g.e.,s.145,
LûtfiSimavi,SultanReadHanınveHalifeninSarayındaGördüklerim,istanbul13
421924,s. 382.

www.e-kitap.us

yürütürdü.4

Genellikle sadrazamlar haftada 2 kere saraya gelir ve huzurdan çıktıktan sonra kendileri için özel olarak hazırlanan sofrada öğle yemeği yerlerdi. Bu arada bamâbeynci ve bakâtibi de sofralarına davet etmeleri usûlden olmuu. Osmanlı sarayının 19. yüzyılda bu yeni tetlanmaya gitmesi, uluslararası protokole uygun biçimde ziyaretler ve resmî kabuller vermesi; Dolmabahçe, Beylerbeyi, Çırağangibisaraylarvebugünküğstanbul'usüsleyen kasırlarınıninsınagidilmesikaçınılmazdı. Bumasraflarınıyeribirazabartılıyor. Çünkü hereye rağmen hükümdarın masrafları çağda Avrupa saraylarıyla kıyaslanamaz. Üsteliksonzamanlarda, özellikleII. Merutiyetyıllarındasarayın idarede rolü azalmı hakimiyet Tanzimat bada olduğu gibi Babı Âli'ye ve son 15 yıl içinde de hükümeti yöneten fırka çevrelerine kaymıtır. Sarayın içindesıksıktasarıruftedbirlerinegidildiğigörülmektedir.

Osmanlısarayı, 19. yüzyıldabütünOsmanlıcemiyetigibikültürelveidarî bir değî geçiriyor. Harem tekilatı değîiyor, hzadelerin ve sultan hanımlarınēğitimsistemideğîiyor, sarayın tekilatve protokolüdeğîiyordu. Yalnızbirgerçeğieiretetmeliyiz: Artıktoplumsarayıdeğil, saraylılardeğîn toplumu, sarayın dıdaki memurları, idarî cihazı ve aydın muhiti takip ediyordu. Türkiye'nin toplumsal ve kültürel tarihi açısından üzerinde asıl durulması gerekenönemlitarihîoluumbudur.

4Đ. MütakMayokan, Yıldız'daNelerGördüm, Đstanbul1950, TahsinPaa,

Abdülhamid

YıldızHatıraları, AliFuatTürkgeldi, GörüpĐittiklerimgibikitaplarkonuüzerindeay dınlatıcımalumatverenelerlerdir.

www.e-kitap.us

OSMANLITOPRAK

DÜZENÖNÖNKAYNAKLARI

15.ÜZYILDAÖRANTOPRAKREJÖMÖNDE GÖRÖLENMUAÖYETÖMTÖYAZÖSTEMÖ ÜZERÖNE

ToplumveBilim,sayı:K178),.77.

Ortadoğudevletlerindetopraküzerindekidevletmülkiyetinden,dolayısıyla hükümdarın ve merkezî örgütün tüm sistem üzerindeki mutlak denetiminden son zamanlarda sıkça sözedilmektedir. Bazı yazarlar, göçebelerin toprağa yerlemesiyle askerîdespotik yapılı bir merkeziyetçi devlet olgusunu ileri sürmektedirler. Buna göre, toprakinsan ve fertdevlet ilikilerinde Batı Avrupa'dan farklı bir geleneksel yapı söz konusudur. Oysa tarihsel olay ve kurumlaalara göz attığımızda bu gibi savları kanıtlayacak malzeme bulmamız çok güçtür. Tersine Osmanlı toprak rejiminin kökenlerini aratırdığımızda karıdır. Göçebe topluluk toprağa yerlettiği zaman ne Germanyana ve Britanya'da, ne de İran ve Anadolu'da yerleik eski tarım

düzenininkalıntılarınıitemizleyebilir.Hattamevcuttoprakrejimininkurumlarını kabullenmekmecburiyetindedir.Budaçoğunluklatopraktakikontrolünruhanî, askerî flere bırakılması ve bu kontrole bağılı olarak idarî, malî, adlî, askerî görevlerinbukontrolcügrubadevredilmesidemektir.Demekkimerkeziyetçilik, devletmülkiyetigibikavramlarıyerliyersizkullanmakdoğrudeğildir.

imdielealacağımız14.ve15.yüzyılÖrangöçebeTürkmendevletlerinin toprak rejiminde görülen bu tip görev devri ve kontrolcü sınıfa tanınan bağılıklar sorunu konuya bir nebze aydınlık getirebilir sanıyoruz. Genellikle eski rejim magnatlarının toprakları yeni istilacı beylere devredilirken eski rejimin küçük asilzadeleri ve kontrolcü grup üyeleri imtiyaz ve muafiyetlerini koruyabilir. Ayrıca geleneksel devletin birtakım görevleri bazı egemen

zümrelere devredip karılığında onlara belirgin bir alanın kontrolünü ve bazı muafiyetleri tanınması her yerde görülen bir gerçektir. Osmanlı rejimi kadar, baka Ortadoğu devletlerinde ve hatta orta zaman Avrupa devletlerinde bu iemin toplumsal yapının temel niteliklerinden biri olarak görüldüğünü ağıdaki bazı örneklerle de kanıtlamaya çalışacağız.

Geleneksel yönetim sisteminde belirli bir toprak üzerinden alınacak vergiler, hükümdar tarafından bir beratla vergi mükellefine bağlanıyorsa, bunun bir teke kelamı vardır: Toprak üzerinden tasarruf eden kimseye yöneticilik ve belirli bir kontrol görevi devrediliyor, demektir. Böylece toprak üzerinde kontrolcü fonksiyon yüklenen bu kimse hükümdar adına askerî, idarî, malî ve adlî görevleri yerine getirecektir. Esasen Avrupa feodalitesinin temel niteliği de budur.

Bizim burada söz konusu edeceğimiz kurum Soyurgal adını alıyor. Soyurgal, Moğollardan beri İran'da bu tip muafiyet ilemine verilen addır. Hükümdarın muafiyet tanıdığı bu kimse bazı (veya tüm) vergi kalemlerinden muaf tutulur, karılığında yükümlü olduğu görevleri sayılır. Nadiren bazı kimseler için bu görev belirlenmemiştir de, muafiyet karılığında o kimse hiç birey yapmıyordemekte değildir. En azından ruhanî veya dünyevî bir otorite olarak belirgin gruplar üzerinde hükümdar adına siyasal bir propaganda ve itaatsağlama görevini yerine getirecektir.

Zaten Soyurgal, eski yöneticisi sınıfı ve toprak sahiplerine bolca bahedilen bir imtiyaz olarak görülüyor. Bunun nedeni açıktır. Güçsüz bir bürokratik mekanizmaya sahip olan geleneksel devlet, taada kendi bölgelerinde idarî, malî, adlîleri yürüten eskizümreyi yokedip bir otorite boluğu yaratmaktansa onlarla ittifakı tercih etmektedir. Zaten Soyurgal'ın bir askerî fe, toprak sahibi veya ruhanî lideri bahsedilmesi, onun kendi bölgesi içinde orduya katkısı, imar irini gözetmesi, güvenlik konularını yürütüp malî sorunlarda (vergilerin toplama, tahvîs.) devlet yardımcı olması demektir. Buson yetki o kimseye bölgesi içinde fiilî bir yargı yetkisini de ister istemez bahsetmektedir. Özellikle Moğol İslam hanlı döneminde, göçebelerin din konusundaki kayıtsızlığı nedeniyle Müslümanlar kadar Hristiyan ruhanilerde de bu muafiyet bolca tanınmış ve önder oldukları cemaatin kontrolü bu kille sağlanmıştır.

Soyurgal bahdilen kimseler (muafî veya musallamî), özellikle Ðlhanlı
devrinden itibaren Ðran'ın idarî ve toplumsal hayatında önemli rol oynayanlar

www.e-kitap.us

ve bu muafiyet kurumu 18. yüzyıla kadar devam edegelmiir.1 Moğol döneminde balıyor görünen bu kurum (fonksiyonel olarak benzer kurum değİ adlarla eski Ortadoğu toplumlarında da bulunuyor) Türkmen göçebe aetlerin federatif devleti olarak ortaya çıkan Karakoyunlu, Akkoyunlu ve Safevîlerdevrindedegörölmektedir.

Belirtildiğı üzere Soyurgal bahdilen kimse bazen tüm, bazen kısmen

toprakvergilerindenbağınıyorvebirTarhanlıkünvanveberatıeldeetmi

sayılıyordu. A.K. Lambton Hicrî 904/Milâdî 1498 yılına ait bir Karakoyunlu

belgesinde Galpayagan köyünün (daha doğrusu köy dihkan'ının) 30 kalem vergiden muaf tutulduğunu belirtiyor.2 Böyle bir belgeyi alan kimse Tarhan

addedilmekte,birtürırsîasaleteldeetmekteydi.ayetböylebirstatüyesahip ise bu, hükümdarca yeniden tasdik edilmi demektir. Burada dikkatinizi bir

immunityveyaYarlıgveyaErlansscheineldeederekbaronluk(veyaFreiherr)

unvanıeldeedenküçükAvrupafeodallerininindurumunaçekmekisteriz.Bugibi kimseler hiyerarin alt katında olup bir büyük dük (veya Knez) gibi yasal hükümdardeğildir.Hükümdaradınabelirliumuafiyetlerkarlığıbelirli görevleri yerine getiren muhtariyet ve muafiyet ve imtiyaz sahibi küçük kontrolör demektir. Ortadoğu ve Avrupa feodalitesinin bu temel kurumunun benzerliğı tesadüf sonucu da sayılamaz. Yukarıda zikredilen genel nedenlere dayandığı açıktır.

15.yüzyıldaTürkmenKarakoyunluveAkkoyunludevletlerindeSoyurgal'ın yanındabirdeTiyuldiyebirbağıveimtiyazgözeçarıyor.Tiyul,Soyurgal'ın tersine ırsî bir bağı olmayıp görevle bağı bir toprak bağı ve vergi muafiyetidir.Osmanlısistemindeki vezirhaslarınıandırır.Ancakvakıfyoluve zaten bu toprağı tasarruf eden vezir veya kumandan adına kontrol eden kethüda ve amillerin fiiliyatta irsen görevi yükümlenmeleri nedeniyle fonksi yonelolarakaynısonucudoğurmudur.EsasenSoyurgalsahiplerinindebilirli

sayıdasilâhlıaskeryetitirmesi,vergıtoplamları,bayındırlıkgörevleriolduğuzikredilmiti. Bu imtiyaz Cengiz Han devrinden beri eski Tarhanlar, onların çocuklarıvebazıaviyesahibiyhlereverilegelirvemiraslaçocuklarageçerdi.

1

Heribert Busse, Untersuchungen zum Islamischen Kanzleiwesen (an Hand Turkraenischer und Safavvidischer Urkunden), Kommission Verlag, Siravic Bookshop, Kairo1959.Buderleme,bukonudakiemandasyonuyapılanberatlarıihtivaetmek tedir. 2

A.K.S.Lambton, Landlord and Peasant in Persia, Oxford Univ. Press, London 1953, s.

102ve120.SoyurgalıçınVMinorsky, ASoyurgaloQasimB.JahangirAqQoyınlı(1498),

BSOS, vol. IX, part. 4, 1939. Ayrıca bkz. W. Hinz, Irans Aufstieg zur Nationalstaats im XV Jahrhundert, Leipzig, 1949 ilk temeleşmeleri.

www.e-kitap.us

15.yüzyılınbutipikkurumunuyansıtantarihîbelgelerinbugünsayısıçok değildir. H. Busse'nin yayınladığı H. 13 Ramazan 857/Milâdî 18 Eylül 1453 tarihlibelgekiKarakoyunluCihanh'ınverdiği birberattır bukonusuailginç bilgiler veriyor.³Farsça yazılan ferman MoğolÇağatay geleneğini takip eden

birdibaceilebalar:"Ebu'lMuzafferCihanhsözümüz."Müteakibensalutatlo bölümünde "Kalenteran ve Kedhudayen ve reayaî mevzî Culah çun be fermud" ibaresi yer alıyor. Buradan da anladığı üzere bütün geleneksel devletlerdeki gibi yerel eraf ve zadegan, hükümdarın muhatabı ve

temsilcisidir. Burada bunların kalantor ve kethüda gibi unvanlar taşıdığı

anlaşıyor. Culah denilen yerin müteveccihat vergileri tavuk yılı bandan itibaren"soyurgal"olarakoyerinyhieyhDara'yaverilecektir.⁴Bukimsenin hükümet temsilcisi ve güvenlik görevlisi olarak tanınması emrediliyor.⁵O da buna karılık harpte orduya asker (nöker) ve mühimmat (yatak) temin edip katılmaklamükelleftir.⁶

Hicrî4Zilkade875/Milâdî24Nisan1471tarihliberatla,AkkoyunluUzun HasantarafındanTebrizvilâyetindekiAnbaddenenyerinruhanilerinebenzer bir muafiyet (Soyurgal) bahediliyor. Gene benzer vergiler karılık zikredilmeksizin muhtemelen siyasal nüfuzdan istifade için mahallin ruhanilerinetavanyılıbaındanitibarenterkediliyor.⁷Üçüncübirbelgedeise Soyurgal'ınheriyıyenidentasdikedileceğibelirtiliyor.⁸EsasenTarhanlıksta tüşü olan Soyurgal sahibinin murisleri bu hakkı aldığında da aynı ilem otomatikman uygulanıyordu. evval 1017/Milâdî Ocak 1609 tarihli Safevî hanedanının ünlü siması h Abbas'a ait bir baka ferman, Türkmen devletlerindeki muafiyet geleneğinin devam ettiğini gösteriyor. Reycivarındaki Abrin köyünün vergi geliri, o yerin seyyid ve yhi Emîr Rau'lîDslâm

³Heribert Busse, Untersuchungen zum Islamischen Kanzleiwesen, Dritter Teil, Urkunde 1. 4

Aynı vesikadan 4.5. satır: "Cihanmetaı vakfkerdend, bedaned ke mal u mütevec

cihatianraezibtidayitehakuyılbesoyurgalkıdvat'ula'zameyihDaraifermude..."

⁵Aynı vesika ⁶6. satır: "Erzanîdatımbayedkeorahakimveduruğahoddaniste..." ⁶

Aynı vesika 8. satır: "Bayarak u noker be dusturu kavlı hümayun
bema'eskerî mubarekhazırgardand". 7

Busse, Đbid, Vesika 2; "El hukmullah, Ebu'1Nasr Hasan Bahadır sözümüz,
Ferzandanıizzetidevletyabveumeraînamdarvecüzeraiâlîmikdarvehukkâmve
nuvab ve dîvanyan ve gomategânı Azerbaycan ve hassaı daru'ssaltanai
Tebriz bedanendkederinvaktezibtidaıtukan(tvukan)yıl." 8

Đbid,s.185, Vesika3:"BesoyurgalıevlâdıseyadetvemağfiretpenahemîrReidu'l
ĐslâmRızavînakîbmukarrerbudvedervaktîkebenefsinefîstahkikisoyurğalat."

www.e-kitap.us

Rizavî'yeecdadının halefiolarak yeniden bırakılıyor.

Petruskiy, Soyurgal kurumunu Selçuklu İktisat sisteminin gelişimi bir devamı olarak kabul ediyor. Soyurgal, sadece bir vergi muafiyet ve bağış olmayıp aynı zamanda birazının hükümdar tarafından bir ahsan-ı mülk olarak bağışlanmasıdır. Nitekim daha 14. yüzyılda (1356-1374) Tebriz'de Sultan Uveys'in sarayında yatan Salman Samedî, hükümdarın annesi Dild Hatun'a bir kaside yazmış karılık olarak kendisine Rey civarında iki köy Soyurgal beratıyla bağışmıştır.⁹ Muaf adı altında benzer bir kurum, 11. yüzyıldan beri Orta Asya, Harezm ve Horasan'da görülmekteydi.¹⁰ Celâîrîler ve Timurîler devrinde de bu kurum yaygındır.

Geleneksel toplumda görülen bu muafiyet, fonksiyonel bir gelenek olarak Ortadoğu'da sonraki asırlarda da devam etmiştir. Nitekim Tarhanlık beratı vermek, Osmanlı İmparatorluğu'nda bu geleneğin bir devamı idi ve devletin ihtiyacı olan bazı hizmetleri gören ve bazı malzemeyi temin eden kimselere, karılık olarak vergi muafiyeti tanımayı öngörüyordu. Tarhanlık alan bu kimse Müslüman olduğu gibi, Hristiyan da olabilirdi. Nitekim Prof. Halil İnalcık'ın koleksiyonundaki bir belge, "Zorzo nam bir zımmîye hazine ve tersaneye emeği geçtiğinden dolayı yıllık 2000 al tunluk gümrük muafiyeti" tanıyan bir padişah beratıdır.¹¹

Diğeryandan 16. yüzyılda Kırım Hanlığında Han, kendi haslarından, bazı eyhler ve din adamlarına bir yarlık (aynı tip ferman) bazı toprakları bağlamaktaydı. Yarlık ile verilen bu muafiyet ve imtiyaz da aynı geleneğin devamıdır.

Sonuç olarak yukarıda da söylediğimiz gibi düşünülüp karılaştırılmalı olarak aratılması gereken husus, benzer gelenek ve kurumların Avrupa feodalitesinde de benzer biçimde a-demirkeziyetçi bir yönetim ve kontrol hiyerarşisinin varlığı nedeniyle bulunduğudur.

9I. P. Pertuevski Oçerki Po Istarii Feodalnih Otneenii v Azerbaydjanii Armenii v XVI. Naçalev, Leningrad 1949, s. 145-147.

10l.P.Petruevskiy,ZemhdelieiAgramyieOtnoeniyavIraneXIIIIXIVvekav,Izd.
Akad. NaukSSSR;Moskova1960,s.273274.

11

Prof. H. Đnalcık'ın 197475 Chicago Üniversitesi "Diplomatica Ottomana"
seminerindeokunanaban958/M.Temmuz1551tarhlibuberatta"Zorzonamzım
mi'ninTarhanlıkber'atısuredir.NianihümayunoldurkihaliyamahmiyeiGalata
tacirlerinden darendeı fermanı hümayun Zorzo'nun hazinei âmire ve
tersanei mamureye sayı olduğu süddei saadetime... arz olmağın..." deniyor...
ve 957 (1550)
yılıZilhiccesi'nin9.günündenitibaren2000altınlıkgümrükmuafiyetitanınıyor.

www.e-kitap.us

SANAYİDEKİ KÜÇÜK ÜRETİM: TOPLUMSAL VE MEKANSAL BOYUTLAR

Ankara Mimarlar Odası Yayını, Aralık, s.562.

Geleneksel toplumda kent, yönetim ve zanaat (küçük üretim) faaliyetlerinin temerküz ettiği yerleşim merkezidir. Kırsal bölgedeki ilkel tarımsal üretim, esasen her hanenin kendi tüketimini de büyük ölçüde kendisinin karşıladığı bir toplumsal düzen yaratır. Bu otar yapı dolayısıyla kentteki üretimsınırlı kalır. Tarımsal üretimin yarattığı sınırlı ihtiyaç fazlası ürünü değerlendirerek kısmen kırsal, kısmen de kentsel ahalinin sınırlı ihtiyacını karşılamak yanında bir yöneticilik zümresinin geniş sınırlı sayılan lüks emtia gereksinimine yönelik üretim, kent zanaatlarının görevidir.

Yanlış gerek mal çeidi, gerek miktar yönünden sınırlandırılan bu üretim, büyüme, rekabet gibi olaylardan çok uzaktır ve bu gibi eğilimler toplumsal denge yönünden önlenmek zorundadır. Geleneksel toplumda üretimde ve pazarlamada dikeyine ve yatayına bir bütünleşme yoktur. Bunun için yeterli sermaye birikimi, örgütlenme ve teknolojik olanak yoktur. Örneğin sığırı alıp kesmek, derisinden, etinden yararlanıp nihai mal olarak satmak muhtelif zanaat kollarına aittir. Bir kimse veya grup, mezbahada deri elde edip bunu ayakkabı olarak satma işlemini yürütemez. Gene aynı malın satımında da bir tekelleşme ve merkezleşme olamaz. Zaten üretimde de ölümü ve içinin bağımlılık yanının yükselmesi gibi bir olay söz konusu değildir. Pazar yerleri belirlidir ve ancak merkezî otoritenin izniyle yeni sığınur veya yer değiştirilir. Ticaret serbestisi yoktur, hırdeki hanlar esasen mal monopolünü sağlandığı belirlide polama merkezleridir. Ancak saman ve ot serbestçe satılır.

Bu sınırlamaya ve kontrole dayanan iktisadi düzen, kontrol yeteneğinin sınırlı olana geleneksel devlet tarafından nasıl yürütülecek? sorusu aklaga gelecektir. Bu kontrol kentsel zanaat faaliyetinin katı bir örgütlenmeye gitmesiyle olur.

Üretim faaliyetinin kaç daldan oluştuğu tespit edilip sınırlandırılır. Budalardaki atölye, dükkan olacağının sayısı saptanır (gedik) ve her gedikte kaç usta, kalfa, çırak çalışacağı, ne kadar üretim yapılacağı belirlenir. Bu belirleme ve kurumların kontrolü önce esnafın kendi kurduğu lonca örgütü tarafından denetlenir. Asıl denetleyici ve irlikçi ise devlet örgütüdür. Etsizlik, pahalılık, kıtlık doğmaması için Roma'dan beri butür te ilâtları Avrupa ve Asya'da her yerde görülür.

Osmanlı esnaf te ilâtı ve zanaat üretimi bu olumun bir devamı olup modern dünyaya intibak amasında ilginç gelişmeler göstermektedir. Osmanlı kentinde çarının yerini fizik mekânı belirlemedi. Burada her dale faaliyet gösteren esnaf ve zanaatkar bir arada belirli bir mekânı işgal eder. Osmanlı kentinin bu kesimindeki tipik bir yapıda Bedesten'dir. Mamafih bedesten isalt Osmanlılara özgü bir yapı ve kurum olarak ele almak pek doğru olmasa gerek... Bedesten, tüccarın malının, kıymetli esası ve hatta parasının saklandığı, bazı dükkânlarını yer aldığı ve ticarî işlemlerini yapıldığı bir bina dır. Aynı nitelikteki binalar İtalyan şehirlerinde Fondaco (Venedik'teki Fondaco di Turchi ve Fondaco di edeschi gibi), Londra'da Guldhall, Alman şehirlerinde Kaufhalle olarak bilinmekte ve benzer fonksiyonları görmektedirler.

Lonca ekonomisi Ortaçağın feodal düzeninde belirli bir amayı temsil eder. Her evin kapalı bir ekonomik birim olduğu otark ekonomiden (ev ekonomisi) sonra lonca düzeni hammaddeyi etraftan toplayan, bunları iyecek araç ve personeli barındıran ve ürettiğini satan bir sistemi temsil eder. Yeni çağlarda lonca ekonomisinin çöküü, parça bari üretimin üretim aracına sahip olan evlere ve köylere yayılmasıyla oldu (domestik endüstri, götürü, Putting out, Verlag). Bu butür ortakçılık olup otarık üretim ve lonca düzeninin yıkılıının balancıdır. Osmanlı ülkesinde Ankara, Bursa gibi uluslararası kuma ihraç merkezlerinde butür bir üretiminizlerine bir süre için rastlanıyor. Fakat ardağı gelmemi ve manifaktür sistemine geçilememiştir.

Kısacası 18. yüzyıl sonuna kadar loncalar Osmanlı üretiminin temel kurumu olarak yamı ve ancak Atlantik ekonomilerinin hegemonyası artınca iktisadî sosyal hayatımızdaki yerlerini kaybetmeye başlamıştır.

Çarın her bir sokağında aynı mesleğe mensup esnafın, aralarında bir lonca teil ettiklerini gördük. Buna hirfet de denir. Örgütlenme ve ihtisaslaa sayısı bakımından Osmanlı loncaları tarihteki diğer Ortadoğu toplumlarına göre daha geliin idi. Devlet kontrolü o nispette daha sıkı idi. Örneğin, Memlûklarda her lonca (futuvva) suç iyen üyesini kendi

www.e-kitap.us

cezalandırır, kadı ve urta'ya (zabıta) vermezdi.¹ Bu tür lonca imtiyazları

Osmanlılarda debbağlar gibi bazıları da esnafın elinden alınmıyordu. Daha önce de değindiğimiz üzere Osmanlı loncalarında görüldüğü kadar yaygın ihtisaslara Bizans'ta yoktu. Ancak örgüt hiyerarisi ve sıkı devlet kontrolü orada da vardı. (Bizans'daki ipekçi loncalarını hatırlayalım.) 18. yüzyılda Evliya Çelebi'nin bildirdiğine göre İstanbul esnafı 1000'i aşan dalda örgütlenmişti.² Tabii bu sayı muhtelif hırlerde çok küçüktü.

Osmanlı loncalarının doğu ve gelişi örgütlenme ması bir hayal ve spekülasyon konusudur. Özellikle fütüvvet, ahilik gibi kurum ve kavramları ele alan bu örgütlerin İslâmî bir kaynaktan çıktığını ileri sürerler. Oysa bugi gibi çalışan insanların örgütlenmeleri uzun bir tarih boyu ve her yerde aynı özellikler gösterir. Roma'dan beri meslek örgütlerinin geçirdiği evrelere bakarsak bazı karılatırmaları yaparsak bunları anlarız.

Roma Cumhuriyeti'nde mülksüzleşen ve geçim için şehirlerde kamusal hizmetlerde bazı dallarda ücret karı gibi çalışmaya başlayan Plebler, hukukî ililerde ve toplumsal yapıda yeni sorunlar yaratmıyordu. Gerek doğrudan kamuya yönelik işlerde, gerekse bazı özel meslek dallarında beden iş yapan bu insanlar devlet tarafından collegium'larda toplandılar ve bu birlikler collegium publicum olarak anıldı. Collegiumlar ilk çağın sonları ve Ortaçağlar başında muhtelif mesleklerle mensup içileri bir arada topluyordu.³ Bunun nedeni açıktır. Henüz şehir zanaatları ve faaliyetlerinde yaygın ihtisaslara olmadığı ortamlarda herkesin birbirliktetoplanması normaldi.

Nezaman ki şehir nüfusu çoğalmayabamı ve faaliyetlerde örgütlenme ve iş sayısında artış meydana gelmiştir, o zaman ayrı iş kollarında loncalar kurulmuştur. Bu nedenle ilk Avrupa Ortaçağında bu birlikler collegium (meslek dairesi) veya fraternite (kardeler) gibi adlar aldılar. Çoğunlukla bu birlikler yiğit genç insanların toplandığı, hatta şehirlerin savunması gibi görevleride yüklenen kurululardı. Balangıçta Avrupa'da fraterniteler, hukukî tüzel kişiliği ve statüsü olmayan ahlak, dindarlık gibi ırth'lerle etrafında toplanan insanlardan mütekkildi. arktaki fetadan (yiğit) türeyen fütüvvet veya kardelik anılamıyagelen ahilik gibi grupla alarak gerek işim, gerek nitelikçe ilk Ortaçağ Avrupa'sında ki bu gibi kurulularla büyük benzerlik göstermektedir.

1HermannThoming,BeitraegezurKenntnisdesIslamischenVereinswesene,Berlin 1913,s.103.

2EvliyaÇelebiSeyahatnamesi,1.Cild,s.489669.

3Ö.Karadeniz,Roma'daĐĐlikileri,Ankara:A.Ü.H.FYay.,No:336,1976,s.131.

www.e-kitap.us

Ahilerin, hirlerin savunma ve güvenlik alanındaki ievini, örneğin Almanya'da Gilde'ler görmekteydi. Feodal devletler kuvvetlendikçe bu birlikler merkezî hükümetin kontrolüne girdi ve kapitalizm gelitikçe bazıları tasfiye olup bazıları daticaret ve zanaat odaları biçiminde hükümîa hsiyet kazandılar.

Loncaların ve meslek birliklerinin ideolojisi her yerde dinsel ve ahlâkî temellere dayanıyordu. Her birliğin ve loncanın bir pîri vardı. Örneğin Floransa'da noterlerin pîri Đncil yazarlarından St. Lucas'dı. Baa loncaların

bakapîri (master, maestro, padrone) vardı. Ortaçağ Avrupası loncalarının yarı

dinî eğlenceleri vardı (Mysteriessenilen tiyatro oyunları gibi). Aynı törenler

Doğu'daki esnaf loncalarında da görülür. Meslek dayanması, dinî ideoloji geleneksel toplumlarda sırf zanaatçılar arasında değil, bürokratlar, alimler arasında da görülür. Anonimlei güvence sisteminin bulunmadığı bir toplumda bu, gerekli bir yama aracıdır. Özellikle geleneksel toplumdaki otorite bouğunu, kendialanlarında doldurmak gibibir toplumsal fonksiyonu olan esnaf birliklerinde bupsikolojik bağını kaçınlmazlığı tartışılmaz.

Çalınlar kadar bao olanların da kontrolü için devlet tarafından örgütlenirilmeleri gerekir. Osmanlılarda esnafın dıda fahilerin, serserilerin bile örgütlenirilip barına bir kethüda tayin edildiğini, güvenlik görevlilerinin gözetimine bırakıldıklarını biliyoruz.

Loncalarda esas ilii ustaçırak ilii sidir. Zaten geleneksel toplumda bürokraside, ilmiyyede, sarayda ve orduda busistem görülür. Etkili eğitim ve denetim bu sayede mümkündür. Kalemdeki akird, medresedeki talebe, çarıdaki çırak genç yata ie bayıp ustalarının gözetimi ve sert disiplini sayesinde irini öğrenirler. Geleneksel toplumda üretim anonim ilikilerle değil, yüz yüze ilikiler içinde ve birincil gruplar içinde cereyan eder. Esnaf loncalarının bu temel ilikisi, örgüt hiyerarisine de yansıtır. Her meslek dalındaki loncanın baında bir kethüda bulunur. Kethüda o dalda faaliyet gösteren esnafın reisi olup meslekten olması rt değildir. Tayini kadı tarafından onaylanan bu görevi, enamın yönetiminden, kanun ve nizama uymasından sorumludur.

Lonca kethüdalarının üzerinde bir de hirkethüdası vardır. Bu, ahalinin önde gelenlerinden biri olarak devlet ile teba arasında aracılık yapar. Hiyeraride lonca kethüdasından sonra esnafın arasından seçilen yiğitba gelir. Yiğitba esnafından etimi, fiyat ve kalite normlarının gözetimi ve esnaf arası çatı altı çözümlerinde verilen cezaları uygulamada önemli rolü olan bir kiir. Bundan bağına ustaların arasından seçilen bir veya iki kiiden

www.e-kitap.us

kurulu ehli hibra (bilirkiiler) vardır. Bunlar özellikle zanaatın uygulaması, yapılaneserlerindeğerlendirilmesivefiyattespitindebilirkilikgöreviniyerine getiriyorlar. Bu saydığımız kiiler bir arada mensup oldukları loncanın idare heyetigibigörevgörürler.

Lonca esnafının istediği gibi dükkân açıp tezgâh kurmak hakkı yoktu. Loncanın her üyesi müteselsil bir kefalet altındaydı. Her dükkân bir gedik sayılırdı. Bu bir nevi kadrodur. Usta ölünce o gedik evladına kalır, evladı ve yetiikalfasıyoksa "gedik" bolmıdemektir.Esasenloncaustasıistediği sayıda çırak çalıurıp istediğini kalfalık ve ustalığa terfi ettiremezdi. Gereği kadar ve belirli sayıda çırağı olup bunları kalfalık ve ustalığa terfi ettirmek ancak lonca heyetinin tetkiki ve tasdikiyle mümkün olurdu. Bu terfiler peemalkunmadenilentörenlerle kutlanırdı.AvrupaveTürkiye'dedeklasik üniversitelerdekiöğretimüyelerininterfiindeyapılan törenler aslında bulonca geleneğininbiryansı mavedevamıdır.

Gene loncanın bir tasarruf sandığı vardı (AvarızSandığı). Usta, kalfa ve çıraklar kazançlarının belli bir kısmını bu sandığa yatırırđı. Bu sandığın sermayesi bir nevi sosyal yardım ve kredi fonudur. Çarının bakımı bu sandıktan karılanır ve üyeler buradan faizle borç alabilirdi. Onun için bir sandıkkuramayacakdardkalabalıküyesiolmayan zanaatdalı, ilgilibirmeslek dalınınloncasınayamakloncaolarakbağlanırdı. Örneğınuncular, unelekçileri, nistacılar, değirmenciler loncasının yamağıydılar. Lonca, devlet kapısından önce bazı sorunları çözmeye ve cezaları vermeye yetkili ve yükümlüydü. Osmanlı devletinin ilk zamanlarında loncalar bu bakımdan çok daha geni yetkilere sahipti ve toplumsal fonksiyonları daha kapsayıcıydı. Zamanla yetkileriazalmır. Amadebbağesnafı (dericiler) gibikalabalıkve kanlı bıçaklı bazıları bu infaz yetkisini kıskançlıkla korumu ve aralarına aldıkları katil zanlılarını bile yöneticilereteslimetmemierdir.

Lonca sistemi demek, üretim ve tüketicinin sınırlandırılmasına yönelik bir ekonomik düzen, yani feodal düzen demektir. Gerek tüketim ve gerekse üretimin sınırlandırılması ise a) fiyatta serbesti olmaması (fiyatların seviyesi tespit edilir), b) kalitenin sabit bir ölçüye göre tespiti, c) ücra ve iştirak sayısının sınırlandırılması ve dolayısıyla mülk maddelerinin sınırlandırılması demektir.

Bunun bütün nedeni, hammadde darlığı ve kırsal alanda bir fazla ya ratılmadığından alıcı sayısının düklüğüdür. Eğer üretim miktarı serbest bırakılsa, bazı üretim dalları, kıt olan hammaddeyi çeker, bu da zincirleme etkilerle diğer sanat dallarında ihtiyaç duyulan hammaddenin azalmasına

www.e-kitap.us

sebeboldur.Onunininde devlet,loncalarlamütere kengerek kalite normlarınınve gerekse fiyatların tespitinedikkatederki,bunanarhiemidiyoruz.

İstihdam, kalite, üretim miktarı ve fiyat üzerindeki bu denetimle rekabet önlenirdi. Çünkü muhtemel iizlik ve iflastan çok çekinilirdi. Konan narha uyulmasını da loncaların yanında devlet adına muhtesip sağlardı. Lonca düzeninin sarsılmaya badığı Osmanlı döneminde bu nedenle loncalar devamlı olarak yöneticileri kendi ierine karıaya ve bu düzeni korumaya davet etmilerdir. Üretimin ve loncaların denetiminde, kalite kontrolünde ve narh tespitinde de esnaf ve ahalinin ileri gelenleri hrin kadı'sına yardımcı oluyordu. Bununla beraber narh konusunda Kadı'nın balıca yardımcısı muhtesiptir.Onuninibukonuyugözdengeçirmekteyarargörüyoruz.

Muhtesipvenarhilemi

ehir hayatının ekonomik faaliyetlerinin düzenlemek ve yürütmek, Osmanlı toplumunda muhtesip denilen memurun görevi idi. Bu kurumu İslâmî bir kaynağa indirgemek doğru değildir. Muhtesib kelimesi "hisba"dan geliyor.

Oysabu,Kur'an'darastlanmayanbirkelime dir.Müslümanların günlük hayatta iyiye uymak, kötüyü izlememek ekinde birbirleriyle ilişkilerini düzenleyen kurallar bütününü olarak tarif edilmektedir. Bununla beraber bu kuruma 11. yüzyıldan önce İspanya'da, 12. yüzyıldan önce de Mısır ve Suriye'de rastlandığı belirtilmektedir. Gene bu görevin bangıcı da kesinlikle anlamlı değildir. Genellikle bu görev sahibinin eski Helen Bizans hirlerindeki "Agoranomos" denilen memurun İslâm Ortadoğu hirlerindeki halefi olduğu ileri sürülür.4

Emeviye devrinde muhtesibin görevlerini sahibu'lsukh denilen bir memur

yerine getirmekteydi. Muhtesip, klasik İslâm döneminde çarı pazar kontrolü dıda, re'sen ahalinin toplum kurallarına uymasını denetler ve zorlardı. Muhtesip dinî kurallara uyulmasını sağlayan geni görevli bir memur olarak kadı'yı da bu konuda uyan peletirebilirdi.

Osmanlı döneminde muhtesibin bugünkü görevleri son derece daralmıyordu diğer memurlar arasında, özellikle çarpiazar ve narh kontrolüyle meskukâtın (paraların) rayicine dikkat etmekle görevli bir memur haline gelmi olup kadı'nın balıca yardımcısıydı. Herhalde görev alanı ehriñ sınırlarının ötesine tamamlıktaydı.

4Pauly Wissowa, Byzantine Egypt, Westohnson,.87; emombynes, M.G., Müslim Insitutions, G.Ailenand Unwin, London 1968, s.154, 155.

www.e-kitap.us

16. yüzyıldan sonra muhtesiplik iltizamla verilen bir görevdi ki, buna ihtisab mukataası denirdi. Bu mukataanın genellikle kapukullarından birine ya da iltizam sahibine verildiği biliniyor. Bu mukataayı alan, bedelini cerimeden veya ihtisab rüsumunun tahsilinden çıkarırdı. Bazen bu mukataanın has, yani dirlik olarak devlet ileri gelenlerine verildiği de oluyordu. Bu gelirlere narh uymayan, geleneğe aykırı üretimde bulunan esnaf ve zanaatkarın alınan cerimlerle çarşı pazara gelen mallardan alınan resimlerden (yani ihtisab rüsumu) meydana gelmektedir. İhtisab rüsumu, 1) Narhlık kaşası (2'erakça olup narh konan maddeler istandan alınır), 2) Bacı pazar' dan ibarettir. Bacı pazar, ehir ve pazara gelen malların giri ve satışından alınır. Geleneksel Avrupa kentlerindeki oktruva resmine benzer. Genellikle rüsum mukapan verüsum ukantardı ve anılan resimler de butürdendir.

Kadı ile muhtesibin bir görevi de, para rayicini dik kat etmek ve alı veriburayıç üzerinden yapılmasını gözetmekti. Demitik. Tabii bu konuda asıl aktif görevli, muhtesiptir. Kadı ve muhtesibin balıca görevi, iaveibate maddelerine narh koymak ve bunun uygulanmasını sağlamaktır. Narh esasta Ortaçağların sonunda ortaya çıkan bir uygulamadır, diyor Cahen. 5 Bu, belki de fiyatın resmi görevliliği tarafından tespit edilirdi. Muhtesip, kadı'nın yanında eraftan ve lonca temsilcilerinden meydana gelen bir kurulla narhı tespit ederdi. Narh usulü ihtisap kanunlarında etraflıca açıklanmıştır. 1562-63 tarihli bir kanunname de, "Muhtesib olan kimsenin kadı vasıtasıyla 1014 üzerinden narh vermesini, o yerin ayan ve ihtiyarlarından ve emekçilerinden kimselerin hesabı yapıp ona göre 1014 (%40) kârı narhı tespiti emrediliyor" denilmektedir.

Bununla beraber bu 1014'ün (% 40) kati bir oran olmadığını belirtmek gerekir. Bu oran ürünün cinsine, durumuna, ticarî fiyat oynamalarına, hasılat ve maddenin mübtremliliğine göre değişen narh tespitinde, mevsiminde rolü olup yılda bir kaç kere tespit ilemi tekrarlanırdı. İnat ustalarının ücretleri

mevsimlerine göre ayarlanırdı. Ekmeğe % 40 kâr konamaz, çünkü zaruri maddedir. Bir demirci ile kitap süsleyicisi (müzehhib) için aynı oranda narh konamaz. Müzehhibin emeği daha çok değerlendirilir. Çünkü az miktarda ve lüks tüketime yönelik bir üretimde bulunmaktadır. Kâr oranı yüksek tutulur. Bunun gibi birçok konular göz önünde bulundurulur.⁶ Narh'ın konu usulü

⁵CahenC,"Hisba",Encyc.fIslam,(vol,111),s.488.

6

Ergenç Ö.,Ankara,s. 160'dan örnekler, 158889 (997 H.) Narh Listesinde badem helvasının okkasının 23 akçeye satılmasına pazarbaı ve muhtesip, birlikte karar

www.e-kitap.us

üzerine Prof. Barkan, neettiği "İhtisab Kanunları" adlı makalesinde etraflı izahat vermiştir.⁷ Narh Tanzimat'ın ilanından sonra yavaş yavaş birçok maddeler üzerinden kalkınma ve nihayet tevkif gibi birkaç zaruri madde ile sınırlı kalmıştır.

İstifçi ve karaborsacıları takip ve esnafın tevkif, fiyat, ölçü, kalite, temizlik kontrolü ve uygunsuzluk edenleri cezalandırmak muhtesibin vazifesi idi. Özellikle yeniçeri ocağı kaldırıldıktan sonra ihtisap ağalığı baente ve vilâyetlerde güvenlik ve malî görevlerle yükümlü bir makam haline gelmiş, fakat zamanla ilgilik kurumları meydana getirildiğinden 19. yüzyıl ortalarında tamamen lağvedilmiştir.

İhracı yasak hammaddelerin ihracının önlenmesinde Osmanlı yöneticileri loncalarla daima el ele çalışmıştır. Tanzimat'tan sonra liberal ekonominin prensiplerine uyularak narh uygulaması kaldırıldı (Temmuz 1865'de ekmek hariç hepsinden). Ekonomik bünyedeki değişime dolayısıyla olacak ki, bazı maddeler ilk anda ucuzladı. Gedik usulü de lağvedildi. Buna rağmen endüstriye bir toplumda lonca düzeninin ilgasıyla aynı anlama gelen bu uygulamalar, Osmanlı toplumunda loncaları ve düzeninin kalıntılarını son zamanlara kadar temizleyememiştir. Örneğin bazı zaruri maddeler üzerinde narh uygulamasına zaman zaman başvurulduğu gibi gerek 19. yüzyılın ikinci yarısında, gerekse Merutiyet devrinde lonca heyetlerinin baina kethüda tayinine devam edildi ve İttihat Terakki bile bu organize grupları kendi poli tikasına uygun bir şekilde kullanmak bakımından bu düzenden yararlandı. Örneğin 1860'da Mithat Pa "Gedikler Nizamnamesi" ile esnafı yeniden organize etmek istiyordu. Nihayet 1879'da "İstanbul Ticaret Odası" kurularak esnaf buradaki örgütlenildi. 1910 yılında esnaf cemiyetleri kurularak 1913 yılında gedik usulü tamamen ve fiilen lağvedildi. Böylece Tanzimat'tan beri başlayan bürokrasi ile sonuçlandırıldı.

Osmanlı devlet adamları Tanzimat'ın balangıcından beri lonca esnafını sanayinin ıslahı meselesinde temel olarak kullanmak istemiştir. Oysa ağır sanayiye geçmek esnafın tasfiyesiyle mümkündü. Buna rağmen sanayii kuramayan toplum, bu geni zümreyi sefaletle terketmeye de cesaret edememiştir. Esnaf sınıfları bugünün gelen kapitalistik ilimleri içinde

geleneksel örgüt ve iliki biçimlerini hızla yitirmekte, küçük üretim düzeninin girdiği yeni ilikilik kalıpları ve ideolojiyle bütünlektedirler.

vermi. 7

Barkan.L., "İhtisap Kanunları", rih Vesikaları, (1/5), (11/7), (1II/9) 1942.

www.e-kitap.us

CEVDET PAA VE AVRUPA TARİHİ

Ahmet Cevdet Paa emineri, 2728 Mayıs 1985,
Bildiriler, Đ. Ő. Ad. Fak. Yayınları, Đst. 1986, s. 163 172.

Ahmed Cevdet Pa'nın tarih yazıcılığımızdaki öncü rollerinden biri, Avrupa tarihine ait meselelerin mütalaası ve Osmanlı münevver muhitine tanıtılması alanında olmuştur. Cevdet Pa'nın Avrupa tarihî meselelerini ele alıheryden önce vakanüvis geleneğinin bitiivetarih metodolojisinde yeni bir devreye giriimiz anlamını tair. O, Avrupa tarihinin olayları ve müesseselerini sağlam bir akılla kavramı ve aydınlık bir biçimde okuyucuya nakletmiştir. Buonun üslûp ve muhakemeyürütmedeki ustalığına birdelildir. Fakat Cevdet Paa'nın Avrupa tarihine elatı, tarih yazıcılık metoduyönünden onun ağıda belirtilen alanlarda Osmanlı tarihçiliğine yenilikler getirmesinde sağlamır:

a) Ön plânda Cevdet Pa sağlam bir senkronoloji bilgisine ve sezgisine sahiptir. Olayların zamanlamasını ve birbirleriyle olan ilgisini iyi kurmaktadır.

Cevdet Tarihi, mücerred bir Osmanlı tarihi veya Avrupa kronolojisinden çok ikisinin ilgisi kurularak yazılmıştır. Onun sağlam senkronizasyonu sayesinde tarihçiliğimizde metod modernleitur ve Avrupa tarihinin meselelerine debu anlamda ilk defa el atan Cevdet Paa olmuştur. Yoksa ağıda da değineceğimiz üzere Cevdet Pa bizde Avrupa ve dünyatarihiyle ilk ilgilenen müverrih değildir.

Cevdet Paa'nın Tarih'inde göze çarpan bir nokta, Fransız ihtilâlinin öneminin kavranmı olmasıdır. O, bu ihtilâlin Avrupa içtimaî ve kültürel hayatında yeni bir devir teilettiğini, devletlerarası ilerdeyenibir sistem yarattığını görmüştür. Bu yeni Avrupa'da Osmanlı Đmparatorluğunun konumu nedir ve onun hayatının negibi gelieleretkileyecektir? sorusuna cevap para maktadır. Bu sorunun cevabı için sadece ihtilâl dönemini değil, fakat onu yaratan Avrupa'nın siyâsî tekâmülünü, müesseselerini ele almayı tercih

etmiir.

c)Cevdet Pa'yıasilmeuledenmeseleiseRusya tarihidir.Osmanlı inhitatının yanı baında Rusya'nın tekâmülü ve kuvvetlenmesini ve Küçük Kaynarca'dan beri OsmanlıRus münâsebetlerini anlamak için Rusya'nın modernlee tarihine bakmakta ve Osmanlı modernleesi ile kayda değer mukayeseler yapmaktadır. Hemen belirtelim ki Avrupa tarihini öğrendiği ve faydalandığı kaynaklar bütünüyle malûmumuz değildir. Pa'nın Osmanlı vakanüvisleri içinde kimlerden ne derecede faydalandığı, hatta muasırı Hristiyan Arap müverrihlerini ne ölçüde kullandığı münakaya açıktır. (Bu sonunculardan özellikle kilise tarihi ve Hristiyan akaidi üzerindeki doğru bilgisinin edinilmesi mümkündür.)

CevdetTarihi'nde Avrupa ile ilgili bahisler, esas itibariyle 1. cildin(tab'ı

cedîd) 160. sahifesinde balar. Bu cildin sonuna kadar yer yer Osmanlı tarihine senkronik dönülerle devam eder. Arada matbaa, çiçek aısı, Lady Montagu'nün mektupları gibi istisnalar (sadedharici) bölümler vardır. Buralarda Cevdet Pa'nın ilginç iddiaları ile sürdüğü de görülür. Mesela çiçek aısının İngiltere'de ne vvel Osmanlılarda tatbiki edildiği gibi görüldüğünü, matbaa sanatının Avrupa'da ve bizdeki tarih hakkında halen geçerliğin koruyacağı malûmat verilir. Avrupa ve Amerika tarihi ile ilgili malûmat ikinci cildin ilk ciltlerinde de yer almaktadır. Özellikle 6. cildin ilk 160 sahifesi, Fransız kılâbı öncesi ve sonrasını ihtiva eden bir Avrupa tarihi icmalidir. Cevdet Pa'nın dünya tarihine bakı bu ciltte ki kadar az ve çok hiçbir yerde görülmez.

Cevdet Pa adünya tarihine Ahdi Atûk'den bir girile balar. Ancak beerî

coğrafyanın Samî, Hamî ve Endo Avrupa'ı kından olanları da Lafetique (Yafes

oğulları) diye tasnif etmesi o devrin kültür tarihinde elan geçerliydi. Muhtemelen butas nifin menii için bugiri yapmıştır. Bundan sonra eserine hemen Asur, Babil (Keldaniy yan) gibi medeniyetlerin tetkikiyle devam eder. Cevdet Pa kendide vri için ileri bir görüş benimsemiir. Asya, medeniyetin kaynağıdır: Elim ve maarif orada doğup Batıya doğru yayılmıştır. Nitekim "Avrupa'da en evvel kesbi malûmat edenlerin Yunan ile di İtalyan dediğimiz Latinkavimleri olduğunu" zikreder (I, 166).

Gayet açık bir üslûpla, kavimler göçüyle Roma'nın yıkılı ve muasır Avrupa'nıntekkülünüanlatmaktadır.Bukarıkbahsiözetlemekveaydınbir biçimde anlatmakta Cevdet Paa'nın mantıklı ve sade üslûbunun payı büyüktür.Ancakbelirtmekgerekirki,bubahisdeAvrupatarihlerindenedinilen malûmatın güzel bir tekrarı ve naklinden öteye geçilmi değildir. Nitekim

www.e-kitap.us

Hunlarla ilgili ifade yer alıyor: "Hun Çarı olan Attila nam Hakan bealtı yüzbin askerle (burakamabartmalı bir alıntıdır) Garbı müteveccihen hareket verast geldiği yerleri gâret ederek..." (I, 163-164). Açık tırkım uasırı Mustafa Celâleddin Pa'nın Les Turcs anciens et modernes adlı eserinde Hunlar üzerine yapılan yorumların farklılığını Cevdet Pa menfi veya müspet bir değerlendirmeye tâbit tutmamaktadır. Yanı bugi bir düünce atmosferinden uzaktır.

Cevdet Paa devamla feodaliteyi anlatmakta ve bunun tımar rejimiyle mukayesesini yapmaktadır (I, 192). Literatürümüzde Ümit Meriç'in değindiği

bubahis 1 öyle özetlenebilir: Feodalite, Cevdet Paa'ya göre, güya eski Roma kölelik nizamının tahfifidir. Feodalite zulme dayanır, insaniyete sığar y değildir. Burada Cevdet Pa, feodalitenin bu nevi bir değerlendirmesiyle Avrupa toplumunun Ortadoğu toplumuna göre farklı bir kültür ve medeniyet atmosferine sahip olduğunu değinmek istemektedir.

Cevdet Paa'nın hukukçuluğu, onun Avrupa tarihini üzerinde içtimâî hukukî müesseselerin tahlili yoluyla ve bazen bu müesseselerin Osmanlı ile mukayesesine kadar uzanan ilginç gözlemler yapmasını sağlar. O, tarihe müesseselerin tekâmülünü tetkik yoluyla bakıyor. Mesela Almanya ve Fransa'nın idarî anayasal bünyesi için mealde bir mukayese yapar: "Alman imparatoru Papaya tâbidir, onun için Fransa gibi millî bir tekâmül geçilmemitir. Halbuki Fransakralı, Papa ile çatımtır ve müstakil kalmıştır." Gene bir baka yerde, Fransa'da zâdegânın karısında burjuvaların kuvvet lenmesinin hukukî ve tarihî mebdede değinir ve öyle der: "Haçlı seferlerinde zâdegân Fransa'dan âmev cuttu ve kralı tarafından ezildiler. Ahalikralı tarafını tuttu. Bundan baka Roma hukukunu sadece zâdegân değil, halktan gençler de tahsil ettiler ve mahkeme ve parlamentolarda söz sahibi oldular, nüfuzları arttı. İngiltere'de ise asil zâdeler Fransa'nın aksine imtiyazlarını icbâhale göre tadil edip n ve reflerini muhafaza ettiler" (I, 207). Gerçekten bu tahlille Cevdet Pa, Avrupa ülkelerinin anayasal gelişesi ve ihtilâlin sebepleri arasında önemli bir hususa işaret ediyor.

Cevdet Paa bir baka yerde, Avrupa tarihinde idarî hukukî bünyeyi itici faktör olarak ele almanın bir örneğini de aha verir: Fransaparlamentlerinin XIV. Louis devrindeki durumunu, enteresan bir biçimde İngiliz

parlamentosunun
yapısıve geliesiilekarlatırır. Butahlildeğngilizparlamentarizmine,yani

1ÜmitMeriç,CevdetPaa'nınCemiyetveDevletGörüü,istanbul1975,s.59.

www.e-kitap.us

anayasasız,ihtilâlsizgelinsağlambirsistemeCevdetPa'nınhayranlığını görememek kabil değildir. Müverrihin iki ülke arasındaki bu kartırmalı analizleri ne kadar orijinaldir? Bilinemez. Ama ağır ve olgun bir gelie gösteren Britanya demokrasisinin sağlamlığını ve Fransız ihtilâlinin müesseselerüzerindeki etkisini kavrayan birakıl, isabetli bir te'sisvardır (I, 220vd.).

Yeri gelmiş Cevdet Pa'nın kullandığı terim veya adlandırmalara bir nebze değinelim. Eserde, kullandığı kaynakların çetliliğinden ileri gelendeyi farklılıkları vardır. Bir yerde Lui Katorz, bir sahife sonra 14. Luider. Bir yerde Frederikos'eli kebir (muhtemelen muasır Arapça bir Avrupa tarihinin etkisi veya sefaretnamelerdeki kullanımı nizi), diğer bir yerde Büyük Frederik der.

Osmanlı idarî inhitatı ona göre 17. asırda balar. Avrupa bu devirde maarife husûsî önem vermiyor. O, Köprülüler devrini bir reform değil, restorasyon olarak değerlendirir. Böylece Cevdet Pa, Tanzimat devrinin ideolojisiyle uyum içinde biri olarak artık restorasyon değil, esaslı bir reforma ihtiyaç duyan zihniyetin tarih ve cemiyet görüne sahiptir. Batı Doğu mukayesesine her an bavorur. Çünkü çöküntünün nedenini ve gelimenin yolunu tarihte arayan amakurubir tarih değil, medeniyet tarihçiliği yapan bir mütefekkindir. Cevdet Pa gene bugörü Avrupai tarih ve Eslâm tarihini ele alırken tarihin periyodizasyonundaki problemlere değinir. Ona göre Avrupa,

Roma'nın yıkımına kadartarihî atık, sonra ortazaman veni hayet Eistanbul'un

fethi veya Amerika'nın kefiyle yeni zamanı girer. Butip zamanlamanın bize

uymayacağı fikrinde dir. Orta ark tarihini Eslâm evveli ve sonrası diye ikiye ayırır. Ona göre medeniyet dine bağlıdır. Eslâm dininin ve hukukunun tarihi kendirtların göre biçimlendirdiği göründedir.

Cevdet Pa'nın Fransız ihtilâlini ve neticelerini tahlile özel bir önem atfettiğini belirttik. Cevdet Pa ayrı bir medeniyet çevresinin, yani Avrupa medeniyet tarihinin dönüm noktası olan Fransız ihtilâlinin (buarada Pa'nın "Fransız inkilâbı" terimini kullanmayıp sevmeyi belirtelim), Osmanlı ülkesi ni de etkisi altına aldığı nın farkındadır ve bumesele yebununi çineğilir. Nitekim

ilkcildinin200sahifesibuihtilâlebirmedhalgibidir.Gene6.cilttedeböylebir
icmalinolduğunubelirtmitik.Đhtilâlinsebepleriniuzunbirtarihiniçindearar.

Đhtilâl bahsine girite, kraliyet Fransa'sındaki malî müzâyaka üzerinde durur
(VI, 228). Burada Turgot'nun aldığı tedbirleri överek onun azlinin
kraliyetinbirhatasıolduğunubelirtir(s.240).CevdetPa,ihtilâliçinkraliyetin
basiretsizvedargörülü,bunaltıcıidaresinibirinciderecedesuçlugörmektedir.

www.e-kitap.us

İhtilâli hazırlayan nazariyata da eğilir: "Voltaire istihza ile din ve devlete sal dırır, akaîdveefkârıatûkayıitibardandüürür, Rousseau'nammüellifdegayet münîyane olarak telif ettiği kitaplarda devlet ve dinin ve mezhebin ahvali esâsîyesinden bahseder" der. Devamla, "Fransa yasaklardan bunaldığından hemen bunların pedensürüklendiler. Bugrubundındakalangenibirkitle de eski hükemayı kelbiyyunun (yani M.Ö. 5. asırdaki filozof Antistenis'in taraftarları, Cynique'leritakibedenlerikastediyor) takipçisiolanları izlediler ve zevkusefayasaptılar, ihtilâlöncesinde birahlâkîbuhrandoğdu" der.

Cevdet Pa'muhtemelen Rousseau'yuesaslıbirsurettetetiketmemidir. Sözünü ettiği ahval ve esasiyenin(!) ne olduğunu da pek ele almıyor. Yoksa onun, Rousseau konusunda hayli enteresan erhler düesi ve nakiller yapması beklenirdi. Ama Cevdet Pa'nın Montesquieu hakkında değı bir değerdirmesi vardır. Ondan, hukuk ve adalet fikrinin tekâmülünü tetkik eden müellifolaraksözediyor. Britanyaparlamentarizmineverejiminevrimine olan taraftarlığı bu üç düünür hakkındaki değerdirmesinde de açıkça görölüyor.

Voltaire ve Rousseau için sarfettiğı sözlerden Montesquieu'yu müstağni tutmaktadır çünkü sonuncusunun rejim modelleri de esas itibariyle Britanya modelinden mülhemdir. (Montesquieu parlamentarist ve kuvvetler ayırımını esas alan bir meutîmonaryimütekâmil rejim olarak değerdendirir.) Nitekim Cevdet Pa'a Amerikan ihtilâli için de olumsuz bir değerdendirme yapmaz ve soğukkanlı bir üslûpla olaylarınakleder.

Fransız ihtilâlinin cereyanı Cevdet Pa'a tarafından kan ve terör dolu olaylar bütünü olarak nakledilir. Selâmeti umumîyenin ve Robespierre'in vahtini, özellikle Lyon hrikatlıamını ele alır: "Jakobenlerin katlinüfus ve irmuâmelâtı vahiyâne ile beraber halkınahlâkını ve aklını dahi öldürmeye kalkıp mekteb kapatıp, cemiyet ilmiyyeleri ilgave eski Fransa'dan bire ser kalmamak üzere kraliyet ve diyanet ve asaletedâirbi'1 cümle usûl verüsumun ilgası, dinî usûl ve ibâdâtın ilgası, dini İsevî yerine dini akîletirmegayretive Paris'te büyük kiliseden papazların tard ve yerlerine oyuncu ve muzikacı koydukları, mihrab dayarıçıplak birkadınatapınıldığı ve bu ineyâletlerde de tekrarlandığı ve takvimin değitirildiğini naklediyor. Bu gibi tasvirlerle de Cevdet Pa'nın ihtilâli ho karılamayan bir tutumda olduğu anlaşıyor (VI 124 vd.). Cevdet Pa'a Fransa ihtilâlini takip eden savalarda Fransızların

gösterdiği cesaret ve vatan müdafaasını ise (VI, 125) Fransız halkının vatanperverliği ve ihtilâl etrafında birlesinden çok, müttefikler arasındaki

www.e-kitap.us

rekabetvenifakaveegüdümsüzlüğebağlıyor.BuaradaFransasefaretininve Fransızların İstanbul'daki garabetinden ve diğer diplomatların ve ecnebilerin âyetlerinden de söz etmeyi ihmal etmiyor. Hatta bir gün Avusturya baercümanı Reisülküttab Ra Efendi'ye Beyoğlu'nda, Fransız diplomat ve tüccarlarının ihtilâl kokardlarıyla dolatığını ve bunun men edilmesini rica etmiRaEfendiise,"Beheydostum,DevletiAliyyedeecnebilermisafirdir. Dster kokard takarlar, ister balarında üzüm küfesiyle gezerler" diye cevap vermi(VI,118vd.).

Cevdet Paa Küçük Kaynarca'dan, yani Osmanlı Devletinin Rusya'dan yediği ilk önemli darbeden itibaren bu devletin tarihini yazmakla görevliydi. hesiz sadece görev duygusundan değil, ama münhasıran 19. yüzyılın bir münevveriolarakRusyaDevletinin kuvvetlenmesiveOsmanlıDevletininonun karsında gerilemesinin Cevdet Pa'nın zihnini meul ettiğini eserinin her faslında açıkça görüyoruz. Hatta Kırım ve Kazan ve Ejderhan hanlıklarının tarihiyleyoğunilgisininsebebidebudur.

Rusyatarihiileilgilibahseylebar:"Rusyalukifi'laslkavivehretli bir devlet değilken, elhaletü hazihî kürreyi arzın dokuz parçasından bir parçasına malik olmu bir heyeti cesîmdir. Bu heykeli cesîmin müessisi salifü'zzıkrBüyükPetro'dur"(I,241).EvvelkimüverrihlerinaksineDelideğil, BüyükPetrolâkabınıkullanıyor.

Cevdet Paa'nın Rusya tarihi konusunda muhtemelen Türkçe tercüme veyatelifeserlerdendeistifadeetmiolmasımümkündür.Çünkübusıralarda çıkanmüellifveyamütercimibelirsizbirBüyükPetroTarihivardı.20,Rusya'nın kuvvetlenmesiniönplândaKazanveEjderhanhanlıklarınınortadankaldırılması vebunagözyumulmasınabağlamaktadır.CevdetPaabirdeBüyükPetro'nun vasiyetnamesiüzerindedurur.AslındaböylebirmetinPetro'yaaıtdeğildirve kızıYelizaveta'nınçariçeliğizamanındakalemealınıportayabirdüsturhalinde konmutur.CevdetPabukonudakiitirazıbildiğihaldevasiyatnameyısrarla Petro'yamaletmekte(1,244)vekitabıneklerkısımınabumetnide dercetmektedir. (s.3545).

CevdetPaa, ViyanasefiriSadullahPaa'yayazdığımehtupta, B y kPetro ve II. Sultan Mahmud dönemi reformlarının mukayesesini yapıyor. Onun hukuk ve idarî müesseseler tarihi alanındaki bilgi ve sezgisini u tahlilinde g zlememek kabil değildir: "Strelitzler Rusya'nın sırtında bir ur idiler.

2B y kPetroTarihi, Đstanbul1270(185354).

www.e-kitap.us

Kaldırılmaları ordunun ıslahını hazırladı. Oysa yeniçeri Devleti Alîyyenin yüreğinde seretan (kanser) idi. Kaldırılmasıyla bir yığın müessese yıkılıp yeniden kurulup düzeltilmeleri icabetti." Cevdet Paşa ifade ile klâsik devir Osmanlı idari bünyesinin değiiirilmesiindeki zorluklara irt ediyor. Đlâve ediyor: Petro'nun Avrupa'yı gezip fiilen her yit et kettiğini, oysa bir Osmanlı hükümdarının bunuyapamayacağını venumuneleri yakındangöremeyeceğini, her yi kendinin dünmesi ve denemesi gerektiğini (kastettiği II. Mahmud'dur) belirtiyor. Rus ve Osmanlı reformlarının cereyan tarzı için hükmü veriyor: "Đngiltere'de inkılâb zadegânın zorlaması ve halkı yanına alması ile, Fransa'da ise halkın Krala karı ayaklanması ve ihtilâl ile oldu. Rusya ve Osmanlı da ise inkılâb tarafı saltanatı seniyedendir."3

Cevdet Pa tabii bir tekâmüle ve müesseselerin bu tekâmül içinde değiiinetaraftardır." Đslâm devletinin anayasası riattır" derken riatın ne olduğunu ve yorumunun nasıl yapıldığını da göz önüne almak gerekir. Ma mafi h bu ayırı monun, Avrupa ve Ortadoğucemiyetlerin intarihî ve içtimaî bünyesini tefrikte kullandığı bir kıstastır.

Cevdet Pa'a'dan önce Osmanlı müverrihleri arasında Avrupa ve Dünya tarihine değinenlerin bulunduğunu belirttik. Gerekbun evî eserler, gerekse onun zamanında Avrupa'dan tarih ve iktisat gibi disiplinlere dair yapılan tercümeler Cevdet Pa'nın kullandığı me hazlar konusunda bizi aydınlatmaya yardımcımedebilir.

Bildiğimiz ilk tercüme Feridun Bey tarafından yaptırılmır. Menkibevî hükümdar Faramund'dan 1560'larakadargelen Fransatarihidir. Meçhulümüz olan bazı kaynaklardan yaptırılmıtır. Fazla kopyası olmayan bu yazmanın mütercimleri Hasan bin Hamzave Alibin Sinan'dır. Gene 1650'lerde Đbrahim Mülhemi Romalılar ve Franklar hakkındabirtarih çevirmiştir. Ünlü Kâtip Çelebi ise Johann Cario'nun Frank Kroniğfni (1548) ve Chalcondyles'i Türkçeye çevirmiir. Hezarfen Hüseyin Efendi ise phesiz Avrupalılarında nıdığı bir dünya tarihçisidir. Muhtelif dillerdeki eserlerden oluan kitaplığı, Đstanbul'a gelen ecnebilerin de dikkatini çekmi ve Ferdinand Marsigli, Antoine Galland gibileri, bilgisinden hayranlıkla bahsetmirdir.4 Hüseyin Efendi, Lâtince ve Yunancadabiliyorduve yazdığı tarih bizde Eski Yunan, Roma ve Bizans'dan bahseden ilk tarih kitabıdır. 1691'de öldü, muhtemelen Dimitri Cantimir ve

Petit del Croix gibi oryantalistleri de tanıdı. Tenkihi Tevarihi Mülûk'da Amerikanınkefi,Çin,Filipinlervs.deyeralır.BuradaAvrupakaynaklarıkadar

3CevdetPaa,Tezâkir(yayınlayan:C.Baysun)IV,Ankara1967,s.217219.

4Babinger,OsmanlıTarihYazarları(çev:..çok),nkara,.52.

www.e-kitap.us

KâtipÇelebi'ninAtlas'ı(Cihannüma)dakullanılmıştır.

BernardLewisvebazılarının(busonuncuMuslimDiscoveryofEuropeadlı

eseriyle kastediliyor) ihmal ettiği Peçuyly da vakanüvisler arasında Avrupa tarihini yer yer anlatan biri olarak tanınır. Peçuyly, Almanca ve Macarca bilmekteydi veDstvanfygibiMacartarihçilerdendeistifadeetmiştir.

HattabusonuncusundanBirinciViyanakuatmasınıtasviretmekteyararlandığı
dagörülüyor.5Peçuyly,iktisadîvekültürel meselelere kadareğilir.GeneNaîma
da, ta Haçlı seferlerine kadar değinir ve tarihinde yer yer HaçlıDslâm
dichotomie'si (kutuplaası) etrafında meseleleri mütalaa eder. 1722'de
Temavarlı Osman Ağa'nın Avusturya tarihini 800'lerden 1660 tarihine kadar
ele alıpyazdığını biliniyor.TemavarlıOsmankaldığıülkeyebu açıldanilgiduyan
birtarihçidir.

Cevdet Paa, devrinde, Avrupa iktisadî tarihine ve iktisadî strüktürüne ilin
risaleler de kaleme alınmı ve hatta basılmıştı. 1830'larda isimsiz bir
yazarınTedbiri umrânı mülkîadlı yazması Avrupa merkezietçi
devletlerinde
ekonomipolitik'edeğindir.Gene1849'daSerandiBey'inbirrisalesibunaörnek
gösterilebilir.6

Cevdet Paa Tarih'ini kaleme aldığı sıralarda, Osmanlı idareci ve
münevverleri Avrupa tarihine ilgi duyuyordu. Hatta daha çok Avrupa
tarihlerindeOsmanlıtarihininnasılelealındığıyoğunbiralakakonusuyduve
yabancımüelliflerintevikedildiğideğörülüyordu.MeselaViyana'dakiFransa
sefirinin yeğenideBumon'un kaleme aldığı4ciltlikAvrupatarihi,münderecâtı
dolayısıyla Sultan Abdülmecid'e sunuluyor ve Osmanlı tarihini müspet
olarak
ele aldığı mazbatadabelirtiliyor,taltifi isteniyor.7Bütün bunlara rağmen Cevdet
Paa'nın hangiAvrupakaynaklarını okuduğubütünyle halledilecek birmesele
gibi görünmüyor.Esasolan onun kavrayı ve okuyucuyakavratındaki, üslûp
ve mantığındaki sağlamlıktır.

Bugün Türk tarihçileri Cevdet Pa'yı Avrupa tarihi konusunda bir ölçüde

5Markus Köhbach, "Die osmanische Fassung von Đstvanfy's Bericht über die erste belagerung Wiens 1529 in der Chronik des Đbrahim Peçevi", Die erste Türken belagerung, Wien1979, s.93106. 6

Đ. Ortaylı, "Osmanlılarda ilk telif iktisat elyazması" Yapıt, 1983/1 s. 37 vd. BabakanlıkOsmanlıArivi(BOA),Đrâdeedislâ,sene1265,nr.3865.
7BOA,ĐrâdeHariciye,sene1266,nr.2893.

www.e-kitap.us

geçmiştir. Tarihçilerimiz ilgilikonulardaAvrupaliteratürünü,Avrupa arıvlerini kullanmaktadırlar. Ancak bu ilginin sadece Türk tarihine, Osmanlıvrupa münasebetlerine veya münhasıran Osmanlı sistemiyle ilgili bilgi kaynaklarına yöneldiğini belirtmek gerekir. Oysaki Türktarihyazıcılığı artıkAvrupavedünya tarihini de müstakilen ve uzman olarak incelemek, bir baa tabirle dünyaya açılmak dönemine gelmiştir. Türkiye'de yakın zamanda Bizantinistler, Slavistler, Avrupa'nın muhtelif beleriyle; İtalya, Fransa, Almanya, İngiltere tarihiyle uğraan uzmanlar olmadıkça tarih eğitiminizin, hatta tarih tetkiklerimizin yeni yorumlara, yeni alanlara yönelmesi güçtür. Bugünkü durumda Avrupa ve dünya tarihçiliğinin bizde, Cevdet Paa'dan beri 150 senedirönemlivekaydadeğeraamalaryaptığını söylemek henüz güçtür.

www.e-kitap.us

TÜRKİNCELEMELERİDAN

KURULUAR

Batıda Türk incelemeleri yapan milletlerin ilki İtalyanlardır denilebilir. üphesiz bu inceleme Türk dili ve iri ve devlet nizamı üzerindedir. Vakıa İtalyanlar Avrupa'nın ilk bilim akademilerini meydana getiren bir ülkenin halkıdır.Ama bu akademiler demüsta il Türk tetkiki yapan kuruluşları yoktur. Fransailk defa Türk dilieğitimiverkiyattetkikleri için kurumlanülkedir. Onu Avusturya ve İngiltere izler. Arada Rusya arkiyata Türk kavimleri ile bar.Hatta Rusoryantalizminin öncülerinden biri, Azerbaycanlı Musa Kâzım Bey'dir. Almanyasahayageçgirdi. Ama çok derin tetkiklerle Arabica, Persica üzerinden Türkolojiye baladı ve bugün sahada hakim olan ülkelerdendir. Bu nun gibi küçük ama ilmî kapasitesi yüksek bir ülke Macaristan'dır ve Macar Türkolojisi bugün öncülerdendir. Bu ülke 19. asırdan beri Türk kavimlerini illeri ve etnografyası üzerinde halen en teferruatlı ve baalarının ilgilenmediği konularda değerli aratırmaları yapar.

Gene arkiyat ve özellikle Türk İmparatorluğu üzerinde u anda kalıcı aratırmaları yapan bir küçük ülke İsrail'dir. Hattaniyatı itibarıyla Ortadoğu tetkiklerini ele geçirmiş bir ülkedir. Sözettiğimiz 2 ülke bilginleridir dünyaya açık, çok lisan bilme metoduna sahiptir. Macaristan Türklük aratırmalarına kendimillî tarihi açısından önem veriyor. İsrail ise Ortadoğu ülkesidir: Orta doğu'da yamak için yeni bir yorum ve bölgeyi inceleme durumundadır. İtiraf etmeli ki son 5 asrın Ortadoğu tarihi aratırmalarına bugün İsrail hakimdir.

Uzakdoğu'da ise Türkoloji, arkiyat demektir. Batı Avrupa'da arkiyat Arapça, Farsçadan sonra Türkçeye giderek yapılıyor. Japonya ve Çin ve

Kore'de ise önce Türk kavimleri, sonra İran ve Arap medeniyetini inceliyorlar. Demek ki Türk incelemeleri dı dünyada arkiyat baı altında yapılmasına rağmen iki yol var: 1. Arap İran üzerinden Türkoloji. Bu Batı Avrupa için böyle, 2. Uzakdoğu ülkeleri ve Rusya Türkleri üzerinden Arap, İran'ı yönetiyor. İkinci yolu izleyenler Osmanlı tetkikleri kadar Orta Asya ve Kafkasya'ya önem veriyorlar.

10 senedir durum değiiyor. Sovyet İmparatorluğunun durumu itibarıyla Avrupa'daki ve ABD'deki bazı enstitülerde Orta Asya ve Azerbaycan ve Volga boyu tetkiklerine önem verir duruma gelmişlerdir. Bu balangıç halindedir. Hatta DDR ve Macaristan Orta Asya sahasına bugünkü Türkiye'den daha fazla önem veriyorlardı.

Türk tetkiklerinde Balkan ülkeleri tamamen Osmanlı Türkiye'si ile sınırlıdır. Bu anlamlı bir eştir. Osmanlı devri onların millî tarihlerinin en önemli bir safhasıdır. Henüz burada ideolojik ve milliyetçi yaklaşımlar hakim olmasına rağmen kaynaklara indikçe daha sıhhatli yorumlar yapılıyor. Monografiler kaleme alınıyor. Balkan ülkelerinin her birinde Türkolojinin kendikadroları var ve gelie görölüyor. Bu ülkelerdeki tarih araştırma enstitü ve kadroları ise alakaya ayandır.

Asya Cumhuriyetlerimiz ilmi ve fikri yönden bağımsızlıklarını sağlamak istiyorlarsa en kısa zamanda Bulgaristan, Romanya, Arnavutluk gibi ülkelerdeki kadroları mayadık tetme durumundadırlar. Yanı sıra onların Osmanlı tetkiklerine önem verentavrı ve gayretini, Asya ve Kafkasya'daki Cumhuriyetlerimiz Slavlar ve Rusya tarihii için göstermeli ve Balkan ülkelerinin arkeoloji prehistoryasının yeni zamana kadar Avrupa, Asya ve hatta Afrika halklarının tetkiklerindeki tekilâtlanmasını örnek almalı ve kadroları yetiirmelidirler.

İtiraf etmek gerekir ki, bu tip bir geniş tekilatlanma bizde de henüz sağlanmamış değildir. Ama Slav tetkikleri, Sinoloji, Japonya, İndoloji, Aram, Arap tetkikleri, Germanistik, Romanistik ve Anglosakson tetkiklerinin yapılmadığı bir ülke için modern dünyada yaama ansı azdır. Oysa Sovyet döneminde Asya ve Kafkasya'da ki cumhuriyetlerin alim ve münevverlerine dı dünya kapalı tutulduğu ve bu zümre Sovyetlerdeki halklar içinde Rusya'yı en iyi öğrendikleri halde, onlara Rusya tarihi ve Slav tetkiklerinin

bile kapalı tutulduğu, orijinal aratırma yapacak bir imkân hazırlanmadığı malûmdur. Bunudeğirecekilmibirtekilatlanmayageçilmesizaruridir.

BugünküdünyadaTürkolojisahasındaenkalabalıkkadrolarasahipikiülke vardır: Bunların birincisi, ABD ikincisi eski Sovyetler, yani yeni Rusya

www.e-kitap.us

Federasyonu'dur. Birincisi en zengin kütüphaneler ve araştırma fonları ve araırmacı kadrolarla donanmıştır. Türkoloji geleneği yenidir, üstelik Batı Avrupa ve eski Rusya'daki gibi çok geni bilgili, üniversal bilginlerin bulunduğunu söylemek mümkündür. Fakat monografik çalımlar kusursuzdur, araırmacılar seyahat imkânı, vesika, kitap temini zengindir. Rekabet vardır. Fazladan bu üniversiteler (Harvard, Princeton, Yale, Chicago, Berkeley, Columbia ve onu izleyen onlarca üniversite) her zaman için Ortadoğu ve Avrupa'dan mütehasıs ve öğretim üyesini elbetmekte, öğrenci getirmektedir. ABD üniversite kampüsleri araştırma, tartıma, yayın ve rekabet alanıdır. Bu bakımdan İngiltere ve Fransa ve hatta Almanya gibi ülkelere nazaran daha fazla imkân olanyerlerdir. Fakat aıhtısla anı getirdiği problemleri de görürsünüz. Bilgi birikimi bazı halde aydınlardan çok kütüphane ve arlari mahsustur.

Eski Sovyetlerin mirasçısı Rusya ise bugüni için Çarlık zamanındaki zengin geleneğini takip edemeyecek durum agelmiiir. Kalabalık uzmanlarındı dünya ile temas eksikliğı buralarda yeni gelieleri önlemitir. Ukrayna imdi ABD ve Avrupa'daki vatandaşlarını, eski mütecileri elbediyor. Ukrayna'nın busahada ki atılım ve tekilâtlanması daha umut vericidir. Asya Cumhuriyetlerimizdeki üniversitelerin bu ülkeyle temas önem vermelerinde fayda vardır. Ama her yden önce dı dünya ile teması sağlamı Türkiye'deki akademik kurum ve müesseseler üzerinden Batı Avrupa ve ABD ile temas edilmeli, Ortadoğu ülkelerine genç alimleri tetkik ve eğitme gitmeli ve bunun için gerekendi eğitimi nedi kkatetmelidir.

Bu kongrede Arif Abasov meslekdaız, Azerbaycan'da arkeoloji ve etnografya araırmaları üzerine bir rapor hazırladı. Gelecekte Azerbaycan Arkeolojisinin Doğu Anadolu ve İran'da tetkikler yapmasını temenni ederiz. Böylece Selçuklu devrinin evveli ve sonrası için aydınlatıcı araırmalar Türkmenistan, Azerbaycan ve Türkiye iirliğı ile yaratılır. Azerbaycanlı meslekta Hüsamettin Mehmedov'un Çarlık Rusya ve SSCB Türkolojisinin karakteri üzerine tebliğı aydınlatıcıdır. Sayın Pulat Utkan'ın Çin ve Japon ya'daki Türkiyat araırmacıları üzerine sunduğu tebliğden de anlaşıyor ki, özellikle Orta Asya tarihi için Sinoloji yapmak ve bu ülkenin Türkolojisiyle temas geçmek gerekir.

Orta Asya tarihini kendine göre yorumlamak bazılarının ifade ettiği gibi sadece Rusyave Batı Avrupa Türkolojisine hasbî nakîse değildir. Japonya ve Çin akademik çevreleri için de aynı nakîse söz konusu olabilir. Türkolojiye

www.e-kitap.us

objektif bir bakı getirmek için Türk bilginlerin baa kültür çevrelerini takip etmesi gerekir. Bunun çaresi, mücavir alana inmek ve uzman yetitirmektir. Sayın Gülçin Çandarlıoğlu bu gerçeğe iaret eder. Uzakdoğu tarihine ve tarihçiliğineyaklaamızıbuölkelerdeyapılanTürkolojiyidedoğruyolagetirir.

Milletlerin karlıklılı tetkiklerinin artması, tarih ve toplum bilimlerini bir emperyalistkontrolvasıtasıdeğil,biranlaavetanaıaracıhalinegetirir. Ankara Üniversitesinden meslekdamız Nesimi Yazıcı, Mağrip ölkelerindeki Osmanlıtetkikleriüzerindeduruyor.BugünOrtaarkölkeleribirbirinitanımaz. Araplar Türk tetkiklerinde henüz bangıç safhasındadır. Osmanlı tetkiklerini çoğuOsmanlıTürkçesiniıyibilmedenyapar.ÜrdünveMısır'dabazıuzmanlar bununistisnasıdıramagenelTürkolojibalamamır.Irantetkiklerideöyledir. Gene İran, Arap tetkiklerinde iyidir ama Türkoloji gerilemektedir. Türkiye'de Arapİran tetkikleri geleneğı devam ettirilemiyor. Kısacası Ortadoğı İslam kültürününüçunsuruTürk,Arapveİranlıbirbirinidilvekültürolaraktanımaz. Budurumundüzeleceğiniümit ediyoruzvemodernzamanlartarihindebu3 camiakarıklıolarakyapmalıdır.İriliğıTürkdünyasınınArapİrantetkiklerini birliktedahakuvvetleyapmasınısağlayacaktır.

Batı Avrupa'da İspanya, İrlanda, Lüksemburg ve İsviçre dında hemen bütün ölkelerde birkaç üniversitede Türkoloji bölümleri vardır. Bunlar Orta Asyatetkiklerinedegeçenasırdanberiyönelmiir.OrtaveDoğıAvrupaise gene etkili merkezlere sahiptir. Aynı yi İslam dünyası için söylemek henüz mümkün değildir. Bunun için Türk ölkelerinin İslam tetkiklerine eğilerek bu ararımlarıtevikiveörgütlemesihedefolmalıdır.uandaJaponya,Çinve Kore,yakıngelecektePasifikölkeleriTürktetkiklerindekendinihissettirecektir, İspanyolcakonuandünyahenüzTürktetkikleridındadır.AmaİspanyaArap tetkiklerindeönemliiağırlıolanbirölkedirveTürkolojiyebamır.

1977yılındaTürkTarihKurumuİsmailSoysalveMihiniyyal'inhazırladığı

TürkincelemeleriYapanKurulularadlıbirkılavuzyayımladı.Buradakibilgilerin

bazılarıgeçen15yıldahaliyleeskidi.Bunuyenileyeceğizveyenidenbasacağız. Yeni cumhuriyetlerimizin Türkoloji dünyası ile temasa geçeceğı Orta Asya ve Kafkasyatetkikleriyapanenstitülerinçalışmalarınakatılacağıaçıktır.

OSMANLIĞMPARATORLUĞU'NDAGAYRĐMÜSLĐMLER

RekabetKuruluPerembeKonferansları,2Kasım2000,,323.

DevletAliyyemizOsmanlığmparatorluğu,tarihtekiüçüncüvesonRoma
ĐmparatorluĐudur. Roma imparatorluklarının bir özelliği vardır; bunlar
kozmopolit imparatorluklardır. Diller ve dinler halitası halinde yarlar ve
buralarda esas olan, bir dinin, bir hanedanın hakimiyetidir. Bu
impataroluklardabirdilhakimolurveesasolarakordudadabirdilyaar.
Hiç üphe yok ki, Osmanlı ĐmparatorluĐu bu anlamda Türklerin
imparatorluğudur. Türkmenler tarafından kurulmutur, ananesi Türkmendir.
Komuta dili orduda her zaman için Türkçe olmutur ve Türkçeye de dikkat
edilmiir,hattaTürkunsuradadikkatedilmiir.YanikanTürklüğüne değil,
kültürel Türklüğe dikkat edilmitir. Bu bir milliyetçi söylem ve urla olmaz
amadoğalolarakvardır.

Okadarki,19.asırdabile,mesela"ArabistanordusundaArapuağıarttı,
Anadolu'danTürku ağıevki..."diyeiradelervardır.Demekkiordudaböyle
biretnikunsuru,birkültürelunsuruhakimkılmağabasıvardır.

Bu devletin ordusu içinde en seçkin unsur, yeniÇeri, sipahi, kapıkulu
ocaklarınaaskerdevilirbildiğinizgibi.Ömrü6asrıanbirdevletin2.5asır
sürenbirkurumudur.

Devme usûlünde en dikkat edilen husus, ırkçı değil ama kültürel bir
yaklalaTürkleirmedir.Adı böyle konmaz. Toplanan çocuklar , bunlar

sepete konan çocuklar değildir, o yalandır, yani sepete konacak 3 yılda çocuğu Osmanlı devirmez; çünkü odahakızamık çıkaracak, suç işeyeğidökecek; ona kim bakacak? 10 yılda artık muafiyet kazandıktan, sağlam bir çocuk olduğuanlaldıktan sonra devmeemininin önüne çıkar.

www.e-kitap.us

Devirmenin çeitli kuralları vardır; kalabalık ailelerden alınır, tek çocuk alınmaz, Yahudi çocuk alınmaz. Çünkü Yahudiler kural olarak ırsal bir millet değildir, kentsel bir millettir. Kentuğı, hiruğı devilmez.

Bazı ahvalde çok nadir olarak Müslümanlar da alınır; Bosna'da, Arnavutluk'ta, Kafkasya'da olduğı gibi. Birtakımyerlerde de çocuklan verirler; çünkü zaten hayat çok zordur, beslemesi zordur. Giden çocuk, ola ki, talihi parlarsa aileyede yardım dokunur, böylele ride olmur.

Çok çok nadir ahvalde seçkin ailelerin çocukları ikna yoluyla alınabilir. Mesela, Sokollu Mehmed Pa böyle alınmıştır. Fatih'in sadrazamı Mahmud Paa böyle alınmıştır. Bunlar büyük ruhban ailelerinden, papaz ailelerinden, metropolitailelerinden alındıkları halde çok iyi Müslümanlar olmulardır.

Mahmud Paa o derecede edid bir Müslümandır ki, Fatih'i batan çıkarıyorlar diye Hurufî takımını toplatıp yaktırmıştır. Tabii yaktırması onun Hıristiyanlığından kalmabir alınlık. Busofuların çok houna gitmiştir çünkü o zamanın Hurufileri, bugünün Yehova ahitleri yahut Bahaileri gibi sapkın, uçuk, kozmopolit birdinsayılıyor. Sarayı ve elittakımı bu akımdan kurtarmıştır. Biranlamda Đmparatorluğı böyle dinî bir hizmetivardır.

Budeviren çocuklar Enderunmekteplerine kaydırılıyor. Odemektir ki, ileride adamın rütbesi Sancak Beyliği'nden bar. Sancak Beyi olarak çıkarlar veya sarayda ona mümasil bir memuriyette kalır. Daha kabasaba, sıradan çocuklar Acemi Oğlanı oluyor ve Acemi Oğlanın ilk ii Türk'e verilmek. Tıpkı

bize gelen Amerikalı Barı Gönüllülerin tekniğı gibi. Türkçeyi köylülerin yanında öğreniyorlar. Dini de orada öğrendiklerinden halk dinini öğreniyorlar. Bu en kolay Türklememe metodu, çünkü gelene köylü zaten.

Ve unutupyorlar geldikleri yeri. Dolayısıyla bu da bir Türklemedir. unu söylemek istiyorum: Ordunun dında Türklük o kadar önemli değil mi gibi görünür fakat hayatın gerekleri, bir ikincisini fıda hab böyle hazırlamıştır: Türk Đlmiye Sınıfı. Đdarede çok önemli rolü olan Ulema takımı.

Genellikle Anadolu ve Rumeli'nin çocukları oluyor, gelip medreselerde okuyorlar. Türk olmakla birlikte Bosnalı gibi, Arnavut gibi, çok az miktarda da

Kürt gibi, Kafkasyalı gibi birtakım unsurlarda gelip busını fîniçine girebiliyor.

Fakat ılacak y, Arabistan uleması Türk ilmiye sınıfı arasında yerini bulamayan bir ulema dır. Bu çok enteresandır ve adeta birmuammadır. Niye? Muhtelif sebepler var: Karakter uyumsuzluğu olabilir. Araplar, anadilleri Arapça olduğundan ukalalık yapıyor olabilirler, bu çok tipik bir harekettir Araplarda.

www.e-kitap.us

Arapçayla üstünlük taşıyorlar, bugün de öyle. Bizimkiler de fazla tahammül edemiyorlar demek. Suriye ve Mısır'da bir Arap uleması daha çok medreselerde mahkemelerde pek değil ve müftülüklerde müftü olarak hayatlarını ve ilerilerini sürdürüyorlar işinde, kaza aynı adliyesilki vekazaların idaresi aynı zamanda Türktakımının elindedir. Nihayet Türkler Anadolu'da ve Rumeli'de Bakent müftülüğünü, müderrislikleri, büyükölçüde kadılıkları elde tutmudur.

Bunlar içinde bu imparatorlukta, her sınıfın milletini kendine göre bireli tabakası var ve onlar bir araya gelip bir tür "optimat", yani en iyilerimey dana getiriyorlar. Buna "askerî sınıf" deniliyor. Ama üyelerin illaki asker olmaları lazımdır değil... Mesela bizim kadı, bizim müftü, bizim müderris gibi, Ermenilerin de Ruhbansından "Vartabet" veya Papaz Semineri, hocası, varsa Kocabası aynı sınıfın üyeleri sayılıyorlar. Yahudinin Hahambaı aynı durumda sayılıyor. Rumların reayası bizim reaya gibi alt tabaka sayılıyor, vergi veriyor, silah taşıyamıyor.

nüzerinde kesinlikle durmak lazımdır: Bu imparatorluk, Müslümanların gayrimüslimlere hükmettiği bir imparatorluk değil. Bu, özündeki kuruluşu Türklerin olmakla birlikle tekozmopolit bir Roma İmparatorluğu'dur.

Burada Türklük, en soi, yani objektif olarak vardır. Pour soi, yani kendi bilincimizin içinde mevcut değildir. Bu çok önemli bir unsurdur. Bunu anlatması, ifade etmesi hem zordur, hem de kolaydır.

İlmiye sınıfı ki, hani Arapçayla, İslamlıkla bu kadar halvet olansınıf, kendi içinde Arap'ı istememi. Diğer unsurlar Türkleme yani Bosnalı Sırpça konularak oturmuyor ilmiye sınıfının içinde veya Arnavut, Arnavutçasıyla oturmuyor. Mükemmel Türkçe bilmek zorunda, ama hiç birinin de kalkıp Türkçülük falan yaptığı yok. Bu çok garip birey; böyle sessiz bir asimilasyon, asimile edene farkında değil niye öyle yaptığıнын.

Ordu Türktür. Türk adını belki çok kullanmıyorlar ama lisan Türkçedir, komuta Türkçedir. Düzgün bir askerî sistemde zaten 10 tane lisan konulmaz. Avusturya Macaristan ordusunda öyleydi, gayet gülünç bireydir. Komutadili Almancadır, "ate denildiği zaman "fenüer" diye bağırır topçu, ate edilir. Ondan sonra zabitan, askerler birbirlerini aynen cins koyun gibi bulurlar ve

dillerinikonurlar.ĐlkönceAlmancakonuayabaar,yaniasteğmenyahut
teğmenyüzbaısına,binbaısınıatekmilveriyor;Almancakonuur.Bakıyorki,
öbürü zaten aksanından belli ne mal olduğu. Barlar Macarca konuaya. Tabii
3. gün o Macar takımı öbür takımla itimeye balar. Avusturya

www.e-kitap.us

Macaristan ordusu; imparatorluk ordusu, bir kavimler halitası ve bir itime halindeydi. Bizim imparatorluğumuzun ordusu hiçbir zaman böyle olmamır çünkü bir imparatorlukta, tıpkı Roma'da olduğu gibi, tıpkı ikinci Roma'da, Bizans'da olduğu gibi, tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi hayatın içinde, ideolojide, yamibiçiminde bir kozmopolitizm olur fakat temelmüesseselerdeböyle bir yolmaz.

80tanemillettvardiye,orduda80tanedilkullanılmaz.80tanemilletvar diye, maliyede 80 tane kayıt tutulmaz. Kayıtlar bellidir; Türkçe tutulur. Rakamlar, kendine göre rakamlardır, siyakat rakamları. Maliyeciler ayrı bir silktir. Ve maliye memuru her eyden evvel maliye memurudur, mensup olduğucemaatinmilliyetçisideğildir.

Aynı ekilde mahkemelerde de icabı halinde Arapça kayıt tutulduğu olur. Tercümanla konuulur fakat buna rağmen kayıtlar umumiyetle Türkçedir ve demindearzettiğingibikazasilkinemensupinsanlar,ilmiyeninbutakımıher yden evvel Türkçe bilmekle mükelleftir. Arapçayı zaten tahsilleri ve dinleri icabıbiliyorlar,bildiklerifarzediliyor.HerOsmanlıhâlimidekırkırArapça konupbiliyordemekdeğilbu.Öylebirfaraziyenindedoğrusuhiçbirgereği yokamabirimparatorlukbudemektirzaten.

Veböylebirimparatorluktabukadarinsannasıl biraradayıyor?öyle bir kahvehanede otursanız o asırda, mesela İstanbul'un Eminönü'sünde, çardağın altında önünüzden böyle tipler geçer: Siyah giyineni Ermenidir. Çatma kavuk giyeni Musevidir. Kadınlar geçer, ona göre giyimleri vardır. Erkeklergeçer,onagöregiyimlerivardır.Hamallarınarasındabirisiiçkisatar, kaçak içki; o Ermenidir mesela. Meslekler de dine ve mezhebe göredir, bilhassa zanaatlar ve meslekler etnik yapılanmaya, yani cemaatine, millettine göredir.DoğrudürüstbirmuhitteaçılanbirmeyhaneRumlarıdır.erbetçi ve bozacı dükkânları Müslümanların dır. Vakıa, bu erbetçi ve bozacı dükkânlarındadakaçakiçkisatıldığı olur.

Mehur fıkradır: IV Murad boyuna basıyor bir yerleri içki yasağında, bir yakalamıBektaîTekkesini,fiçıldolu."Niye bu fiçılar? arap yapıyorsunuz değilmi?.." "Yokefendimiz" demir, "bizüzümsularınısıktık,bıraktık;artık onlar

sirke mi olur, yoksa arap mı? Cenabı Allah bilir." Herhalde paçayı kurtarmılar.

Bubiryapı meselesi. Geçenasırda, "PunchDükkanı" diyebirey çıkmı, sıcak rbetin içine içki karıştırıp satıyorlarmı millet içip içip sarho olup çıkıyor, çoluk çocuk ama bu bir meslektir. Mesela hakikaten kuyumculuğun

www.e-kitap.us

bellidalınıSüryanlarveErmenileryaparçünküherkesçırakdiyehemhrisini, yeğeninifalanıdır.

Ömer Lütfi Barkan, Süleymaniye Đnat Defterleri'ni yayınladığı zaman gördükki,omuhteemcamiiyiyapansanatkârların,amelelerin,ustaların,her biribelirlibirloncayabağlıveoloncalardabelirlibiretnikgrubutemsilediyor. SüryanlarınveErmenilerintaçıolduğunu,bakalarınınneccarolduğunu,yani doğramacı,marangozolduğugörüyoruz.Ogüzelimincecamileri,vitraylar Türklerin. Herkes kaba Türk, affedersiniz "Ayı Türk" der ama cam ileri Türklerinmi 16. asırda. Bu bir etnik yapılanma. Zanaatlar ve sanatlar etnik kafaya göre, etnik yapılanmaya göre teekkül etmektedir. Bu, imparatorluklardakaçınılmazbireydir.

DevletindevairiTesmiyesindedeaynı ygörülür. Dilerinebakanlar, kaçınılmaz bir biçimde imparatorluğun Rum aristokrasisidir. Biz onlara "Phanariot" (Fenerli) deriz, Fenerli Beyler. Bu adamların özelliği var; bunlar zenginRumlar.AmaillaHelendemekdeğil.Öylebiryvar:"Fenerlibeyler Rumdur; o da eit Yunanlıdır". Nereden çıkartılıyor bu eitlemeler, anlamıyorum.

Rum demek, "Romalı" demek, çünkü Bizans'ın ahalisi kendine "Romalı" der,imparatorluğunadıdahiçbirzamanBizansdeğildi.Bizans,modernilmin koyduğu bir isim. Helenlik lafı ve mefhumu Đmparatorluğun son 2 asrında ortayaçıkmtır.

Mesela en büyük imparatorlardan biri Justinian, Makedonyalıdır, Romalıdır."Romalı"derkendinevegalibaanadilideLatinedir.Yunancadan, Yunan felsefesinden nefret eder. Koskoca bir Bizans hanedanı Đzavriyalılar, Çukurova Ermenileridir. Birtakım tanınmı imparatorlar, mesela Juannis Zimies, Çemigezeklidir adı üzerinde, yani Ermenidir. Büyük Konstantin Arnavut'tur.Rumdeğildir.

BiznediyeKonstantinopolisismindençokrahatsızoluyoruzki?Osmanlı hiçbirzamanrahatsızolmamı.Konstantiniyyedemiadına,resmîevraktada öyle, basılan kitapların üstünde de. Bunu Đstanbul'a çevirmekle rahatlıyorlar. Đstanbuldahakababirisim."Stinpoli""hre'demektir.Đslamboldiyegeçmi ehrin adı bir ara. Bazı fermanlarda var 18. asırda ama bu çok Osmanlı

yakırması birisimdir vetutunmamır. ehirismideğitirmeninde pek bir manası yoktur zaten ama bu imparatorluğun insanları Helen kültürüne sahip değillerdir. Helence konuurlar, obakabireydir.

Fenerlilere bakalım: Bunların içinde Latazziler var, Romen; Et rassili var,

www.e-kitap.us

Haçlıseferlerinden kalma, Latinkökenli. Mavroyeni Paavardır, onlar Napolili Morossini ailesidir, İtalyan asıllıdır. Kantakuzenler vardır, bunlar Arnavut asıllıdır ve bir grup Kantakuzenler doğrudan doğruya Kırım'agöçetmilerdir, Kırım'ın âri Müslüman aristokratlarından, Mirzalarındandır. Kantakuz Mirza, Müslüman olmubir Arnavuttur, Rumdeğil. Birkısmı Helenlemiçünkütpkı İstanbul'a gelen Bosnalının, Arnavut'un, Kafkasyalının kendi aralarında ve giderek evde Türkçe konumaları gibi, o zaman da Yunanca konuuluyor. Bunlar büyük Helen milliyetçileri de değiller. 19. yüzyılda bazıları Yunanlılık davasınakatılmıladıye, İpsilanti gibi, illa Helen milliyetçisi insanlardeğil.

Kostaki Musurus Pa, 40 sene boyu bizim Londra'daki büyükelçimiz olmuur ve en çok iltifat gören büyükelçilerden biridir. O, bir balo verdi mi Kraliçe Victoria Osmanlınınianlarını takıpmutlakageliyormu; sevilen bir adam. Bu zatın ilk i Atina'da Osmanlı İmparatorluğunun orta elçiliğiydi. Ayrı Osmanlıcı olduğu için Yunan milliyetçileri kızıp vurdular, sol kolu sakat kaldı. Öldürüyorlardı azkalsın.

Fenerliler, bürokraside yeri olan adamlardır. Ne yapar bunlar? Tercüme yaparlar. Dı ilikleri yürütürler. Türkçe bilirler, Türk çeyi en iyi adamlardan öğrenmilerdir. Avrupa'da okurlar Fransa'da yahut İtalya'da. O dilleri bilirler. Tabii Rumcadabilirler (Yunancada). Amabunlar Osmanlıdır.

Mesela maliye elibaruççuluk, mimarlık, sikkedarbı, yanidarphaneieri Ermenilerin elindedir. Ermeni "âmira" sınıfı denir onlara, "âmira" aristokrat sınıfı. İte Artin Dadyan Pa, ensonuncusu. Hariciye Müsteri, Maliye bakanı oldu. Abdülhamid'in gözdesi. Bezzazyanlar, Bulgarlar vs. bir sınıf tekil eder. Ermeni milliyetçiliğiyle dealakaları yok, bunlar Osmanlı. Bunlar Ermenistan'ın vatan olacağına, Ermenilerin müstakil millet olacağına kulağını kessen inanmazlar.

Mesela Yahudiler. Bütün Yahudilerin önde gelen münevverleri Yahudidir. Dini Yahudi. Bizzat Siyonist temsilcileri yazıyor; İstanbul'da Siyonist hareketin öncüsü olan Doktor Lichtheim'in yazdığı rapor; Nessim Russo için "Lisan Aptalı" diyor. Hakaret âmiz birlaftır bu. Hahambaı, Haim Nahum Efendi için, "Allah'ın salağı, birdesahtekârlık yapıyordıyegeçinir." Çünkü, Haim Nahum,

Fransızcıymı,Almanya'yapektaraftarolmuyor.SiyonistlerosıraAlmanya'yla daha çok iirliği içindeler ve hiçbir kilde dı Siyonist ideallere yüz vermiyorlar;çünkübunlarOsmanlı.Bunlar,padihınYahudikullan.

Adamlar, Haydarpaa'da sinagog kurdukları zaman, "Hemdet Đsrail" diye isim veriyorlar. Hemdet ne demek? 'Hamid' demek, yani "Đsrail'in Hamdı".

www.e-kitap.us

Padihın adı Abdülhamid ya, adını "Đsrail'in hamdı" diye koyuyorlar Abdülhamit'eizafeten.Göçün400.yılındayapılanbirsinagogduro.Dolayısıyla burada, bu kilde bir milliyetçilik yok. Bunlar bir fasıldır. Zaten bu milliyetçiliklerortayaçıktıktan sonra,ortasınıflarınarasındabakatürlübir çatıaortamıçıkmtır.Adamilköncegidipkendipatriğiniöldürmeyekalkar Devleti Aliyye'ye sadık diye. Bunlar önce kendi amatörlerini, Fenerli Beyleri öldürmeye kalkar. Yunan ayaklanması sırasında bu zümreyi zorla içlerine çekmilerdir.

imdi burada dikkat edilecek konu dur: Milliyetçilik, Osmanlı Đmparatorluğu'na Fransız ihtilaliyle gelmi değildir. Milliyetçilik, Osmanlı imparatorluğunda bu milletlerin arasında çoktan beri vardır. Đmparatorluğumuzun hakimiyetininilkgünlerindenberibuimparatorluktabir Helenizm vardı. Birtakım Helenler, dırıda okuyanlar, Avrupa milletleri arasındaki Helenizmi tanıyanlar, bir Yunan milliyetçiliği, müstakil bir büyük YunanĐmparatorluğu kurmahayali içindeydiler.

Bunlarınkendilerine göreortakları vardı.Bumemlekette17.asırdanberi aktifErmenimilliyetçiliğivardır.BiliyoruzkiErmeniler3kesimdir:(Birparantez açarak bunu söylemek durumundayım: "Millet" lafı, bugün bildiğimiz "millet" değildir. "Millet" lafını çağda Türkiye'de doğru olarak kullanan tek kii, Milli

SelametPartisiveonunbaındakilerdir.MilliGörü,MilliGazetevs.dedilerve

doğru telaffuz ettiler çünkü "millet" Arapçadır. 'Allah'ın sözü' demektir, 'söz' demektir. Bunu Đbraniler, Yahudiler, yani bizim dinin aslında öncüsü olanlar,

'cemaat' diye kullanmırlardır ve Osmanlı'da da, Arap'ta da milletcommunity, cemaatdemektir.Birdininetrafındatoplananinsandemektir.

MüslümanBulgar,Pomak,Boak,Arnavut,Kürt,Türkhepsibirmillettir. Bulgar,Yunanlı,Makedonyalı,Sırp,Hıristiyan,Arnavutbirmillettir.Ermeniler 3 millettir çünkü 3 dindendir. Ermeni milleti denildiği zaman, Gregoryen

mezhepteki Ortodoks Ermenileri anlıyorsun, Katolik dediği zaman Ermeni Katoliklerianlıyorsunve19.asırdadaProtestanolanlarıanlıyorsun.

imdi Katolik Ermeni'yle Gregoryen Ermeni, Ermenice konur. Bunlar aynı ulustandır ama din dolayısıyla aynı milletten değildir. Din, o kadar etkindir ki, ihtiyar Katolik Ermeni hatunlar, "Efendim biz Ermeni değildir, Katolikiz" diyorlardı. Hakikaten yayı biçimleri çok farklı insanlardır. Ermenilerin bir büyük patriği vardı: Ormanyan. Doğduğu aile itibariyle Katolikti.19.asırdabirkrizolduVatikan'da."Papanınyanılmazlığı"ilkesiçıktı, birtakım Katolikler ayrıldılar o mezhepten. Bu genç rahip de ayrıldı

www.e-kitap.us

Gregoryenolmu.EskidinedönümüÇokbilgilibiradamolduğuışinderhal tırmandı, Ermeni Patriği oldu. Çok uzun süre makamında kaldı, Sultan Abdülhamiddeçokseverdikendisini.

Patrik, Ermeni Patriği Kumkapı'daki ofisine geliyor gündüz, akm Beyoğlu'ndaki evine dönüyor. Tahammülü yok etraftaki klasik Ermenilerle yamaya. Onların alaturkalığına, yemesine, içmesine, zevklerine tahammül edemiyor.

Community anlamındaki millet'i bugünkü nation, 'ulus' anlamında kullananlar Türklerdir, Türk mütefekkirleridir. Nasıl ki, vatan kelimesini bildiğimiz "vatan" anlamında kullanmılardır. Aslında Arapçada vatan, home'dan baka bir y değil. Çadırlarının olduğu vaha, köyünün, evinin ve onun mümasili gençliğinin, çocukluğunun geçtiği yer. "Ey vatanî" diye iir okumaya baladığı zaman o sıladır, hem de kendi gençliğidir, böyle geni anlamlıkelimedir.Bunuçağda"vatan"anlamındakullananlarbizimkilerdir.

Kanuni Esasi'yi hiç bilmez Araplar, bizimkiler kullanmılardır. Hürriyeti, milliyet'ibizimkiler o anlamda kullanmır. Bütün Türkler böyle kullanmır 19. asırda ve bu muhteem literatür daha sonra Arabistan'a ve İran'a yayılır.)

Birmilletteilatıçindeinsanlarbüyürler.Mahalleleriaynıdır.Fakiresnaf Ermeni de, banker Ermeni de aynı yerde oturur. Birinin konağının yanında, öbürünün kulübesi. Aksaray'da, Sadrazam Paa'nın konağının yanında KazaskerEfendinin konağı.Onunyanındadabasitkâtibinkulübesi1,5katlı. Gidinbakıneskimahallelere,yapıbudur.Buimparatorluktainsanlarıçitmaısı nıfagöredeğil,millî,dinîaidiyetinegöreoturur.Mahallelerideböyledir.Hiç kimsedebundanrahatsızolmazçünkükimsekimseylekarımakistememez.

Zannetmeyinki,Ermenikenarmahalleyeitildidiyehakaretsayar.Ermeni Müslümanla oturmak istemiyor. Yahudi, Ermeni'yle oturmak hiç istemiyor.

Allah göstermesin, kızı bir baka dinden adama kaçar veya Yahudinin oğlu Ermeni kızı alır. Tahammül edemezler. Rum'la Ermeni birbiriyle geçinemez Hıristiyan oldukları halde. Fırtına kopardı eskiden bir Ermeni'yle Rum evlenirse.

Osmanlı,asayiiiteminetmeklemükelleftir.Bu,19.yüzyılda,20.yüzyılda değieye balıyor. Neden? Milletlerarası iliiler değieye balıyor, göçler balıyor. Malî bozukluklarda, harplerde vs. insanların durumu değimeye balıyor.

www.e-kitap.us

19. yüzyılda Osmanlı İmparatorluğu'nda, hiçbir imparatorlukta görülmeyecek bir ey var: Bir sürü valimiz, bir sürü nazırımız, bir sürü büyükelçimiz, her dilden insan Hariciye Nezaretinin kadar miktardaki memuru gayrimüslimdir. Bütün okullarımıza üçte bir nispette gayrimüslim alınıyor. Yani Tıbbiye'nin, Mülkiye'nin üçte bir talebesi gayrimüslim olacak. Çok

ilginç, böyle bir nomerus clausus kontenjan uygulanıyor, buna rağmen

milliyetçilik, Balkanlar'dan balayarak patlama halinde yava yava bu memleketede giriyor.

Burada en önemli y, sadakatsizliktir. Türkiye 1898'de Yunan

muharebesine giriyor. İzmir Limanı'ndan Yunanlı gençler, yani tebaamız gönüllü asker olarak gemilerle gidiyor ve milli marşıyla uğurlanıyor. Bu hazmedilemez mevzunun ahaliyi çok fazla ilgilendirmediği anlaşıyor.

Balkan Savaşı'nda ordu bozguna uğramı. Birtakım muhacir perian vaziyette bakente yığılıyor. Bakentin Rumları bayraklarını çıkartmaya hazırlanıyorlar muzaffer ordularını karşılamak için. Bu safhada, artık imparatorlukta ki kozmopolit denge sona ermi demektir ve birbirlerinin sadâkatinden üpheetmeler söz konusudur insanların.

Balkan bozgunlarıyla birlikte 93 Savaşı dediğimiz, 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı'nda ve Balkan Muharebesiyle Rumeli'den dökülen Müslüman Türkler, ve çok ilginçtir, Yahudiler; çünkü Yahudiler de tıpkı Müslümanlar gibi, Hristiyan zulmünden kaçıyorlar. Unutmayın ki, Selanik en büyük Yahudi ehridir ve yüzde 50 nüfus alenen Yahudidir. Artı, yüzde 10 kadar da, herhalde gizli Yahudi mezhebi Sabetaycılık mensupları vardır.

Sonra Arnavut ve Türk gelir, Yunanlılar çok azdır. Fakat Selanik istila edildiğinde, Bulgarların ınlığından dolayı Yunan ordusu geliveriyor

birdenbire. İlk yaptıkları i Yahudi katliamıdır. Türklerden evvel Yahudileri kesmeye balıyorlar çünkü rahatsız oldukları nüfus odur ve Rumlar çok anti semittir. Onun için buraya akan muhacir kitlelerinde müthi bir milliyetçilik, Hristiyanı kanı birdümanlık vardır. Ama bu, bir teorinin, bir eğitimin neticesi değildir. Bu, doğrudan doğruya anan tarihine getirdiği bir kızgınlıktır.

Hiç üphesiz ki aynıy, Ermeni olayları içinde söz konusudur. Ermeniler bağımsız olmak istiyorlar. Desteyebilirler tabii fakat burada Ermeni politikasının ve politikacılarının basiretsizliği söz konusudur. Çoğunluk olmadıkları bir coğrafyada bunu kurmak istiyorlar. Çoğunluk olmadığınız bir coğrafyada bu kilde mücadele edemezsiniz. Önceliğimiz var, tarihî vatanımız, diyor. Peki

www.e-kitap.us

öyle olsun, çoğunluk değilsin, o zaman çoğunluk olan Bulgarların takip ettiği mücadele yöntemini benimseyemezsiniz silahlı komiteler kurarak. Çünkü etraftaki insanların kesersin ve onlardan bir gün senden intikam alır. Nitekim bu, Birinci Büyük Harp içinde, Ermeni Tehcir sırasında meydan gelmiştir.

Bütün bunlara rağmen bu imparatorlukta bir jenosid (soykırım) olayı mevzu bahis değildir hiçbir zaman. Çünkü buyapıdan böyle birey doğamaz. Jenosid, doğrudan doğruya ırk ve onun kültürüne dümanlıktır.

"Sizin babanız Yahudi'ymi, ananız Alman, hiç mühim değil. Sen safkan değilsin, bozüksun. Dejenere birirksın, sanakötü veririz ve kötü mahallede oturursun" diyor, bu kadar basit. Jenosid böyle bir kültüre dayanır ve gayet soğukkanlı bir kilde toplar, fırınlara atarlar, fırınlardan çıktıktan sonra dillerini sökerler ve gramı gramına defterlere kaydederler. Hiç hırsızlık yok, tıktırtı kıriyen bir bürokrasi. Bir gram altın çalınmamı Hepside fter edilir gider. Auschwitz'de çocukların alüminyum, emaye lazımlıklarını bile tasnif edip depolarımlar. Bu bir Jenosid kültürüdür ve busapmayı yayan insanlar, di bundan utanıyor tabii ki; imdikinesiller, kasapların torunları olarak bu kuve suçu baka uluslara yayarak üniversalletirmek istiyorlar ve bir Ermeni jenosidinden bahsediliyor. Böyle bir y mevzu bahis değildir bizim imparatorluğumuzda. Biz bilmeyiz bunu. Bizim dilimizde, kültürümüzde Ermenilerle ilgilikalar, ağılayıcı laflar yoktur biriki istisnadıda.

Rusçada daha ağır eyler var Ermeniler için. Harbe giren Osmanlı kabinesinde bakanlardan 2 tanesi Ermeni'ydi. Bu jenosidi isonderece ciddi birolaydır ve Türkiye'nin bununla uğraması gerekiyor.

Katliam, evet vardır çünkü onlar balamıdır. Onlar balayınca, bunlar da devam etmitir ve resmen bunun adı "tehcir"dir. Tehcir sırasındaki kontrolsüzlükten olmayan ey kalmamıştır. Çok akıllı baında valiler vardır, Ermeni'yı alıp vilayetinden öbür tarafa geçirir mitir sağsalım. Gayet beceriksiz idareciler vardır, kendi baina kural uygulamaya kalkmıtır, beceriksizlikleri vardır. Kafilelerin üzerinesaldıran Kürtleri engelleyememitir. Buradakarlıklı boğazlamavardırdahadoğrusu. Katliam değil, "mukâtele". Yani boğazlama, boğazlaa. Millet sisteminin neticesi olarak Türkiye'de milliyetçilikte hiçbir zaman bir jenosid olamaz.

SoruCevapbölümü

Kürat Ünlüsoy: Đki konuda özellikle aydınlanmaya ihtiyacım var.

www.e-kitap.us

Bunlardan birisi, niçin Üçüncü Roma? Bu ne demek, hangi anlamda? İkinci sorum da, 'Ermeni 3 millettir' dediniz. Bu sosyolojik bir temellendirme mi, etnik bir temellen dirme mi, yoksadinselbirtemellendirmemidir?

İkincisorununcevabıgayetbasit.Etniktemellendirmeolmazçünküüçüde kır kır Ermenice konuuyor. Sosyolojik bir temellendirmedir. Aralarında kültürel farklar vardır,duvarlar vardır.ErmeniKatolik ileErmeni Gregoryenin birarayagelmesimümkündeğildir. BizdeAnadolulubir çocuklaYelköy'den bir kız veya oğlanın imtizacı ne kadar mümkün değilse, ikisinin arasında bu mümkün değildir. Aralarında büyük kültürel farklar vardır. Demin verdiğim örnekte olduğu gibi, Patrik Ormanyan, Kumkapı'da oturmadı hiçbir zaman, orada yaamadı. Beyoğlu'ndaki eski konağı eski mahalleye gitti Katoliklerin arasına. İ gelir gibi ofis saatinde oraya geliyormu. Çünkü adamın kültürü Katolik. Batılı kültür, Mekitaristlerin kültürü. Katolik Ermeni'yle Gregoryen Ermeniarasındadağlarkadarfarkvenefretvardır."BorçiGırtvas"derler,yani 'kuyruksuz,kuyruğukesik'.Bugibilafırtakarlarbirbirlerine.Gregoryenizmle Katolisizm arasında dağlar kadar fark vardır. Ayrı kilisedir, ayrı ruhbanın etkisiyleböyleoluyor.

Diğeri, Üçüncü Roma. Roma "universal" bir imparatorluktur ve çağda medeniyeti kuran imparatorluktur. Bir kavme mal edilmesi çok güçtür. TemelindeLatinlervardıramaaslındabütünAkdeniz'inbirsentezidirveRoma İmparatorluğu'nun gerçek kuruluu Mısır'ın alınından sonradır çünkü maliye orada öğrenilmitir. Toprağın bereketlendirilmesi, vergilendirilmesi, vergilerin tarhı,cibayetifalan.Vebirkültürler,dinlerhamulesidir.Anadolu'nunTanrıçası Kibele'ye,Mısırtanrıçasıİsis'etaparlar.

St. Paul (Tarsuslu bir Yahudi haham), propaganda yapıyor. Tevkif ediyorlarterseyler söylediği için.Birtekkelimesöylüyor: "CivisRomanus", "Roma vatandaım". Vatandak, herkesin elinde olan bir y değil. Centurion (Yüzbaı) özür diliyor, zincirleri çözdürüyor ve bırakıyor; çünkü dokunulmazlığı olan üst sınıf. Buna Romalı Patricigibi Yahudi prens veyahut hahamıdagiriyor.

HerinsanRomavatandaıolabilirmi?

Doğutan olabiliyor veya zamanla hizmetle veya parayla oluyor. Mesela Cicero, parayla olansınıftandır, övâlyesınıfındandır amabazıları Patricilerdir, Roma'nın kurucu babalarıdır veya fethedilen ülkelerin aristokratlarıdır. Onlar o fethi sırasındaki anlamayla da hilolurlar. Osmanlı içinde böyle bir mekanizma

www.e-kitap.us

vardır. Bu, oldukça kozmopolit bir mekanizmadır.

Müesseseler çok benzer; toprağın ienmesi, tarzı idare ve dünyaya bakı Bu imparatorluğun enteresan tarafı : Yeni çağlarda, dünyanın değışiği bir çağda bu sistemi devam ettirir, Osmanlı'nın i çok zordur onun için. Nihayet 19. asırda yeni zamanın rtlarına intibak ederek, kendisinden en baa Cumhuriyetimiz olmakrtıylabir sürü devlet kopmuurfakat bunların hepsinin müterek problemleri, müterek hatları vardır.

Onun için Türkiye'de kivan perver düüncenin, tarihesahip düüncenin hedefleyeceği, Milli Selametçiler'in ki gibi İslam Ortak Pazarı değil, Osmanlı İmparatorluğu'nun nevün emabulduğı topraklarda bir arada yaamayı ve görmeyi düşünmektir. Bu tarihî bakımdan mümkündür.

Bu arada Ermenistan'ı da düüneceğiz tabii, o da bir parçasıdır bu camianın ve onlarla iye geçinmek, iktisadî bakımdan omemleketi desteklemek durumundayız. Problemin çözümlerinden biride budur. Bazı eyleri unutma lüksümüz yoktur. Biz, bilinçsiz, tarih bilinci olmayan, yeniden doğmuş bir toplum olamayız. Bazı mükellefiyetleri görmezlikten gelmek hakkımızda yoktur. Mesela bizim sayemizde Müslüman olan ve bunun için çile çeken Bosna'yla ilgilenmek zorundayız. Çünkü adam oraya bomba attığı zaman senin arivini, camilerini, dedelerimizin yazdığı, yolladığı evrakı yakıyor. Bunu seyretmek demek hakareti yutmak, tarihimizin yok edili seyretmek demektir. Bunun cevabı verilireliniz dengeldiğikadar.

Hiç bir zaman sizin letarihî ve dinî bağları olan, sizini için camiaya giren insanların zulme uğramasını seyredemezsiniz; bu, medeniyete mugayir bir ydır. Batılıları görüyorsunuz, birtakım adamların nasıl himaye ediyorlar; çok da iyiyapıyorlar. Çünkü uygarlık onugerektirir. Uygartoplumungeritoplumdan farkı, sorumlulukta iyan adamlar olmaları demektir.

Biz Üçüncü Roma İmparatorluğuyuz, bizden sonrakilerin hiçbiri bu anlamda bir imparatorluk değildir, birtakım milliyetçi devletlerdir. Bunların denizarı toprakları olmutur. Bütün mesele bundan ibarettir. Bunların imparatorlukla alâkası yoktur. Empire lafı bunlar için yanlış kullanılır. Fransız sanayi devleti için 19. yüzyıldaki imparatorluk lafı da yanlıtır, Durkheim, imparatorlukları sosyolojik anlamda böyle incelemiştir. Bunlar sanayicidir, deniz

ayıyılmırvs.diye.BuyanlımaalesefTürkiye'dehiçbirkildemukayese
yapamayanadamlartarafındanbenimsenmitir.

AzönceOsmanlınınherdemolduğuyerleilgilendiğindenbahsettiniz...

www.e-kitap.us

Evet, evet. Türkiye'nin esyeleri, komuları, yakınları bunlardır.

Ama Osmanlı kısmen ilgilense de Orta Asya, Osmanlı ufkunun dında kalırdı.

Dındadır evet. Doğru.

Orta Asya'yı bunı içine katabilirmiyiz?

Efendim o baa. O, iktisadî yaklaım, kültürel bir yakla. Bizim için Kafkasya veya Balkanlar'daki birtakım yerler Özbekistan'dan daha yakındır, bunı bilmemiz lazımdır. Türklük bakabirey. Bugün bir Arnavut, Özbek'ten çok daha benzer bize ve yakındır.

Türkiye'deki Ermenilerle Ermenistan'daki Ermeniler din bakımından farklı mıdır?

Aynıdır.

Aynıdır da duygu ve fikriyatınasıldıracaba?

Zaten dinî merkez orasıdır. Biliyorsunuz, Türkiye'deki Patrikhaneyi Fatih Sultan Mehmed kurmutur. İstanbul'da Patrik yoktu. Bursa'nın metropolitini de Patrik yapmıır. Bu, Ermeni dinî hiyerarsine aykırı bir ydır. Çünkü Ermenilerin badi namı Katoğikos, Erivan'da oturur. Erivan'ın bizim Gölbaı kadar uzak bir semti vardır, Eçmiyadzindenir, orada oturur.

İkinci olarak, Katoğikoslar Van'dadır. Vaspuragan, Ahdamar Kilisesi'nde oturur.

Üçüncüsü, Sis'devardır, bizim Kozan varya, Kozan'ın yanında Sis vardı. Sis'de bir Katoğikos var, bir de Kudüs'de bir Patrik var. Daha düşük derecelidir, İstanbul'da kinide koruyor. İstanbul'da kinide yor ki: "Orada Katoğikos varama milletin ba sensin" diyor. "Buranın idarî, cezaî, hukukî, malî ilerini senden sorarız. Bunların eğitimi sana bağılıdır, bu milletin sorumlusu sensin. Katoğikosun elini öpebilirsin dini liderin olarak ama Katoğikos vergisini sana verir. Senin reayandandır" diyor.. Ve onun için İstanbul'daki Patrik,

bugünkü

Türkiye Ermenileri Patriği, çok önemli bir memuriyettir. Aslında 60 bin kişilik bir milletin Türkiye'de Ermeni, 6070 bin kaldı çünkü, bir cemaatin lideri olma sına rağmen, neredeyse Ermenistan'daki ruhani lider kadar ağırlığı vardır. İndiki Patrik (Mutafyan) çok akıllı, çetli lisanlar biliyor, fevkalâde bir genç ruhanidir.

Yahudilerle ilâhîlerimiz insıcaklığı, tarihe baktığımızdan ereden

www.e-kitap.us

kaynaklanıyor?

Madde bir. Biz Hristiyan dumanı bir devlet ve toplumduk. Üçüncü Roma, Hristiyanları içine alırsa çok iyidir Osmanlı İmparatorluğu. Dündakalanakar çok amansızdır, yani tarih misyonu Hristiyanlar lakavıdır ve bume aldetabii dumanımızın dumanı olan Yahudiler çok sıcak dostumuzdur. Biliyorsunuz, İspanya'daki Engizisyon'un ki, Yahudi tarihinde Hitler'in Holocaustundan evvelki en büyük katliamdır kovduğu Yahudileri ve Müslümanları imparatorluğumuz kabul etmitir. Bu unutulmaz, Yahudi tarihçiliğinde her zaman zikredilir ve tipik Yahudi tarihçiliği ve düşüncesi Batılılar gibi bakmaz Türklere ve Türkiye'ye. Büyük bir saygıyla bakar.

Tarih en genelinde (çizgisel) olarak ilerlediğinden bir görüş var. Bu anlamda düşünürsek, Osmanlı İmparatorluğu'ndan veya bir imparatorluktan ulusdevlete geçi bir üst ama olarak düşünülüyor, en azından kronolojik olarak. Bir de bunun daha iyi olduğu düşünülüyor. İmdi baka açıdan bakarsak, aslında bir imparatorluktan ulusdevlete geçmek toplumsal açıdan daha bir tekdüzeliğe gitmek anlamında bir sorun olarak Türkiye'de zihniyet dünyamızı nasıl etkilemi olabilir? Mesela bir Osmanlı münevveri ile Cumhuriyet aydını arasında bu anlamda ne gibi farklılıklar olabilir? Cumhuriyet aydını dediğiniz bir tip vardır. O bir "prototip" tir. Mustafa Kemal onu kafasında hazırlamıştır. Etrafında onun gibi insanlar vardı ve bu modeliyaratmak içinde çok büyük fedakârlık yapmışlardır.

Mesela bir Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi var, bir de habakın ona. Mimarı Bruno Taut'dur. Bu adam Yahudi, artı solcudur ve çok büyük bir mimardır. Yani mimarî tarihine geçen bir eserdir. Bir o binaya bakın, bir de gidin, operanın karısındaki binaya bakın. Yani Türkiye devletinin Hariciye bakanlarının ya da Dil Tarih'in yanından geçecek olduğunuz binalar. Ulus'taki Bakanlık bakan, di Maliye Nezareti, oda aynıdır. Bunları tahıl geçiren, incir, üzüm satan Türkiye yapıyor o devirde. Niye yapıyor? İçinde Sinolojisi, Endolojisi, Astrolojisi ile tarih yazacak ve dünyaya tarihini bilentarihçiler çıkacak, Türk tarihini yazacak adamları yetiştirmek için. Yani Atatürk böyle insan istiyor. Kendini a bir adam, çok büyük bir Türk hakikaten bence. Yeni nesiller birçok sahada geçtiler Atatürk devrini, yani açıkçası söyleyim: Sanayicilerimiz, maliyecilerimiz heralanda dinamizmiyle geçtiler o devri. Ama bazı sahalar da o devirden geri kaldık. Herhalde bugünkü müteahhitlerimizi,

mühendislerimizi Atatürk'e söyleseler inanamazdı. Bir sürü konuda
maalesef bu millet o elitin
peden yürüyemedi. Bu çok acık. Yetmezsek çok feciyele bekleyecek

www.e-kitap.us

bizi.Ofakülte battı,özihniyet battı.

İmparatorluk, kendisini imparatorluk olarak adlandıran, ancak sizin milliyetçi devletler diye tanımladığınız (İngiltere'nin, Fransa'nın eski sömürgeleriyle olan ilişkilerine bakıyoruz, öbür taraftan da Üçüncü Roma İmparatorluğununkilere) Üçüncü Roma İmparatorluğunu oluşturan kompartımanlar,sizinifadenizle,bugünbağımsızdevlethalinegelmiBunların TürkiyeCumhuriyetiyleolaniliklerinebakıyoruz.Azdır,yoktur.

Arada büyük bir fark var; birisinde bir birliği var, sürekli ticari ilişkiler var, sağlıklı bir yapı söz konusu. Öbüründe ise sürekli bir kavga var birkaç istisna hariç. Buradaki hata kimde? Yanınere de hatayapıldıveneleryapılması gerekiyor?

İmparatorluklar gücüyle batıyorlar. Fransız İmparatorluğu'nun sömürgeleri ortadadır. Afrika'nın hali, Hindistan'ın hali ortada. Fransızca ile, Fransızca ile silindi Hindistan'da.

İngiliz İmparatorluğu'nun kalıntıları arasında da görüyorsunuz, İrlanda'da kriz devam ediyor, Afrika'da devam ediyor, Hindistan'da devam ediyor. Hindistan öyle iddia edildiği gibi sulhsever ve sulh içinde bir kıta değil, subcontinenthepsibirbiriyle iyiyekte. Kültürler kalıyor. Mütekerdilleryok, silinmi, silinmi Onun yerini İngilizce doldurmuLingua Franca olarak, o devam ediyor.

Türk İmparatorluğu'nda ise buyok çünkü Türk İmparatorluğeskidenberi millî dili, kilisesi ve devleti olan topraklara yerlei. Bizden evvel bir Bulgaristan var, hatta Romen'in zamanında Avrupa'nın ikinci büyük imparatorluğu Bulgar Çarlığı. Bizden evvel Helenler var. Bizden evvel Sırp Çarlığı var, Sırp Kilisesi var, Sırp kültürü, edebiyatı var. Araplar için aynı y söz konusu. Bu gibi yerlerde imparatorluğun çok kalıcı etkileri olmuyor, ama hiç yok da değil tabii. Onları da biz gördükçe öğreniyoruz, yinetetkiyle değil de gördükçe.

Diğer kisimillî imparatorluklardır. Millî dillerini yayarlar, asılamaçları zaten odur. Oraya okulunu, gazetesini götürür, kendi kolonisini götürür ve o dili orada tutar. Hele gittiği yerde kendi arasında bir iletişim yoksa daha evvel. Hindistan gibi bir sürü dilin yadığı bir yere İngilizce onun yerini alır; Afrika'da aynı ey. Her kabile ayrı bir dil konuşuyorsa, orada Fransızca'nın kalıcı olması kaçınılmazdır, hele Afrika'nın fakir yerleri.

www.e-kitap.us

Ama Türklerin yerleştiği imparatorluk öyle değil. Biz koca bir Arap dünyasının üstündeyiz ve Arapça'nın ne olduğu malum. Biz bir Balkan dünyasının üstündeyiz. Orada Bulgarca konuşuluyor, Sırpça konuşuluyor, Yunanca konuşuluyor ve Yunanca anlaşılabilir. Bir tek bu Kafkasya'da geçerli olabilirdi çok uzun boylu kalabilsek, ama orada da Türkçe bir müddet için Lingua Franca halinde kaldı.

Roma İmparatorluğu'ndaki erk ve diniyada siyasi otorite dinîlikisi ile Osmanlı İmparatorluğu'ndaki padişahın otoritesi dinîlikisiyada Osmanlı'daki din öğesinin baskınlığı kıyaslanırsa neler söylenebilir? Ayrıca Osmanlı'daki dünya görüşü ya da ideoloji diyebilirsek tabii ki buna, "Devlet-i Aliye"nin bekası çerçevesinde din öğesini ihmal edilebilmi midir? Yani İslam'a muhalif düşünülürken dahi "önemli olan devletin bekasıdır" ekinde bir yaklaşılmı mudur?

İmparatorluklarda devlet reisi aynı zamanda dinî liderdir. Eskiden Roma İmparatorlarına "Pontifex Maximus", yani barahip, büyük rahip denirdi.

Bizans'ta Kilise devlete hükmetmez, devlet Kilise'ye hükmeder. Batıdan farkı budur. Devletten ayrı, devleti kontroleden, hattabaskı altında tutan bir nevi kilise kuruluşu düşünemezsiniz. Devlet Kilise'ye daima hükmeder, Patrikler azledilir.

Osmanlı'da da bu böyledir, bir sürü Patriği azletmiştir Osmanlı, bir sürü eyhülislamı değiştirir, eyhülislam vakıa dinî lider değildir, fetva veren bir makamdır. Bu görevle uğran "ilmiye Ricalinin Reisi" olması bile daha sonradır. Fakat halife (bu arada halife, Mısır'dan alınmış bir ünvan falan değildir; o, 18. asra ait bir tarihyografik çarpıtmadır) genelde hilafetin badanberisöz konusudur Osmanlı padişahları için. Hiç şüphesiz ki, hayatın gereklerine uygun yorumlar yapmak kaçınılmaz bir vakadır. Bunlar eriatın, dinin kendisine zıt düşerler, uygulanır. Bizim tatbik ettiğimiz arazi nizamı, vergilerin bazıları rîdîr, bazıları değildir. eriatla ilgisi yok gibi görünür, bunlar er'imaşlahat değildir, karımadabuna fetva makamı. Bu konuda fikir vermez. Müftüyesorsam mesela, bir tımarlı arazinin problemini "r'imaşlahat değildir" diye cevap verir. Fetva vermez ama tatbik edilen kurallarında eriatın genel prensiplerine aykırı olmamasına dikkat edilir.

Hiçphesizki,dineaykırııyapıyoruzdemezdevletamaböylebiry
yaptığımızamanbilebunukılıfınauydurmakzorundadır.Buna"hileir'ie"de
denilmez.Bubirgenelveçokönemlibirprensiptir.

www.e-kitap.us

Meselayorumlardafarklıolabilir."Đçtiħadiçtiħadınakzetmeze"birörnek vereyim.Endülsuleması,"Darülharb'dekâfirinelinegeçenbirtopraktaçokiye ve adil bir idare gelse bile zulüm, zalim ve müstebit bir müstebit ayıp bir kelime değildir Đslam'da idarenin bulunduğu Đslam toprağı evladır" diyor. Ne kadar enteresan, ilk bakıta 'Ne bağınaz' dersin. Ama son derece doğru sos yolojikbirmülahaaza,âdilbirgâvurtoprağındaMüslümanlarınasimileolacağını hissetmiadam,birsosyologyani.Onuniçingöçedin,gidin,diyor.

imdi bunu 19. asırda tatbik etmeniz mümkün değil çünkü Đslam dünyasınınbetedördüzatenDarülharb'dir.KoskocaHindistankıtası,koskoca Endonezya, Çin Müslümanları, Afrika'daki Müslümanlar... hepsi nereye göç edecekler.IranileTürkiye'yegelseleryerkalmayacak,onuniçinbuböylebir sistemunutulmugitmiir,buzatentemelbirmeseledeğil,çokuzunyüzyıllar böyleymi.Artıköyledeğil.

Ozamanbakatürlübirsistemyürütölüyor,Darülharb'dehiçolmayacak bir y; hilafetin etkisi konsolide ediliyor. Küçük Kaynarca Anlaası'yla Osmanlı padihları, Osmanlı sultanları halife oluyor ve bu hilafet aslında teorideMüslümancemaatinidaresidemektir,hükümdarlıkdemektir,idarecilik demektir.Bakabireydeğildir.

Senin idare ettiğın yerde olmayan adamın halifesi nasıl olacaktır? Bu "Baapazlık" gibibirydeğilfakatöyleyorumlanıyor,Avrupalılarınöyle anlıyorlar,bizinkilerindeiegeliyorvehilafetbeynelmilelbirkurumoluyor. Darülharb'deki Müslümanların bile birtakım ilerine karın, onları drije eden bir kurum. Hind Müslümanının da iine geliyor; Đngilizle çatımaya dütü günde,"VallahiHalifeEfendimizböyleyemüsaadeetmez"diyor.Hindistan Müslümanlarının ilk anda hilafetin kalkmasına tepkileri de ondandır. Bundan sonra"VallahiHalifeböyleistememez"diyecekhallerikalmayacaktıçünkü;onun için 20 sene kadar bir bok oldu. Bir süre sonra zaten Hindistan bağımsız oluncaböylebirproblemedeartıklüzumkalmadı.

Đe,Rusya'da"Müslümanız"diyeokulkuruyor,orduyagirmiyor,girmek istemiyor, onun için kullanıyor Halife'yi. Cava'daki Müslüman buraya geliyor, Osmanlıpasaportualıyor,ĐpsufactoAvrupalıoluyor;ozamanOsmanlıDevleti

bir Avrupa devleti olduğundan mahalli idareciler onu hapse atamıyorlar, Avrupavatandaı olduğu için. Tıpkı bizim kapitülasyon hakları gibi. Buhaklar sadece Avrupalılar için geçerli değıl ki. Öyle kolay kolay hapse atamıyorsun, konsolos geliyor vs., bir sürü imler. Dolayısıyla, "idare maslahat" deyiz de buradan geliyor. Đdare maslahatı utmacılık ve üç kağıtçılık değıldir, butip

www.e-kitap.us

yorum kolaylıklarıdır. D tihatlar arasında bir seçim meselesidir. Bu ilginç bir fasıldır ama alesefe bilinmiyor.

Mesela 19. yüzyılda D slam dünyası ne durumda idi? Bunun için ne ilahiyatçıların, ne tarihçilerin ciddi bir tez var. Cava'da, Hindistan'da, Rusya'da ve Ma rib'den yapmı Müslümanlar? Nasıl temasları olmu D stanbul'la? Çok azeybiliyoruz...

www.e-kitap.us

TARİH KATLAR VETAN ZEMİNİ DÖNEMİ DOSMANLIYI ÖNETİMİ

OTAM, ayı: 995, s. 288.

1826'da Yeniçeri Ocağı büyük olaylar, kanlı katliam ve bir ihbar furyası içinde kaldırıldı. Bu dönem toplumunu ve olayları gözlemleyenler ise sarı ve belkide Sultan II. Mahmud'un "Adli" ünvanı üzerinde ünmeyi gerektirecek despotik bir devirdi. Bu manzara geçici değildi, zira zaman içinde etkileri daha da kalıcı oldu. Nitekim A. Cevdet Pa'nın Tarih'inde Yeniçeriliğin ilgası üzerine benzer bir olaylayaptığı kartırmadabudurumu ifade etmektedir:

"Rusya'da Büyük Petro'nun Streliztleri kaldırması ile Yeniçeri Ocağı'nın lağı

arasında fark vardır. Streliztler Rusya'nın sırtında bir urdu. Yeniçeri ise Devleti Aliyye'nin kalbinde bir seretan (kanser) idi. Berikin kaldırılması bir rahatlama, ikincisinin kaldırılması ise Devleti Aliyye için bir sıra müessesenin yıkımı ve yeniden kurulması demektir ve birdizi idarî, içtimâîslahatı icat ettirir. 1

Yeniçerilerle birlikte imha edilmesi, hiç değilse indirilmesi gerektiği görülen bir zümrede Bektâî tarikatı mensuplarıydı. Etebükâr bir çok kimsenin yerli yersiz suçlanması ve sürülmesiyle sonuçlanan bir ihbar mekanizmasını doğurdu. İstanbul'un ulemâ ve üdeba muhitinden bazı insanların karalamak için bu olayı iyi bir fırsat olduğu anlaşıyor.

II. Mahmud merkezî otoriteyi restore etmek, daha doğrusu 19. asrın icaplarına göre yeniden kurmak için bazı tedbirler ve sert uygulamalar gitmek zorunda kalmıştır. Bu bakımdan yeni rejimin Yeniçeri ve Bektâîleri karalayıp kamuoyunun destek ve sempatisinden uzaklatırmak için yeni propaganda

tekniklerine başvurduğu da görülüyor. Takvim Vekâî'nin Ağustos 1833

nüshalarından birinde, Tırnova'da cadılık (vampir) vakası diye iki yeniçerinin

1A. Cevdet, Tezakîr, 40 ay, C. Baysun, Ankara 1957, s. 217-219.

www.e-kitap.us

(Abdi Alemdar ve Ali Alemdar) mezarlarının açıldığı, bunların saçsakal ve tırnaklarının uzamı olmasından, geceleri dirilip vampirlik yaptıklarının anlaşıldığı haberi veriliyordu.2üphesiz vakanüvis Mehmed Es'ad Efendi'nin

(Sahhaflareyhizade)ÜssiZaferadlıeseride,bueğilimde kaleme alınmış bir tarihti.

Bektailerin takibinin nedeni, onların yeniçeri zümresi üzerindeki dinî eğitimi ve tarikatın ruhanî tesirine bağlanıyordu. Bu iliki, yani Bektalilik ritlerinin ve Hacı Bektaş Veli'nin Yeniçeri Ocağının piri olması hususunun ve geleneğin dında, yeniçerilerin Bektalilik görüşü ve ayinleri ile ne derecede yakınlakları olduğu halen tartışılacak bir biçimde ortaya konulmuş değildir. Vakıa son zamanda Bektaş dervi ve babalarının bazılarının Yeniçerilerle yakın gündelik ilişkisi olduğu görülüyor ama bu, ocağın asker ve zabitanın bu tarikat ve tekkelerle ne kadar yakın ilgisi ve aidiyeti olduğu konusundaki temel sorulara cevaplamaya yetmez. Galiba Bektailerin dilinden ve yeniçerilerden politik yönden ifsadından çekinilmi olmalıdır. Aslında olay daha çok bazı ülemeden geçtikçe tarikat mensuplarının, hola nmadıkları üle mayı gözden düürmelerine yardım etmiş gibi görünüyor.

Bektailerin yeniçerileri kırttığı ve fesat yarattıkları da ortaya atılan iddialardan da anlaşılabilir. Bu arada yeni rejimin himaye ettiği ve bualanda söz sahibi olan Nakendîlerin aynı garezi Bektailer yanında Melamîlere de yönelttiği görülmektedir. Kuşuz bu geriliminkökleri daha eskilere gitmektedir. Nitekim 1920. asır yazarlarından Vassaf Hüseyin'in Sefinetü'l Evliya'sında bir takım olaylar ve yorumlarla Bektailerin zındıklığının ispatına gayret edildiği görülmektedir.3 Bektalilik dı tenkitlerde ve medrese mensuplarında Bektailiği Hacı Bektaş Veli'nin yolundan sapan ve onun isminin ve ününün istismar edenleri topluluğu olarak görme ve gösterme eğilimi vardır.

Nitekim hükümetin emirlerinde, fermanlarda Bektaş tarikatının akid ve ritinin temellerine ve Hacı Bektaş Veli'ye yönelik bir ifade olmayıp Hacı Bektaş Veli için saygın bir dille kullanılıyor. Ancak Bektaş zümresi karalanıyor, hatta Cevdet Paşa Tarihi'nde bile bu konuda Mehmed Es'ad Efendi'ye atf

Takvimi Vekâyî, 19 RA 1249 (6 Ağustos 1833) No: 68; R. E. Koçu, Yeniçeriler, İstanbul 1964, s. 333.

3

Vassâf, Sefinetü'l-Evliya, c. I, s. 210; Đrfan Gündüz, Osmanlılarda Devlet Tekke Münasebetleri, Seha Neriya, Ankara, s. 143-147. Bu eser tekkelerin kısmi ve Bektaîler üzerine kaynakları kullanır ve nakleder.

www.e-kitap.us

yapılmaktadır: "Hacı Bektai Veli ise Gazi Orhan hazretleri asrının meâyihinden Seyyid Mehmed Efendi nam bir zat olup daima hali istiğrakta imi. Sonraları ona müntesib geçinir birtakım derbeder mülhidler zuhur etti, bunlar asâkiri Osmâniyye ile pîrda olmak iddiasıyla ervâahı habise gibi yeniçerilere hulul ettiler. Hatta Bektai babalarından biri daima Hacı Bekta vekili nâmiyle 94 ("orta"yı kasde diyor) kılasında ikamet eylerdi ve Hacı Bektai Velitürbesindeyholanmüteyyih(eyhliktaşlayan)fevtoldukda yerine geçen, İstanbul'a gelip ocaklu onu alay ile Ağakapusu'na getirür ve tacını yeniçeri ağası baa geçirüp yine alay ile Babîâli'ye irsal ile ferace giydürülür ve avdetine kadar ocaklu tarafından ikram idülür idi..." Hülâsa olaydan kaç sene sonra yetkili kalem bu müesseseyi menfî olarak nefretle tasvirediyor.

Cevdet Pa o yıl Zilhiccenin ikinci günü Topkapı Sarayı'nda toplanan cemiyet (eyhülislam, Nakibendi, Halvetiyye, Mevlevi, Celvetiyye vs. eyhlerinin toplantısında) yhülislam Efendi'nin nutkunu Mehmed Es'ad Efendi'yi kaynak göstererek alıyor: "Hacı Bektai Veli ve sair pîranı îzam kaddese esrarehum hep ehlullah olub, asla kat'an diyeceğimiz yokdur. Fakat eriatta mekruh olan, tarîkatda haramdır. Bazı cühela ise Bektailik nâmiyle hevâyınefsineteb'anferâiziedâdeğil,belkiistihlâfıibâdetile(farzlarıyerine getirmeyip ibadeti hafifletmek) kâfir oldukları yi ve mütevâtir olmağla", bu gibi bildikleri olayları soruyor. Burada çıkan karar, 60 yıldan eskiye giden Bektai tekkeleri ve türbelerini ehli sünnetten tarikatlara vermek, diğerlerini kapatıp yıkmak ve içindeki eyh ve mürîdleri (mürid namına olan veledi zinaları) tashihi itikad itdirilmek üzere Hadım ve Birgi ve Kayseriyye4 gibi ulema merkezi beldelere nefyettirmektir. Nitekim o tarihlerde Kayseri'ye gönderilenbirfermanla"BirmüddettenberibazıerbâabırâfızınHacıBektai Veli'yemensubiyetdavasıylaeririfeirkve4halifeyezandirazlıkmisullu hareketleri ve bunların çoğaldığından bahisle, tekkelerinin yıkıldığı, kimine siyaset uygulandığı, kimi sürgün edildiği, emlaklerinin istirdadı lazım geldiği" bildirilerek evâhiri Zilhicce 1242'de (HaziranTemmuz 1827) bir emri âli, "Bunların cami ve mescidlerde evkâtı hamseyi (be vakit namazı) cemaatle edaetmelerinedikkatedilmesini"emrediyor.5

Yıkılan Sütlüce, Eyüp, Merdivenköy, Rumelihisarı'nda hitlik ve Yedikule gibitekkelerinmensuplarıhapsedildi(4Zilhicce,yanitoplantıdan3günsonra).

4Kayserier'iiyyeSicil,No:194(AnkaraMilliKütüphane)H. 1242, s.68.
5MehmedEs'adEfendi,(Sahhaflaryhizade)Üssafer,sene1243,s. 140-141.

www.e-kitap.us

Mensupları itikadları bakımından eyhülislam önünde imtihan edildikte, Cevdet Pa tabiriyle "Usûlü iâyan (iilerin usûlü) üzere takıyye yolunu ihtiyar ile rıriate hüründüler ve sünni suretinde göründüler (itîkadlarını gizleyip eriatum delerine bürünüp sünni göründüler)...

Cevdet Pa Bektailik iftirası ile sürülen zevatı da sayıyor: "Garibdir ki, bu sırada Anadolu payelulerinden Melek pazade Abdülkadir Bey, Mekkei Mükerrer me payelulerinden vakanüvisi sabıknîzade Mehmed Ataullah Efendi ve kıSalis Defterdarı meur Ds mail Ferruh Efendi dahi Bektaikle itham olunarak Abdülkadir Bey Manisa'ya, anîzade Menemen'e, Ferruh Efendi Bursa'ya sürüldüler... Bunların Bektalikle hiç tealluk ve münasebetleri yok idi." Kısacası Beikta Cemiyeti Elmiyyesi dediğimiz özel ilmî grup dağılmı ve ulema ve üdebanın zarif kiileri birilerinin gazabına uğramı. "O zaman mehîri felâsifei Dslami ye'den olan Beiktalı Kethüdazade Efendi dahi 6 haftada iki gün olmeclise devam ile gerek felsefiyâtave gerek edebiyatadair olan mübâhasa tabulunurmu." Cevdet Pa kendisini "ayaklık kütüphane" diye tanımlar. Garp ve arkı musikisine olan alakasından, Fars dilinde kiderinliğinden söz eder. Mütevazı ve dürüst hayatı hakkındaki anekdotlar, yazma mecmualarla elden ele dolur. Bektâlerin bir kısmının halkın gözünden dümesinde son devir yeniçeri kahvehanelerinin de rolü olmutur. Payitaht İstanbul'da, Bektâilerin yeniçerilere ait kahvehane, dükkan ve bunların yaadığı veya vakit geçirdiği hanlarda siyasî sohbet ve dedikoduların bını çektiği anlaşıyor. "Yeniçeri zorbaları" diye tabir edilen yeniçeri ortalarının hatırı sayılır zabitlerinin kahvehanelerine açılış töreninde bir Bektababası yer alır, gülbank çekilir ve kahvehane takdis edilmi olurdu. Vakanüvis bu görünümü yle tasvir ediyor: "Barında Bekta namıyla teber berdest mulhîdibemestgidilerile..." veya "badesiinde, kahvenin babas ofasına çıkıp kurulacak, damızlık koç gibi beslenecek kahveeyhi..."⁷

Ulema ve meayihinyaptığı toplantı kararlarına göre, uzun bir süre Bektaî tekkesinin Nakbendi, Kadiri ve Saadi tarikatı mensupları bir nevi kayyum olarak tatandı. Katledilenlerin yanında sürülenler oldu ve sürgünler Anadolu'daki katı sünni zihniyetin hükmettiği hirlere yollandı. Yeniçeriler yanında Bektâiler, öylece sanılanlar, sanılanlarla iili olanlartakibatave edîdce

6 Cevdet Pa'a, Tarih, c.12, Dersaadet 1309, s.180; Mehmed Es'ad, Üssi

Zajer,s.205 209;ayrıcaR.E.Koçu,ĐstanbulArivi,ArifEf.,c.,.96. 7

MehmedEsad,a.g.e.,s.20510,Kayserier'iyyeSicili,No:194,H.1242,s.54,66
68.

www.e-kitap.us

zalara uğradı. Bu gibi manzaraları o dönemde İstanbul'da bulunan Britanya bahriye erkânından Adolphus Slade günlüğünde nakleder.⁸ Terör devrinde tekkenin mal varlığı yanında birtakım evrak ve kitabın da müsadere edildiği rapor edilir. Tabii resmî pozisyonları tamamen silindi. Bu nedenle ordu yhi olan BektaibabasıdabirMevlevieyhiiledeğitirilmiti.

Tanzimat dönemi bürokratları II. Mahmud devrinin aksine Bektailik ve Melamîlikleböyleamansızcauğramakyöntemini terketmilerdir. Zamanlabu tarikatların bir rehabilitasyonu da sağlandı. Fakat genelde bütün tarikatlar üzerinde gözetleme, denetim ve sınırlayıcı bir mekanizma geliirdiler. Tekke devleteyamandı,devlettekkeningözeticisivehamisi oldu.

DevletinVahhabilikveİsmailiyegibimezhepleritanımadığı,hogörmediği, buna karılık Dürzîlik ve Yezidîlik gibi inançları İslam inanı dında gördüğü halde idarî yönden sabır gösterip eritme ve sakinletirme yoluna gittiği biliniyor.Aynıkindetarikatlarıçindebenzerbirtavırsözkonusudur.Hurufîlik ho görülmemi ve 15. asırda mensupları takip ve te'dib ve idam edilmi, Ticanîlik İslam akidesine aykırı görülmemi ve fakat resmen tanınıp himaye görmemidir.⁹Tanınmayan ve tasdik edilmeyen tarikatlar veya buna mensup olanlarıntekkekurumlarıdevletçeyasakedilir,dergâhvetekkelerikapatılırdı. Mesela 1851'de İstanbul Anadoluhisarı'nda tanınmayan bir tarîkat eyhi, rlatanlıkla vasıflandırılıp sürgün edilmii. Mahalle muhtarı bazı sekenei mahalleileMeclisiVâlâ'yabirarzuhaltakdimetmiveAnadoluhisarı'nınsadık ahalisinin mezkûr eyh Mustafa'dan ayet ettiğini ve takibini talep etmi. Meclisi Vâlâ kararında¹⁰"Göksu taraflarında bazı biidrakleri yhim diyerek, izlâle müncasir olan Mustafa nam hşın tarafı Vâlâ yı meî hatpenahîden sualvetezkireolunanahvali,eaîriİslamiyeyebakınınsuief'âledeolmasına vebirmahallenefyi..."deyiylesürgününekararverilmiti.

Meclisi Vâlâ, Tanzimat devri boyunca tekkelerin düzenine, bazı ihtiyaçlarına, beslenmelerine ve malî yardımlara karar veren organdı. Mesela Valide Sultan'ın Cerrahi dergâhına yaptığı bir¹¹bağın dahi Meclisi Vâlâ'dan

⁸AdolphusSlade,RecordsofTravelsinTurkeyandGreece,London1832,s.2582 61. ⁹Ahmedî,Bahaigibiinançlar;B.Lewis,TheJewsofİslam,

Princeton1984,s.20;

JohnS.Guest,TheYezjids,London1987,YezidilerveOsmanlıdaresi içinBA,Im
V

Nr.41312,Mart1270tarihliğrade.MusancağındanihtisaedenYezidilerBA,IMe
c Mahr:95urrevi,A277ezidilereurevîeriyye.

1014Eylül1851,INVNr:573316Mu:1267/21Kasım1850.

11BA,IMVNr:113118Za1287/14Eylül1851.

www.e-kitap.us

geçmesi, bu alandaki merkezî kontrol politikasını gösterir. Bazen tekkelerin baageçecek kimselerin seçimi ve yayınlendirildiğinden derastlanıyor. Mesela 1854 yılında Üsküdar'da Bandırmalı zade tekkesi yhi Abdürrahim Selamet Efendi'nin vefatı üzerine güvenli birinin, yani oğlunun tekkenin eyhi olması için yhi noğlu Fahrettin Bey, Babı Ali'deki memuriyetinden erken yata tam maa emekli edildi. 12 Aynı yıl Rumeli, Arnavutluk, Yanya ve Girit'de muhtelif tekkelerin aç ve neyzenlerine gıda yardımı yapıldı ve maa bağlandı. 13 Aynı yıllarda (H. 1217/68 / 1852/53 M) İstanbul vecivârındaki birçok tekkeye butip yardımların yapıldığı görülüyor: "Bu malî yardım, tekkeleri bir hiyerariye bağlayıp kontrolü sağlamak ve etkisizletirmek amacını güder". 14

Belirtmelidir ki, bu tip gözetim ve denetim, tekkeler kadar medreseler üzerinde de uygulanmaktadır. 19 Recep 1276 (12 ubat 1860) tarihli Meclisi Vâlâ kararı üzerine çıkan bir irade, medrese ve tekke ve hanlardaki talebe ve dervikilikli serseri kimselerin tespit edilen bir süllesürgünü ve toplanmasını emrediyor. 15 Gerek bizim tespitlerimiz, gerekse Mustafa Kara'nın gözlemlerinden anlaşıyor ki, özellikle İstanbul'da tekkelerin çoğu malî destek yoluyla ve yihlerin taktığı ile devlet tarafından hiyerarşik bir gözetim ve denetime alınmıştır. 16 Bunun sonucunda devlet, tekke ve tarikat mensuplarının her hareketini yönlendiriyor. Hattabunların bazıları geleneksel görev vesiyasî rollerini, içtimâî önderliklerini idâhi hükümet adamlarının izniyle yapabilir, aksi halde müdahale edilir. Mesela Kırım Harbi sırasında Rufâî eyhlerinden Abdulkadir, cihadi çinsan caka çıp gönüllülere toplamaya bayınca, seraskerlik bu hareketi men eden bir irade çıkarttı. 17

Bektaîlik Tanzimat'la gelen yeni düzeni niçinden nasıl bir

konuma geldi?

Öleri sürülen iddialar Sultan Abdülmecid'in Bektaîğe sempatisi olduğu merkezindedir. Ama bu abartmaların dışında Tanzimat Fermanı her din,

12 BA, Dîrade Dahiliye, Nr: 18623.

13 BAIMV Nr: 1820129 aban 1270/27 Mayıs 1854.

Mustafa Kara, "Mezhepler ve Tarikatlar", Tanzimat'tan Cumhuriyet'e
Türkiye Ansiklopedisi,c.4,s.983986. 15

BA,IVM Nr:18789,19Receb1276/11ubat1860.

16Mustafaara,.g.m.,.8386,anündüz,.g.e.,s.0317.

17BA,İrDah.Nr:1763415Muh.1270/18Ekim1853.

www.e-kitap.us

mezhep ve bilhassa tarikata, II. Mahmud döneminin tersine bir hogörü ve müsaadenin varlığını göstermektedir. 1852 tarihli bir irade ile Hacıbekta dergâhındaki postniinin durumunun restore edildiği ve dergâhın Bektalere geri verildiği görülüyor.18 Rumeli, Bosna, bilhassa Arnavutluk, Yanya ve Girit'dekikalabalıksayıdaBektailervetekkeleri,zatendahahürvemüsaitbir ortamdaydı. Osmanlı yönetimi dıda kalan Tuna prenslikleri ve Kırım Müslümanlarıarasındabutarikatınrahatçavemasumyaadığdabirgerçektir. F. de Jong'un tetkiklerine göre Mısır19 ve Arnavutluk gibi yerlerde bu tarikatların toplum ve idare ile bütünleesi daha yoğun ve lehlerine bir hava vardı. Gene ilerde Genç Türklerin de bu tip tarikatlara daha yakınlığı vardı. eyhülislam Musa Kâzım Efendi'nin farmasonluk ve Bektaikle olan bağlarıabartıolarakönesürülmüsedebirölçüdegerçektir.Prof.IreneMelikoff Genç TürklerBektailik ve Masonluk arasındaki bağları öne sürer. Ünlü tarihçimiz Tarık Zafer Tunaya, bir Đttihatçının tarikat ve masonlukla bağ kurmasınınolağanolduğunubelirtir.Prof.Kreiser,MelâmîlikveBektailikgibi tarikatlarlağttihatçılararasındakibağlaraiaaretetmitir.20

II.Mahmud'dansonraBektalikyenibiryamtarzı,birritüelbenimsedi ve bir tür takiyye yoluna saptı. Mensupları diğer tarikatlara, hatta Nakendiliğe sızdılar. Bazı yeni davranı ve tarzları benimsediler. II.

Mahmud'untuğrasınıtayansikkelerinüstüneveyaDivanyolu'ndangeçerken II. Mahmud türbesine tükürmek gibi..."21 19. yüzyılın ikinci yarısından bayarak akîde ve törenlerini, ritlerini tanıtan sayısız risale kaleme aldılar. Nefeslerini yayınladılar. Bekta ini sevdirdiler ve tabii bir Bektai mizah edebiyatısözlüveyazılıolarakyayıldı.Laikgörülülerdebuedebiyatıdilden dile yaydılar. Halen Bektai fıkraları her gün sözle, kalemle yaor.22 Bu, Bektailiğe çeitli çevrelerde bir sempati de sağladı. Bugün Bektalik, Melamîlik gibi düzenli bir tarikat değil. Türkiye dında Arnavutluk ve eski

18BA,IVMr:5932,IMVr:5825.

19BAIMVNr:11750Nr:12180,Nr:6039,5983,6086,5980Ed.Jong"TheSufi ordersinnineteenthandtwentiethcenturyPalestine",Studieslamica,58,Paris1983, s.143181.Aynıyazar"MaterialsrelativetothehistoryofDarqawiyyaorderandits franchises",Ârabica,22/1979. 20

T.Zafer Tunaya, Türkiye'de Siyasi Partiler III (Devlet ve Terakki), İstanbul 1989, 4321

vd; Klaus Kreiser, "Derwische als Publizisten Ein Blick in die türkische Presse

zwischen 1880-1925", Zeitschrift der Deutschen Morgenländischen Gesellschaft. 21

J. Jirge, The Bektashi Order of Dervishes, s. 9.

22 Süleyman Hakkı, Bektaşî Hikayeleri, İstanbul 1338, s. 94 ve Dervî Rûhullah, Bektaşî Nefesleri; A. Rıfki, Bektaşî Sırrı, İstanbul 1325, .

www.e-kitap.us

Yugoslavya topraklarındaki hiyerarhi daha derli toplu olarak mevcut.

1925'de tekke ve zaviyelerin kapatılması, Cumhuriyet'in icat ettiği bir radikalizm olmaktan çok, kökleri Tanzimat'a kadar uzanan bir resmî kontrol ve üpheciliğe dayanmaktadır. Tekke ve zaviye etrafında toplananlara ve kurumlanlara modernleşen idare tahammül etmemiştir.

www.e-kitap.us

19.YÜZYILOSMANLI

YÖNETİMDE ARAP DİLİ

Osmanlı Arap vilayetlerinde Arapçanın kançılara dili olarak kullanılması, 19. yüzyıl Osmanlı idarî modernleesinin sorularından biridir. Bu konuda kayda değer bazı tebbüsler görülmekle birlikte Osmanlı arap vilayetlerinde Arapça bir kançılara dili olmadan Osmanlı hakimiyeti bitti. Oysa ister Müslüman, ister Hristiyan, ister laik veya İslamcı bir dünya görüne sahip olsunlar, bu konuda Arap aydınlarının hepsinin ortak istek sahibi olduğu görülür. Arap aydını 19. yüzyılda Arap dilinin yönetim ve eğitimde mutlaka kullanılmasını istiyordu. Osmanlı yönetimi ise bazı tebbüslerine rağmen Arap çayı idare ve eğitimde kullanamadı. Bunun pratik bazı mahzurları aamayan lenfatik bir idarî yapı kadar, Türkçeyi ısrarla kullanmak isteyen bürokrasinin tutumundan da ileri geldiği görülür. Mamafih bu konuda, 19. yüzyılın modernleeci bürokrasisinin klasik devir Osmanlı yönetimine göre yeni bir

olayı benimseyip tebbüse geçtiği de açıktır. Özellikle Midhat Paşa gibi liberal dünya görünüşündeki yeni tip yetenekli yöneticiler ademi merkeziyetçi bir idareye ve bu arada da yerel kültürel özellikleri, yani dili dikkate alabilir bir eğitim ve yönetimin özellikle Arap vilayetlerinde eleirilmesinde taraftar olmuştur. Aslında Osmanlı yönetimi, Arap vilayetlerini ilhak eden 1. Sultan Selim (Yavuz) devrinden beri kançılarda hep Türkçe kullanımı Arap vilayetlerine tayin edilen askerî ve sivil personel, hatta kadılar gibi ilmiye personeli dahil ofislerinde Türkçe kullanmırdı. Bu personelin çoğunun Arapça bildiğini söylemek de mümkün değildir. Merkeziyetçi devletin zaten kadrolarına iyi bir Arap dili eğitimi verdiği gibi bir sav, ispat edilmeyen ve biraz da tartılmadan kabul edilen bir mütearifedir. Hatta medrese eğitimi görenlerin de bu dili günlük pratikte kullanacak kadar Arap diline vâkıf oldukları üp

helidir. Kukusuz Arap vilayetlerinde görevli olan 19. yüzyıl Osmanlı bürokratinin da daha önceki yüzyıllardaki meslektarından farklı olmadığı açıktı.

Bunedenle,yerelArapmünevverlerindenvilayetbürokrasisindeistihdam edilenlerin iyi Türkçe bildiği, sık rastlanan bir durumdu. Özellikle vilayet yönetim kadrolarında mütercimlik 19. yüzyıl Arap vilayetlerindeki münevverlerin doldurduğu bir kadroydu. Mütercimler yaayan yerel dillerin hepsi için vardı. Örneğin Bağdat'ta Arapça ve Fars dilleri için mütercim kullanılırdı.¹

AncakTanzimatdevri,imparatorluğunkültürhayatındamüterekbirnitelik ve bilgi kaynağından beslenen yeni bir aydın elitin doğduğu dönemdir. Bu entelektüel elite Müslüman Türkler kadar Arapların Hristiyan ve Müslüman

olanları,Arnavutlar,Rumlar,Ermenilerdegirmiir.Buaydinelitinmensupları, FransızcaetrafındaBatieğitimivekültürü,bununyanıbadadaarkdillerini bilmirdir. Nitekim Rum asıllı Sava Pa'nın halen kullanılan bir "İslam hukuku"kitabınıtelifetmiolması,Rumca,TürkçeveArapçayıaynıderecede iyi bilen Arnavut soylusu emseddin Sami'nin eserlerindeki bu geni dünya bilgisi, Arap aydınları arasında Batı dilleri gibi Türkçeyi de iyi bilen ve yazanlarınolması,19.yüzyılahasbugelieninsonucudur.Öncekiasırlarda ayrı etnik gruplara mensup olup ayrı kültürel kompartımanlarda kalan münevverlerin imdi bir Osmanlı münevveri grubu oluturduğu ve yoğun bir kültür alveriine girdikleri ve bir kültür ortamı yarattıkları görülüyordu. 19. yüzyılın her dinden Arap aydınları, Ortadoğu'nun ve İslamArapların tarihine yeni bir gözle baktıkları gibi, Türk aydını da Arapİslam tarihine, Arap dil ve edebiyatınamoderntetkikmetodlarıylaayaklamıştır.

u halde, Tanzimat'ın kültürel reformları, bazı iddiaların aksine Türk aydınını ArapFars kültüründen koparmak yerine, o kültürü daha metodik bir biçimde tanımaya yöneltmiştir. Nitekim daha 19. yüzyıl barında Firuzabadî'nin ElKâmus elMuhitadlı ünlü Arapça lugatini Türkçeye çeviren vakanüvis Asım Efendi, bunun 1815 (H. 1230) yılında müteaddid defalar tekrarlanacakilkbaskısınıyaptırtmıştır.VakanüvisAsımEfendi'ninbuçabasıyla 20.yüzyılbalarındakalemealınanMehmedmseddin'in(Günaltay,İslamda

TarihveMüverrihler(Đstanbul1925)vebilhassaMüderriszadeMehmedFehmi Efendi'ninTarihiEdebiyatıArabiye'si(Đstanbul1917)gibi2eserarasındaki

1

BAĞrade MecValâ, No: 14935 24 Ra 1272 (Aralık 1855) tarihli bir yazımada "BağdatHazinesiArabiveFarisimütercimininvefatı..."ibaresigeçer.

www.e-kitap.us

dönem2böylesine bir modern ararırma atmosferinin varlığıyla açıklanmalıdır.

Buson2esergerekBatılıOryantalistler,gereksearkatırmacılarıarasında benzeri az bulunan oldukça modern bir metodla kaleme alınan iki tetkiktir. Gene Arap ve Türk münevverleri Tanzimat devrinin kültür ortamında yakın iliiye,hattakarıklıümüesseseseleeyebilegitmitir.Đstanbul'daEncümeni DaniveSuriye'de"AlCamiyyaalĐlmiyealSuriye"herikitaraftandakarıklı üyelerin bulunduğu kurululardı. Tabii bu bağlantıyı fazla abartmak ve ortak ilmî ürünlerin verildiğini söylemek mümkün değildir. Ama bizzat Cevdet Pa'nın Tarih'inde Hıristiyanlık tarihi ve ark kilisesi üzerindeki bahislerin Avrupakitaplarındanokunarakeldeedildiğinisöylemekzordur.BunlarPaa'nın çağda olan Arap tarihçilerin eserlerinden elde edilen bilgiler gibi görülmektedir.19.yüzyılınönemlibirgelimesi,1868'deMektebiSultanî'nin (Galatasaray) kurulmasıdır. Arap öğrencilerin de yetitiği bu okulda Arapça, sonraları Mülkiye'de olduğu gibi yardımcı bir dildi ve imparatorluk

bürokrasisindeTürkmemurlarınbazılarıbusayedecolloquialArapçayıöğrene bilmirdir.

Bu gelieler arasında asıl önemlisi, Arapçanın idare ve tekilatta ve Osmanlı kançılıryasında kullanılması tebbüsleridir. Đlk anda bazı önemli kanunvefermanlarınArapçayaçevrilmesiveneigibibiryolizlendi.Örneğin yeniarazidüzenininintemeliolan1858(1274h)tarihliAraziKanunnamesi'nin Arapça çevirisinin yapılması ve asıl metinle de değerli tutulması gibi... Ka nunnameyiArapçayaçevirenSuriyevilayetiMeclisĐdareüyesiNikolaNakka Efendi bu nedenle Mecidiye nin ile taltif edildi.3Kendisi sonradan ilk Osmanlı Mebuslar Meclisi'nde Suriye'yi temsil etti. Mevzuatın Arapçaya çevrilmesüreciböylecebamıtı.Bununlabirliktebusürecindevamlıvetam kapsamlıolduğunosöylemekdezordur.Bununyanındaanonimneticelerdo ğuracakbazıevrakınvemuamelatınArapçayapılmasıistenmiveuygulamaya da geçilmitir. Kırım Savaı sırasında orduda yararlık gösteren Tunuslu askerlere verilen madalya ve beratlarının Türkçe olmasına itiraz edilm ve beratlar yeniden Arapça yazılmıştır.4 Bununla beraber mahkeme kararları, ilâm, tapu senetleri gibi belgelerin Arap vilayetlerinde geni ölçüde Arapça verildiğini söylemek mümkün değildir. Bunlar talep vukuunda tercüme

2BuikieseriçinCemilMeriç,KültürdenĐrfana,Đstanbul1986,s.280281'deetraf
lı bilgibulunabilir. 3

Đlber Ortaylı, "Đlk Osmanlı parlamentosu ve Osmanlı milletlerinin
temsili", A.Ü. SBF,KanuniEsasinin100.Yılı,Ankara1978,s.180182.4

BAĞradeDahiliye, No.22852,10evval1272(14Haziran1856).

www.e-kitap.us

edilmektedir.

Özellikle Sultan II. Abdülhamid devrinde Arap unsurun sadece vilayet bürokrasisinde değil, her dinden Arapların merkez bürokraside de kullanıldığı biliniyor. Bununla birlikte Arap ulusçuluğu taviz vermeyen bir sariçindedir. Hatta sadece Osmanlı yönetimi değil, Rum Ortodoks patrikliği de Arap ruhban Kudüs patrikliği dairesinde önemli mevkiler vermekten kaçındığı için Rum Ortodoksrap Hristiyanların kayetine ve hatta bu kiliseyi terkine neden olmaktadır. 19. yüzyılda Kudüs ruhanı dairesinde Rum Ortodoks kilisesinin önemli kriz bu konuda idi. 5

Yönetim mekanizmasının yönetilen halkla teması açısından 19. yüzyıl Osmanlı bürokrasisinin etkin aracı gazeteydi. Mehmed Ali Pa'nın Mısır'da çıkardığı Vekâyi Mısriyye adlı Türkçe Arapça resmî gazete dışında Mısır eyaletlerindeki Arap halka hitap eden resmî mahiyetli gazeteleri Osmanlı yönetiminin çıkarması ilginçtir. Osmanlı İmparatorluğunun resmî gazetesi olan Takvim Vekâyi'nin Arapça nüshaları bugün toplu koleksiyon halinde elde yoktur. Bununla beraber 5 Mart 1845 (25 sefer 1261) tarihli 52 nolu nüsha elde bulunduğuna göre, Arapça nüshanın 1830'lardan itibaren çıkarıldığı açıklik kazanıyor. 6

Daha ilginç bir olay, 1850'lerde Kırım Savaşı sırasında, Babiâli'nin özellikle Arap halkına hitabeden özel bir gazete çıkarmak teebbüsüdür. Bunun için Ceridei Havâdis'i çıkaran Churchill'e (Alfred Black Churchill olmalıdır) gazetesini Arapça da çevirerek yayınlaması için imtiyaz verildiği biliyoruz. 7 Gazetenin Arapça nüshasının Afrikavilayetlerinde (Libya, Tunus, Mısır, Suriye, Yemen ve Hicaz) dağıtımını öngörülmekteydi. Projenin akıbeti hakkında fazla bilgi edinmek mümkün değildir. Babiâli özellikle Arapça gazete çıkarmak konusunda, 1870'lerden itibaren daha aktif bir uğraşıyordu. Midhat Pa'nın Bulgaristan (Tuna) valiliği sırasındaki Örnek Tuna gazetesini esaslandı. Bizzat Midhat Pa Bağdat valiliğinde Zevra gazetesini çıkarttı ve kısasüren Suriye valiliği sırasında da bu konuda çok etkin oldu.

Bununla birlikte Arapça çıkarılan vilayet gazetelerinin, gerek Mısır'da çıkan ve Suriye'ye gelen gazeteler, gerekse Mısır vilayetlerinde çıkarılan gazetelerle barılı bir rekabette bulunduğu söylenemez. Özellikle sansür döneminde,

5AlbertHourani,ArabicThoughtintheLiberalAge,17981939,Oxford1970,s.96

.

6OrhanKoloğlu,TakvimiVekâyi,Ankara,s.34;geneNesimiYazıcı,TakvimiVekâyi Belgeler,Ankara1983,s.64. 7

B,Đradeecâlâ,No: 15183, 12 c.1272 (19ubat1856).

www.e-kitap.us

resmî Osmanlı basını etkisiz kalmıştır. 19. yüzyılın ikinci yarısında yerel Arap gazeteleri ve Osmanlı yönetiminin çıkarttığı Arapça gazeteler okuyucu, münderecatve etkileri açısından henüz aratırmabekleyengenibir sahadır ve bu konubumakalenin dedüdadır.

Arap dilinin yönetim devesi yasal hayatta kullanılması ve kabulü sorunu ilk defa 1877 Mart'ında açılan Osmanlı parlamentosunda gürültülü biçimde ortaya çıktı denilebilir. Kukusuz parlamentonun müzakere ve yazı dili yalnızca Türkçeydi. Ancak mebuslar "İntihabat Kanunu"nu müzakere ederken kanun tasarısında yer alan mebus adaylarının Türkçe bilme zorunluluğu maddesine ön planda ve hattasadece Arap mebusları itiraz ettiler. Onlara göre Türkçe bilmek zorunluluğu aranmamalıydı. Meclis reisi Ahmet Vefik Pa bu itirazları kısaca kendine özgü üslupla cevapladı: "8 yıl kadar Türkçe öğrenirsiniz..."

Muhtariyeti olan vilayetler dunda, Babîâli iki dilli yönetime pek taraftar olmamır. Bununla beraber dönem içinde liberal meutiyetçi çevreler, idarî muhtariyet söz konusu olmasa bile yerel dillerin, bu arada Arapçanın vilayet yönetiminde kullanılması yönünde fikir beyan etmekten kaçınmadılar. Hatta Prens Sabahattin ve o paralelde düneler idarî muhtariyetin ve kaçınılmaz olarak mahalli dillerin idarede kullanılması taraftarıydı. Arap aydınlarının ise liberaller kadar muhafazakâr çevreleri de Arap dilinin idarede ve eğitimde kullanılmasını federatif bir bünyenin gerçeklemesi için ön rt olarak görmüldür.

Eğitimde, yani Osmanlı devlet okullarında Arap öğrencileri için Arap dilinde tedrisat ve Arapçaderski kitabı kullanılması tartışılan ve kısmen benimsenen bir görüdü. Bu konudatutarlı bir proje gerçekleştirilmedi. Babîâli projelere karolmamı ve bütündönem boyu muhtelif hükümetler bu konudagiride bulunmudur. Örneğin Midhat Pa Bulgaristan valiliği sırasında uyguladığı Bulgar caderski kitapları gibi bir projeyi Bağdat ve Suriye valilikleri sırasında da uygulamayı teebbüsetti. Ama projedüünülen, uygulanamayan birdüzeyde kaldı. Nisan 1913'de Tarım gazetesihalen Arap vilayetlerinde okutulacak ders kitaplarının Arap diline çevrilip basılmakta olduğunu haber veriyordu. Genç Türkler Arap kültürel otonomisine eğitimle bama kniyetindeydiler fakat idarî dilin Arapça olması gibi, bu da gerçekleştirilemeyen bir proje olarak kaldı.

8MeclisiMebusanZabıtCeridesi,Der.:H.T.Us,40inikâd,18Mayıs1877,s.313.

www.e-kitap.us

TARİHTEN

BUGÜNE

www.e-kitap.us

YOZLAAKORKUSU

Yeni Türkiye, 1997/62 ek) 13 s. 13421344.

ozlaa, anlamı itibarıyla decadence (inhitat) mı, yoksa degeneration

(türünün özelliğinden çıkma, kaybetme) anlamında mı kullanılıyor?
Türkiye

Yıdare sinine bedîderdir üetolayı için her devirde yeniden icad edilmiş gibi bir genel yorum vardır: Her devirde ağıtçılar "daha evvel (mukaddema)

yoğidi, imdi icad edildi" derler... üphesiz Osmanlı'nın 14. ve 15. asırlarda

büyük rüetler alındığına, entrika, soygun ve menfaat çeteleri kurulduğuna

dair malûmat yoktur. Ne Nei ve Apazade, ne de anonim Tevarihi Ali

Osman'lar (hoonlarından ekadar anonim olduğu ve birinciden daha değışik

bir muhitte kale me alındıkları süğötürür) böyle vukuattansözetmez. Rüvet,

menfaate bekese hep Kanunî sonrasıda vremaledilir ve yazarların (vak'anüvis

veya Gelibolulu Mustafa Âli gibi leri) kaleminde inhitatın emaresi olarak görülür.

Gelibolulu Mustafa Âli'nin kalemine kapılırsak yozlaa, sadece rüvetten değil, cahillerin mevkisahi biolmasından, hattabunedenlerle protokoladapve etiket delaubalileme ve umarsızlıktan ileri gelir. (Mevâîdu'n Nefais fi Kavaîdu'l Mecalîs) bu iddiasını pek renkli bir üslupla temellendirdiği kitaptır. Mesela büyük adamların yanında yöresinde durmak için itienleri, sünnet oğlanının sağdııcı gibi tavsif eder. Bu kadar karamsarlığı yazarların ahsına değil, cemiyete bağlayarak gerçek diyekabuledentarihçileri (mesela Mustafa Âli'nin çağdauzmanı Fleischer'i) birdiğertarihçi grupda inceledikleri ve okudukları eserlere kapılmak ve bir çöküntü devrine inanmakla suçladı. (Mustafa Ali üzerine değışik bir monografikale me alan Cornell Fleischer'e (Tarihçi Mustafa Ali, çev: Ayla Ortaç, Yurt Yayınları 1996). Hollandalı tarihçi Ian Smith ve Amerikalı Osmanist, hocamız Đnalçık'ın kirdi Rhoads Murphy'nin inserttenkidini

örnek gösterebiliriz. Demek ki herkes 16. asır sonunda çürüme olduğı zehabında değildi. Karamsarlareskidende vardı ve hep vardı.

www.e-kitap.us

Kısacası Osmanlı, inhitatının farkınane zaman var mı? Selaniki, Koçî Bey, Katip Çelebi ve Hızır'ul Mülûkyazarı gibi adamların söz, tahlil ve sızmanmalarına bakarsak '17. yüzyıldan beri' diyebiliriz. Ama onlar inhitattan mı yoksa yozlaadan mı bahsediyor? (İkisi aynı ey değil, inhitat belki bir uzviyetin ihtiyarlayıp erimesi; yozlaada sapkınlıktan ilerigelen çürüme ve değerklerin erimesidir.) Herhalükârda onlar düzelmenin ilacı olarak Kanunî devrinin model olarak alınmasından söz ediyor. Böyle oluncada tenkit ve yakınmalarında bir yozlaadan söz ettikleri söylenmelidir.

18. yüzyıl Fransa'sının değiesi gerektiğini söyleyen Voltaire, Montesquieu gibileri, hele Voltaire, XIV. Louis Fransa'sını beriyetin ulaığı son mütekâmil nokta ve insanlığın geleceğine numune bir medeniyet diye tavsif ediyordu. XV ve XVI. Louis devirlerini XIV Louis'ın satvetinin çöküü ve yozlaması diye değerklendirip XIV Louis'ın adönelim demiyordu.

Osmanlı niye geriye dönelim diyor? İki görü ileri sürülebilir: Birincisi, demek ki Osmanlı ne inhitat, ne yozlaa (tefessüh) gibi kavramları ciddi olarak incelemi hissetmi hatta dünüp yerine oturtmudur. İkinci olarak, aksine medeniyetlerinin çökeceğini, çürüyeceğini biliyordu, onu geciktirme amacındadır denebilir. Baa Bernard Lewis gibi Osmanlı layihalarını böyle değerkdirenler de var. Ama nu unutmayalım: Osmanlı "Devleti ebed müddet" sloganını hakikaten benimsemiştir ve hiç terk etmemiştir. Babı Ali ketebesinden sokaktaki cahil adama kadar hiç kimse o cemiyetin varlığı ve ievinin kalkacağına inanmamı görünüyor. Onun için de rüvet, hırsızlık ve kötü idareye karı homurdanma her zaman var. Ayaklanma var veya ayaklanan adestekol mavar.

Birey dahavar: "İrızın, namusuneldengitmesi". Batı'da veya Rusya'da hiç kimsenin iveder dideğilken, bu Osmanlı toplumunun birinci i. Bu da bir nizamı âlem ve onun bekçiliğı fikrinin, sadece idare eden değil, edileni de ilgilendirdiğini gösteriyor. Devlet ve onun dayanağı nizam (yam biçimi de dahil) herkesi ilgilendiriyor. Her yerde krala kar "ekmek" diye ayaklanılır. "Cariyelerle eğleniliyor, ırzınamuskalmadıvs." gibi sloganlar ise butopluma özgüdür.

19. yüzyılın Osmanlısı nereden nereye gittiğimizi 1838'de Tanzimat Fermanı'nın (Gülhane Hattı Humayunu) dibacesinde ifade ediyor. "150

senedir gerilemeden" söz ediliyor. Reformcunun umudu bu gerilemenin ilerlemeyedönütürölmesidir.Tefessühveyayozlaaisesonrakidönemeait bir terimdir. Jön Türkler, Abdülhamid rejimi için buterimi bol bol kullanıyor.

www.e-kitap.us

Kendilerini taze yeren bir fidan, rejimin sağlıklıısını kuracak zinde kuvvet olarakgörmelerindenveöümiditaimalarındanilerigeliyor.Demekkiradikal misyonyüklenenleryozlaadankolaycasözedebiliyor.Çünkükendileritaze vezindedir,bunainanıyorveöyletakedimediyorlar.YaniTürksiyasetinin yeni bir veçhesi "misyon yüklenme", "r sahibi olma" döneminde Jön Türkler, eskileriçinyozlamateriminibolcakullanıyorveheryeniradikalolanhalihazır böylenitiliyor.

Cumhuriyet,tefessühedensaltanatınaksineyenidendoğutu.Yenirejim, yenicemiyet,yenihayat,yenimefkure,yenidüzendemektir.Amaçokpartili demokrasiyi istemeyen eski tek partili rejim daha ilk anda tefessüh ve ahlâksızlıktan söz eder olmuu. imdi vahim bir gelime ile karyoruz. Dünün insanı "tefessüh"ü silah kavram ve slogan olarak kullanıyordu. Bugün insanlarendiile"yozlaa"dansözediyor.Endininkorkuyadönüemesi için dikkat edelim. Bu yozlaa iddiası artık yenilik ve misyon sahipliğinden çok, ümitsizlik ve bezginliğin ifadesine dönüür. Böyle kalabalıklara her yyaptırılabilirveyasonuçsuzkavgalaragidilebilir.

Türk toplumunda yönetici seçkinler değii, üretici seçkinler değii. Bu değii kendine göre yoz denilen yeni değerler ve yam kalıpları getirdi. İnsanlarımızın çoğu bunu hazmedemiyor. Zaten hazmetmeleri de gerekmez. Yeni zenginler aı tüketimlerini gizlemeyi bilmiyor. (Oysa Avrupa burjuvazisinin yamı kısmen magazin basınından öğrenilir ama genelde kendileriniduvvarlarınarkasındasaklarlar.)

Eski toplumun seçkinleri tüketimlerini gizlediler, bir yerde bol hayratlarla toplumakendileriniiaffettirirlerdi.Harbiuumîzenginlerininimarıklığıilebu durum sona ermiti. (Harp zengini Bayramzade'nin marıklığını hatırlamak kabil.SermetMuhtar'ınHarbZenginininGeliniromanıdabunabirnebzeık tutar). Bu açık saçık küstah tüketim toplumda ilk ahlak sancısı, ilk nevmîdî (ümitsizlik)veilkbuhrannedeniydi.1950'lerde"ahlakbuhranı"sözühirlen toplumun getirdiğı sosyal kültürel yıkıma dayanamayan muhafazakâr çevrelerde kullanılıyordu. Bir "sayhai isyan"dı. "Yozlaa" ise fakirlen memurundeyimiydi.Buisebir"sayhainisyan"dı.Ötedenberiayağıkayanher grup yenisinin refahına böyle bakar. Ancak bugünkü zenginleen grup bir normal sosyal elit değiiinden çok, nizamı sarsan bir kö kapma ve istila görünümü arz ediyor. Bugün yozlaa deyimini toplumun her kesimi

kullanmaya başladı. "Yozlaa" sadece rüeti, yöneticinin haksız menfaat sağlamasını ifadeetmiyor."Yozlaa"deyimi sadece saygı duyulan devletin,

www.e-kitap.us

yetki ve rütbe kisvesini bu raddeye ulaamayan birtakım insanların paylamasına isyanı da ifade etmiyor.

Mesele, devlet memurluğu kisvesi verilenlerden çok, onların sırtından geçinmek isteyen görevliler ve yöneticilerin irtikabını yarattığıdır. Yeni bürokrasinin bu tahammül edilmez utanmazca eğilimi, yani tehlikeyi bertaraf etmek için görevlendirdiği silahörün sırtından zenginleşme eğilimini kabul

edememek bu kavmin en haklı isyanıdır. Görevini yerine getiremeyen bürokrasi bu götürdüklerinden biride istifade etmekle itham ediliyor. Buitiraza kulak verilmezse, verecek olan birileri ortaya çıkar. O çıkı kabul edemezseniz hukukî, adlî mekanizmayı itmek ve devletluların bazılarının canını yakmak durumundasınız. Aksi takdirde vakıa devlet ananesi ve tekilatı yıkılmı değil, yurttalar topluma ve devlete saygısını belki yitirmi değil ama yitirildiği ve yıkıldığı korkusu, devletin ve ananenin objektif varlığını (afakî, nesnel mevcudiyeti) da tehdit eden bir sübjektif (bizatihi, öznel) bilinç sorunudur. Devlete fertler tek tek saygılı, bağlı ama herkesin onu kemirdiği kanaatine ulaırsa ortada sapkın ve ürkmü bir bilinç vardır.

De bu sapmı bilinç gerçek sarsıntı ve çürüme kadar önemlidir ve istenmeyengelimele yaratabilir.

www.e-kitap.us

TÜRK DİLERİ MEMURU

Yeni Türkiye, 1995/143 ek), 536538

Türk Dİleri memuru, üzerinde en tezatlı kanaatlerin bulunduğu, az rastlanan bürokrat tipidir. Aslında dı iri mensupları da Türk toplumunun barındırdığı tezatlar ve zıt dünya görüşlerinin dında kalamaz. Ama dİleri memurunu toplumun dında bir tip olarak yorumlamanın nedeni de, bu zümredeki toplumumuz azı bazı özelliklerden ileri gelir. Bir baadeyle, Türk toplumu diplomatındaki olumsuz çizgiler kadar, olumlu çizgileri de değerlendirme konusunda onun hakkını verememektedir.

Bu memurların, a) Bütün memurlardan farklı olarak i hacimleri fazladır ve genelde herkesten daha iliktirler: Dİleri memuru bir memurun bir haftada yazacağı raporu bir günde tamamlar. Türkçeleri daha düzgündür, yabancı dil bilirler. b) Verilen ii bazen gece uykusuz kalarak yerine getirir, ertesi sabah raporunu verirken tıra olmuur, kravatlıdır ve tır. c) Bürokrasinin lüks döli çalıa odaları lüzumsuz sayıdaki faks ve telefonları ve arabasaltanatından en az yararlanankesimidir. d) Batılılaşma Tanzimat'tan beri en çok dİleri memurlarının benimsediği bir etikettir ve bir kesim o yüzden onlara dı bilir. e) Ama çalıa usullerinde, muhakeme tarzlarında geleneği devam ettiren tek zümredir. Hiyerari aileye kadar yansır. Bu özellikleriyle dİleri memuru sivil bürokrat kesimde, askerlere en çok benzeyen gruptur. Mesleği babadan oğula devam ettiren bir zümreydi. Bu özellik dİlerinin son zamanlarında kaybolmaktadır. Vatanperverlik konusundaki suçlamaları kabuletmek mümkün değildir. 30 yıldır namlutehdidi altında, temsil mesleğini icra eden bir gruptur.

Dİleri memuru kendisini bilgi bakımından donatacak kurulardan, araştırma enstitülerinden mahrumdur. Onları bilgisizlikle suçlayan herkes gibi, bilgi üretemeyen bir toplumsal sistem içindedir ve o da bunun ne kadar büyük bir eksiklik olduğunu bütün bürokratlarımız gibi yeterince anlayamamır. Aslında "kendi dosyanı kendin doldur ve kendin öğren" sistemi yürümez. Dİleri

memurunun verdiği dosyadan ikayet eden devletlular 'Dosyayı dolduracak bilgi nasıl üretilebilir?' diye düşünmezler. Kısaca bidayeti Tanzimat'tan beri Türk hariciyecisi hem muhatap olduğu dı dünyada, hem hizmet ettiği iç âlemde yalnız, devamlı darbelerle boğun bir garip adamdır. Toplumun kıskandığı maa ve lüksü bugün yoktur. Geçmite bilgisi ve yeteneğiyle aynı imkânıbaasektörlerdekarılayabilirdi,desekozamanosektöryoktu.Bugün varvegençlerBalgat'takibinayerine,Đstanbul'ungökdelenlerineyöneliyor.

Tanzimat'ındiplomatıdahiliyevehariciyehizmetinibirlikteyapardı.Ahmet Vefik Pa Paris, Tahran elçisi ve Bursa vahiyydi. Biyografilere baktığınızda OsmanlıdiploamatıhemBabıAli'ninherdaireesinde,hemvilayetlerdevehem sefaretlerdeömürgeçirenbiriyydi.Bugünündiplomatıgençyaandanemekliliğe kadarkapalıkutudavedülkelerdehizmetinitamamlar,gününbirindeçaresiz ve yalnız bir ihtiyar olarak emekli olur. Đki silkin, yani dahiliye ve hariciye hizmetininbirletirilmesini,Cumhuriyetidaresininiciddiolarakdünmezamanı gelmitir.

Devlet kendine hizmet eden iki ayrı renkte çocuklara sahiptir; birbirine yabancı ve dilini anlamayan. Oysa aynı milletin Mektebi Mülkiye gibi aynı kurumlarında eğitim görmü gençlerdir bunlar, iki silkin de, yani dırı ve içlerininbuyetenekligrubukullanması,devletinbelerininıslahıvebirlikte görevyürütölmesi içinrtır.

Osmanlı dırı, geleneksel imparatorlukların diplomasisinden modern dünyanınrtlarınaveteilatınabarıylaintibakedentekörnektirdenebilir. Çünkü15.ve19.yüzyılboyumukimelçigöndermeden,modernleenAvrupa diplomasisi ile bütün iliileri sürdürebilmi ve baentinde mukim elçilerle temasıyürütmütür.Üstelik1699Karlofçave1718Pasarofçaantlamalarıyla moderndiplomasiiliilerine,yaniWestfalyasisteminegiren,nihayet1792'de Londra, ardından Viyana ve Paris'de büyükelçilik açan ve 1856 sistemiyle çağdadiplomasisisteminetamanlamıylagirenbirdıileritekilatıdırbu...

Osmanlı Devleti 19. yüzyıl boyu, o çağın birçok devletinin (zaten büyük devlet sayısı bir düzineye varmazdı o tarihte ve büyükelçi, nazır sayısından daha az ve önemli bir memurdu) aksine konsolosluk ağını da dileri memurlarından oluturmudur. Osmanlı Devletinin konsolosluk ağı bugünkündenyaygınvesanıldığınınaksinedahaaktifsiyasigörevleriolanbir

kompartımandı. Özellikle II. Abdülhamid devrinde hilafet kurumunu temsil eden gerekli faaliyeti yürüten temsilciliklerdi (Rusya, Hindistan, Kuzey Afrika ve Cava'da).

www.e-kitap.us

Osmanlı Hariciye Nezareti'nde Ermeni, Rum, Yahudi ve Avrupa kökenli memurların her zaman hatırı sayılır sayıda varolduğu anlaşıyor. Ama Müslüman Türk kökenliler her zaman yarıdan çok olmutur. Bundan baka gayrimüslim Osmanlı diplomatı, Osmanlı olmutur. Bu önemli bir niteliktir. Sinan Kunalp'ın kaleme aldığı biyografide, Muzurus Pa'nın Atina sefareti sırasında Yunanlı milliyetçilerin nasıl nefretini kazandığı ve fanatik bir suikast çının tebbüsü sonucu, ölümün eğine gelip sol kolunun sakat kaldığı anlaşıyor. Osmanlı diplomatı o günden beri diplomasinin sorunlarıyla cebellenen sadece bir diplomat değil, baa türlü örgütlenmelerin, fanatik gruplarındaki hedefi olan bir temsilciydi.

Osmanlıdan bu yana Türk diplomatı; yazı usulleri, bir konuyu muhakeme etmek konusunda tıpkı maliyeciler gibi üstad çıraklı siyasetle büyür. Amirin değerlendirmesi ve vereceği sicil önemlidir. Bu nedenle bir disiplin içinde, mesleğin teknikleri bakanlıkta öğrenilir. Ekip halinde çalışma ve bilgi birikimi önemlidir. Bu ananeye sahip olmayan Ortadoğu, bilhassa Balkan ülkelerinde Türk diplomatının etkin çalı ve istihbarat toplamadaki barısı, Balkanlıların onu "ytan" diyen itelemesinin nedenidir.

Diileri memurunu politika kadroları sevmez, ama onlarsız da yapamazlar; her zaman onların dosyasına muhtaçtırlar. Problem burada balar. Bu çağda politikacının önüne sadece bir dosya gelmemelidir. Politikacının bu çıkmazı, yani bilgi noksanı, diileri memuru için de bir noksanıdır. Konuları inceleyen ve sadece inceleyip derleyen, yorumlayan resmî, yarı resmî araırma enstitüleri ve bunayönelik uzman yetitirilmesi Türkiye'de de birçok ülkede olduğu gibi yoktur. Nediri, ne de politikacılar kendilerini alttan alta kemiren bu noksanı yeterince anlamıtır. Söylendiğinde, "Ha evet çok haklısınız" denir. Sonra herkes kendi bilgisinden memnun, iine devam eder. Asrı hazırdaki teknolojik geriliğin bir veçhesi de budur. Çünkü araırma ve bilgi birikimi de bir teknik üstünlüktür ve Türkiye bürokrati kananesine rağmen bu az gelişimlik hendeğibaında bocalamaktadır.

Diileri memurunun önemli bir noksanı da dünya görüüdür, daha doğrusu birdünya görüü necokuyula bağlılığıdır. NATO, Ortak Pazar, Avrupa Birliği; Türk aydınınının naivitesi onda da vardır. Oysa kuruluşlar gelir geçer, insanlık hele asrımızda bunların hepsini çok kısa sürelerde öğütür. Aslolan biziz. Bu gibi olay ve kurumlar soğukkanlılıkla beğenilecek ama hayran

olunmayacak; yanılacak, istismar edilecek ama gönülden ve gövdeden
bağlanılmayacak vakıalar ve kurululardır. Dılerine ve bütün bürokrasiye 19.
asrın büyük diplomatlarının veya Tanzimat'ın bazı devlet adamlarının

www.e-kitap.us

soğukluğu ve soğukkanlılığı gerekir. Bu ise bir görü ve yetie ve ayrı bir eğitimolayıdır.

üphecivearayıcıbirzihniyet,Türkiye'ninaydınındaolmadığıgibionun birparçasıolandırımemurundadayoktur.Dilerimemurunadahaçok hizmetieğitimvermekgerekir.Arasırakursveokuleğitimisağlayacakbir eğitim izni verilmesi ve mümkünse genel idarenin baa belerinde de istihdamedilmelerigerekir.Amafilenbakanınözelkalemindedegil,filanyerin kaymakamlığı,planlamaveyagenelmüdürlükgibiyerlerde...

www.e-kitap.us

TARĐHÎTEMELĐYLEHUKUKEĞĐTĐMĐMĐZVEADLĐYEMESLEĞĐMĐZ

YeniTürkiye,1996/151.922.

Bir memlekette adliye dediğimiz teilât adaletin tecellîsi için çalın örgüttür.Buörgütneredenbeslenir?Tabiihukukeğitimiverenkurumlardan. Hukukeğitim kurumlan önplândaadliye silkinin üyeleriniyetitirir,dahaard ve global plânda da kanun, mevzuat ve adlî tekilâtın örgütlenmesini hazır layaninsanları,yaniyöneticilerivekanunyapıcıları...

KlâsikOsmanlıdevrindeyargıadamlarını,yanisilkikazadediğimizgrubu yetitiren medreselerin müfredatı, teilâtı az çok malûmdur ve bizatihi Osmanlı yargı tekilâtı, klâsik devirden beri Đslam devletleri içinde en mükemmeli,enkaideyebağlıolarakgelinidir.üphesiz1418.yüzyıllardaki kaza(yargı)silkivetekilâtının19.asırdaönemlibirdeğiegeçirdiğive20. yüzyılda bu değikliğin radikal bir biçimde hukuk devrimi olarak adının konulduğumalûmdur.

Bütün bu köklü değimelere rağmen Türkiye niçin yargının ağır ilediği, adaletingeçtecelliettiği(bazıhaldetecellietmemesindenbeterbirdurumbu) bir ülke oluyor? Nedenleri çok: Nüfusu artan, klâsik aile ve köy, mahalle iliileri parçalanan bir ülkeyiz, bu birinci sebep. Đ hayatımız henüz bütün kural,gelenekvekurumlarıylaoturumdeğil.insanlaryargıyolunuticarirakibi oyalamanın,bazıhaldeenflasyondankazanmanınbirsafhasıolarakkullanmak eğilimindedir. Köyünde doğan insan, hayatının gerisini hir varolarında,

www.e-kitap.us

Almanya'nın "slum"larında geçirip ölüyor. Kardelerden biri ehirden bürokrat, öbürü köyünde çiftçi veya aynı ebeveynin iki çocuğundan birinin içi Almanyasında hayvan konutluğu, berikinin Türkçe ile lâftan lasa daruhenan lamadığı ve ilk çekide mahkemelik oldukları bir toplumdayız. Böyle bir toplumda yeni husumet ve intibaksızlıklar doğuyor. İnsanlar hassas; evvelce bir söz dalai, konu komu aracılığıyla bitecek niza imdi yargı hiyerarsini doluyor. Her zaman cinayet ve cürüm vardı ancak imdi çeitleniyor. Bu halkın ve ülkenin yapısından gelen meseleler bütün. Zenginle, büyüyen Türkiye'nin bazı yönleri fakirliyor, bazı problemler büyüyor ve bu yargıya yansıyor, adeta yansımıyor bütün yük adliyenin omuzlarında. Köy kurulunun çözümlediği davalar, evvelce kimsenin aklına gelmedik orman ve mirî arazi problemleri kasaba avukatlarının kıkırtmasıyla dava konusu oluyor.

İkinci sebep, devlet anamızdan kaynaklanıyor. Adliye ilki yeterince maa verilen bir grup değil; lojman ve maa denilince sırf savcı ve hâkimler anlaşıyor. Oysa Adliyenin küttab takımı onlar kadar önemli. Bu önemin(!) önemi anlalmı değil. Sonra dosyadan bunalan hâkim ve savcının yanında hukuk danışmanı (Justizrat), yazman, dosya tetkikine yardımcı stajyerden olun birmayyetyok. Avukatlık stajı halenciddi olarak örgütlenmediği, hiç değilse stajyerlerden bu ilerde ciddi olarak yararlanabilirlerdi. Adliyede en ufak kasabanın hakimlerinden Yargıtay üyelerine kadar herkes normalin çok üstünde bir dosya hacminin altında eziliyor. Öte yandan halen bir adli polis kurulu nu gerçekleştiremedik.

Üçüncü sebep, hukuk eğitimidir. Hiç kimse hukuk fakültelerinin öğretim kadrolarını küçümseyemez. Hatta muallimlik ve hitabet kapasitesi itibarıyla belki hukuk fakülteleri öğretim üyeleri, diğer sosyal bilim dallarından birinci yer tutar. Ancak bu kadroların karsısına "kimse dırıda kalmassın" zihniyetiyle kütüphane, kantin, dershanesiz yığılan birlerce talebeyle hukuk eğitimi yapılamayacağı açıktır. Tatil çıkılan günlerde hâlâ kağıt okuyan Hukuk Fakültesi hocaları vardır.¹

¹ Çok iyi hatırlıyorum, Hukuk Fakültesi'nde okumak istiyordum. 1965'de giriş sınavını rahatça kazandım. Ne var ki Ankara Hukuk Fakültesi'nin kocaman amfileri, basık tavanlı küçük kütüphane ve perian kantini beni ürktü. Dersler baladığından

kı tıkı sınıflar, benim balangıçta pek de arzu etmediğim Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne kaçıtahaklı olduğumugösteriyordu.Hocalarınderslerininidinlemekzevkliydi.Sık sık Hukukamfisinemisafiroolupdersdinledim.RahmetliKudretAyiter'in(bizde bilin mez ama total bir aydıındı. Biz unuttuk ama Roma Hukuk Fakültesi'ndekiler henüz unutmamı), Rahmetli Cokun Üçok'un, sevgili hocamız Hicri Fiek'in, Hamide Topçuoğlu'nunderslerininintadınıhâlâunutamam.

www.e-kitap.us

Hukuk fakültelerinin bu kadar kalabalık öğrenciyi iyi hukukçu olarak yetitirmesi mümkün değil, çünkü öğleden sonraki seminerler, pratik kurlar nasıl yapılır? Kütüphane nasıl yeterli olabilir? Ho, zamanında pek beğendiğimiz Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne de bugün binlerce öğrenciyi ıhlmı ve aynı sorunlar orayı da sarmıştır. Kıta Avrupa'sındaki ler gibi üzerinde ısrar ettiğimiz bir tuhaflık da, 1718 yadaki lise mezunu çocuklara hukuk ilmini öğretme gayretimizdir. ABD üniversitelerinde hukuk eğitimi diğer sosyal bilimlerin eğitimi yapılan bölümlerin 3., 4. yıllarından veya mezunlarından talebe devere yapılr. Avrupa'da ise zaten zor bir eğitimidir veli semez unları bakalorya yaptığından ya ça ve bilgice daha olgundurlar. Bizdeki gibi bir eğitimleya kine gelecekte hukuk kadrolarının beslenmesi beklenemez. uanda akla yakın istisna, Galatasaray Üniversitesi Hukuk Fakültesi'dir. Burada 2 yıl Fransızca hazırlık yapılr; eğitim Türkçe, kültür dersleri Fransızca (öbür Hukuk fakültelerinde olmayan dersler bunlar), asıl önemlisi sınıfın mevcudu

25'igeçmiyor. En çok 75 ki i alınacak mı. Gelecekte adliyesilkinde ve devlet bürokrasisinde Galatasaraylı hakimiyetinden kimse ikâyet etmesin ve metafizik sebepler a masın.

Klâsik devirde adliye tekilâtı daha mı mükemmeldi? Tarihte bir dönemi böyle nitelendirmek pek sağlıklı bir düşünce sayılmaz. Ama Osmanlı adliye örgütü adliye i konan, amacı bilinen, mahzurları bertaraf edilen bir sistemdi. O sistem yürümediğ i bir dünya doğunca, değ i imde baladı. er'î hukuk yerini Romanist hukuk sistemine terketmeye badı. Ama ilginç bir gelie; medreseli fukaha takımı bu yeni dünyada yerini korumua benziyor. Kendini yenileyerek ve değ itirerek bunu baardı. Günümüzün hukukçusu ve hukuk eğitimcisi değ in Türkiye rtlarına uyum için bunu baramazsa felâketin kapımızı çalacağını söylemeye gerek yok.

Klâsik devrin hukukçusunasılyetidi?

19. yüzyıla kadar bir yere kadı olacakların medrese hiyerarisinde en yüksek noktadan Fatih Sahnı Sema nvesonraları Süleymaniye medreselerinden icazet alması gerekirdi. Buradan sonra Anadolu veya Rumeli Kazaskerliğinde imtihana girip kazanan namzet en düşük yevmiyeli kazak göreve balayarak ikier yıl hizmetten sonra sülle i in biraz illemerkeze döner, daha üst dereceye, ni

hayetsancakmerkezlerinetaşininibeklervenazariolarakkazaskerliğekadar
buyollaömrünügeçirirdi.

19. yüzyılda hukuk sistemimizi aslında değitirdik. Romanist hukuk

www.e-kitap.us

sistemine geçmeye baladık. Ceza kanunumuzu, Ticaret kanunumuzu, Ceza Muhakemat Usulünü ve idari mevzuatı Avrupa'dan aldık. Bu nedenle vilâyetlerde kurulan karma ticaret mahkemeleri, sonra vilâyet temyiz divanlarına nizamiye hakimi dediğimiz medrese dı yetin Hukuk mektebi mezunları tayin edilmeyebandı. Hukuk mektebi hiçbir zaman talebeyine hocasını, ne de devleti tatmin edememitir. Bu arada medresenin zamanına uyum sağlayabildiği, tek dal hukuk eğitimi oldu. 1854'de eyhülislam Mehmed Arif Efendi zamanında Muallimhane-i Nuvvabadıylakurulan Nüvvab medresesi veya Kuzat medresesi diye de anılan Yüksek Hukuk Eğitim Kurumu, imparatorluğun seçkin hukukçularını yetiirdi. Bu okul doğrudan makamı meata (eyhülislam) bağlıdır. Talebesi burslu ve karıklı, yani Tıbbiye, Mülkiye, Baytar mektebi talebesi gibidir. Bu nedenle de zeki öğrencilerin arasından imtihanla talebe alabilmektedir. Talebenin medreselerdeki perian hale duçar olmamak için devamı arttır ve yoklama yapılacaktır (Nizamnamenin 2. maddesi). Dersler müdüriyetin programına göre (müdüriyet tarafından tertip olunacak ders cetvellerinde gösterilen evkatte müderrisler medresede hazır olub... bundan baka adaba aykırı davranan talebeyi müdüriyete ikayet edecekmi bu gibi maddeler nizamnameye konur mu? demeyiniz. Fukaha okuyacakları mevzuları değitirmitir ama daha önce medresedeki ders usulünü, müderrisin devamsızlığını, hurda meseleleri soru diye ortaya atıp müderrisi matetmeye çalın ve isyan edenserketalebeliği ortadan kaldırmır. Medreseli, muhteva kadar klin de önemli olduğunun farkındadır.

Medreseli, kendi modernleesini kendi hazırlamıştır. Bu okulda Arazi Kanunu, Mecelle Ahkâmı gibi Osmanlı ürünü hukuk konular, fakat asıl önemlisi Ticareti Berriye kanunu (Kara ticaret), Ticareti Bahriye, Đcra, Ceza, Usulı Muhakeme Hukukîye, Usul Muhakemat Cezaîye, Hukukı düvel, Hukuku idare, Đktisat gibi Romanist hukuk kompartımanına giren konular, müfredatın 1/3'ini tekiletmektedir. Đleride Cumhuriyet rejiminin dede vralacağı geleceğin hukukçularının bu medresede yetime nedeni anlailmaktadır. Mektebin barısının birinci nedeni, az ve seçmeli öğrenci alınması ve rahat yetie imkânı verilmesidir. Böyle az öğrencili, bol imkânlı hukuk okulu bugün için yoktur.

1925'de Ankara Hukuk mektebinin açılması Cumhuriyet'in öngörülen Hukuk devrimini yürütecek kadlî kadroları yetitirmek içindi. Đtiraf etmek gerekir

ki Nazi Almanya'sında mağdur olan hukukçuların muhacereti olmasa,
ihtiyacımız olan hukuk eğitimini zor gerçekleirdik. Bunu gerçekletirdik,

www.e-kitap.us

di mesele seçkin hukukçu yetiirecek az öğrencili, bol imkânlı hukuk fa
kültelerini yaratmakta, genç hukukçuların maa ve bursla eğitim sonrası da
yetimelerinidevamettiripseçkinhukukçugruplarındoğmasınısağlamaktır.

Yargı sistemi bilgisayar ağı kurmakla düzelmez. Bilgisayarlara kumanda
edecekhukukçubeyinleriyetitirmekle,hukukçularıziyanolmaktankorumakla
mümkünolur.

www.e-kitap.us

TOPLUMUMUZVEŞDYASƏDPARTƏDLER

YeniTürkiye,1994/126,.19.

Vatanda toplumu, aslında Fransa ihtilâlinin pratiğini ve teorisini hazırladığı ama mutfağının bir monariye, İngiltere'ye ait olduğu tarihî bir olgudur. Milyonlardan olun bir milletin seçme, seçilme ve hükümeti denetlemegibibirhakvefaaliyeti,yaniçağdademokrasisislemi,BatıAvrupa toplumununyarattığıbirkurumlamadır.Ama budemekdeğilkiBatıAvrupalı demokrasiyikanındatairvedemokrasiAvrupa'nünebedîrejimidir.Demokrasi her yerde hassas dengelerle yaayan ve nerede kırılacağı ve öleceği belli olmayan,bellitarifvestandartlarıdahitoplumdantoplumafarklılıkarzedenbir rejimdir ve bunun için her yerde her an hassasiyetle korunması icap eder. Demokrasi,vatandahaklarıvedenetimidir.

Amaidareedenveedilengerçeğiheryeriçingeçerlidir.Ədareyikontrol ve hakları kullanmak demek, idare etmek ve iktidar sahibi olmak değildir. Demokraside idare, umumi karar ve kontratla bir yönetici gruba devredilir. Demokratiktoplumdediğimizi,ne"Toplumubenidareetmekzorundayım, hereybendensorulsun"diyensabırsızbireyvekurulularıntoplumudur,ne de "Bana ne?" diyen uyurgezer bir kitledir. Demokratik toplum izleyen, denetleyen ve konuan vatandalardan oluur. Bu vatandalar vergiye sahip çıkan "mükellef (taxpayer)"dir. Bu vatandalar parti, dernek ve sendikalar azasıdır. hesiz en önemli kurum siyasî partidir ve bu yazıda Türkiye'de partipartililikvakıasıüzerindebununiçindurmakistiyoruz.

Vatanda toplumu mahalle yönetiminden bayarak idarenin ve hükümetinhersafhasınakatılanvedenetleyenbirtoplumdemektir.Busiyasal yabancılaa ile mümkün değildir. Bir baa deyile, idareyi denetleyen bir toplum,idareyikendidındavehereyeegemenbiriktidarolarakgörmeme eğilimindedir.Oysabizimsistemimizde,muhtarmühürvurarakparakazanan, ini bilir bir parti adamı ve büyüklerin adamı olarak görülür; belediye ise

hemehrilerin kurum ve bu kurumu yöneten belediye reisinin bai çektiği bir ehirorganıolarakdeğil,iktidarolarakdeğerlendirilir.

Sonbelediyeseçimleribuyanlı kavrayın hazin birtecellisidir.%25'ler civarındaoyoranıylabüyükbeldelerbelediyelerinikazananparti,iktidarolmu gibikalabalıkbirzümreyitelândırmı,"Bütünpartiler,birlesiniz,mücadeleye geçiniz"gibibildirilerdağıtılmıştır.AdetaRefahdındabirkaçpartininolması birsuç,birhıyanetivataniyegibialgılanmaktavetakdimedilmektedir.Benzer biçimdebazıRefahlıgruplardaiktidarolduklarızannınakapılımbirmüddet bobirgururlaveüsluplagezinmierdir.Oysabelediyeiktidardemekdeğildir, kentin hizmetorganıdır.Belediyenin kollukörgütübileyoktur.Belediyezabıtası aksaklığı ihbar etmek dıda, yaptırımını uygulamak için polise baurmak durumundadır.Bizimbelediyelerimizinemali,nedeidariözerkliği vardır.Be lediyeyi tanımayan bir kitle onu sahiplenemez ve denetleyemez. Nitekim bugün mahalle kağıt üstünde bir idari birikimdir. Mahallelilik ve mahalle, hayatımızdan kaybolan, restore etmeyi, yeniden biçimlendirmeyi dünmediğimizbirsosyalveidarekurumudur.

Milletolarakvatandatoplumutarifveçerçevesinegiremediğimizinenaçık göstergesi ise üphesiz siyasal partilerin yapısı ve bu partilerle vatandaşlarımızıniliisidir.Buradabazı noktalarüzerindedurmaliyiz.Yönetilen veyayönetenlerintoplandığıpartilerin gücüveyagüçsüzlüğü,ffafbirrejimin oluasıveyaoluasınıtayinedenenönemliunsurlardan,kurumlardandır.

Siyasi partinin yapısı, ileyii, yan örgütlerle ilisi toplumdaki denetim etkinliğini ve siyasal hareketliliği sağlar. Aslında her toplum, insanın yapısı icabı,totaliterkurumlaayaegilimlidir.Demokrasinebirtoplumundoğutan özelliğidir,nedede vamedeçeğinedairilâhibirsenetvardır.Onuniçinde vamlı didinmek gerekir.Bununiçinbazırtlargereklidir.Siyasalpartilerinbünyesi veileyiibununbadagelir.

Partili kimliğini benimsemek, özel hayatını dahi bununla aynîleirmek, bizdetotaliterrejimehasbirolgugibideğerlendirilir.Budoğrudeğildir.Gerçi bazıtotaliterpartiyapılanmalarıböyledir.Mesela,evliliği içinpartidenizinalan üyenin durumu bunu doğrular. İkinci Büyük Harpte derhal örgütü ile temas kurmak yerine parti kimliğini saklayan komünist üyeler ihanetle cezalandırılmır. Partiden çıkmak ihanettir, parti üyesi görev reddetme ve

seçme hakkına sahip değildir, benzer olgu faist partilerde de gözlemlenir. Amaüyeninpartisiileaynilemesibirbakımaheryerdesiyasîpartilerin temel olgusudur.Nitekimpartisiyleaynîleekçoğulcurejimlerde devardır.Đlkelerin

www.e-kitap.us

aksine hareket eden resmence zalandırılmaz ama toplumda denebilir, ayrıca partiliğin oturduğu toplumlarda parti değiirmek pek kolay i değildir, toplumsal müeyyidesi ağırdır.

Sorunu sadece olumsuz yanıyla almayalım; partililik insanın hayatını kapsayan ve Batı toplumunda dededen toruna geçen bir kimliktir. Avusturya Sosyalistlerinin doktor akademisyen üyeleri eski üye içilerintorunudur. Parti üyeliği, bizim ülkemizdeki gibi ferdin hayatı boyunca 45 tanesi değiştirilen (zorunlu veya gönüllü olarak) bir keyfiyet değildir, ne de birtakım insanların kanuni yasaklar dolayısıyla fahrî olarak taidığı (bizdeki memur grubu) ve yasak mazereti altında bu fahri üyeliği devirden devire değiirdiği bir gizli kulüpçülüktür.

Genel demokrasilerde parti ofisive kulüpler aydabir uğranan, toplantıların angarya telâkki edildiği (eğer yapılıyorsa), ilgilenilmediği faaliyetler değildir. Batı toplumunda parti faaliyeti kilisenin pazar günkü ayını gibidir. Kiliseye gelmeyen Hristiyan, papaz tarafından gözden çıkarıldığı gibi, ilgisiz partili de normal demokrasilerde partililerin gözünden dır. Bizim toplumumuzda geçmiste bu gibi topluluklar vardı, aynı özelliği parti denilen kurumun içine taşıyamadık.

Bizim ülkemizde ise partikimliğinin ve partililiğinin hayatın birkösesine atma eğilimi, parti merkezinde ki veya il merkezinde ki birkaç önderin ve ekseri halde çıkar bekelerinin delege ve taraftar elde etmek için naylon üye yazmalarını da kolaylatırmıştır. Eğer partiye kayıtlı olan az değildir; ve üstelik böylelerinin mutlak fırsatçı ve ibtirici kimseler olmaları gerekmiyor. Bugün işi yasete yabancıları üyeler iki arkadan hatırını kırmadıkları için bu kayıt bile bile yapılmıştır. Partilerin üye defterleri ikindir; ama bir belediye bakan adayı, kampanyasına destek olup çalışacak yeterli sayıda partili arkada bulamaz. Veya belediye başkanlığına, meselâ onun partisinesözde üye olan esnaf; esnaf cemiyetinin aniden yaptığı olağanüstü kongrede idare heyetine seçilip hemen başkanlığına ziyaret ederler. Zira meslek birliğinin de politika ile ilgisi pek amatörce dir. Kimliksizlik ve parti aidiyetinin zayıflığı, Türkiye'de demokratik çoğulcu hayatı tehdit eden önemli unsurdur.

Partili seçim sandık kurullarında ciddi görev yapmaz ve son seçimde olduğu gibi oy pusulası çalınma örnekleri görülür. Peki partili sandık

mühitlerinere deydiler? Hiçbiri sabah akad ar ilçe seçim kurulundak u yrukta bekleyecek kadar part ilideğ ildir.

Cumhuriyet'in en köklü partisi CHP meclisteki grup toplantı zabıtlarını

www.e-kitap.us

(özellikle tek parti devrinde grup toplantıları meclis oturumlarından daha önemliydi. Herkes her yi söylerdi ve CHP'nin bizim anladığımız anlamda totaliter bir yapı olmadığı bu za bıt lar gösterecekti. Çünkü meclis te muhtelif grup ve fikir leri vardı) saklayamamıştır. Parti a rı vı ne sa hı pçı kma ya nte k parti o de ğil, hepsi öyledir. Tarih i ne sa hı pçı ka ma ya n part i lı lerin, parti kimliklerinin, aidiyet duygularının güçlü olmadığı açıktır.

Partilerin eğitim programı yoktur: Batı demokrasilerinde partiler eğitim yapar, nazarı ve pratik olarak... Karde partiler (diğer ülkelerde) teorisyenleri ve üyeleriyle bir araya gelirler. Parti okulu önemlidir, geleneği zengindir; partililer i ve sempati za nları yeti tirir, etkilerler. Türkiye'de okulu olan, devamlı kurs ve se miner i olan parti görmek mümkün müdür?

Parti eğitimi hem totaliter, hem çoğulcu sistemlerde aynı önem, yoğunluk ve ağırlıktadır. Kanunlarımızın içi sendikalarına koyduğu eğitim mecburiyeti (çok iyi yürümese de) siyasi parti için söz konusu değildir. Oysa bunların meclis te temsil edilenleri ha zı ne den mali yardımı da alıyor. Kanaatimizce eğitim mecburiyeti konulmalı ve icabında Anayasa Mahkemesi hesap kitap ve bütçe ve gelir gider defterleri gibi eğitim faaliyetini de denetlemelidir. Açık parti eğitiminin olmadığı yerde gizli hücre eğitimi, kamplarda karate eğitimi ve denetim ve effaflıktan uzak, ekseriya genel baan ve yöneticilerin bile haberdar olmadığı eğitim tipleri ortaya çıkarkı, bu açık rejimlerin i sten en bir gelievesiyasieğitimolayıdır.

Türkiye'de parti gazetesite k parti dönemi ve ilk çok parti devre ile sınırlı kalmır. Ondan sonraki gazete denemeleri, çıkan nesnelerin gazete olmamasından dolayı barılı ve etkili olamamıştır. Çünkü parti gazetecisini yeti tirememir ve iltifat etti ği kadrolar gazeteci niteli ğine sa hı p olma ya n kimseler den olu mu tur. Aydınlar ve ara ır ma cılar parti yöneticilerinin üstüne atıldığı ama bu il k heyecan dan son ra da nı p görü mek, il gı ku rma k konusund a vakit bulamadığı kadrolar ol mu tur. Part i ay dı nı ve dü nür me bu so lu ma sı ır t olma ya n bir ka dro dur; ma ma fi h yan lı üze rin de bu lu ma her iki tarafa da aittir.

Netice de partilerimiz böyle bir zümreye devamlı ihtiyaç duymamaktadır. Bu Türkiye partiler politikasının en zayıf tarafıdır. Basındaki sütun yazarı ile muhabirleri elde et me faa li ye ti le fi ki r dü nya sı ile ba ğ ku rma i ay nı ti p ve ay nı

yönteminizleneceğibirfaaliyetdeğildir.Düünürveararıcıpropagandaiçin
değil,aksinepeksakinveilkandagözeçarpmayanbirbilgivefikirbirikiminin
sağlanması için gereklidir. Türkiye'de siyasî partiler bu gerçeği görmemiir.

www.e-kitap.us

Oysa ilii kurulan aydın ve dünür kadro, partinin nitelik ve rengini de belirler.

üphesiz sistemimizdeki en anlamsız ve yanlı yasak, bu parti kimliksizliğiyle ilgili bir olaydır: Memurlara siyaset yasağından söz ediyoruz. Meselâ Ankara gibi öğretmen, öğretim üyesi ve memurlardan oluan bir belde debuzümrelerin temsilcileri, il genel meclisi ve belediye meclislerinedahi aday olamazlar, seçilemezler. Gece kondudaki isiz, arsa mafyasının adamı belediye meclisine seçilebilir, ama başkanlıkta çalıan küçük memur seçilemez. Böyle birinin siyasi parti üyeliği ve parti ileres menaç kilii yasaktır. Ama bu zümre arasında da siyasetin âlâsı yapılır ve herkes bir partiye kapaklanır. Ancak açıklık, resmen üyelik ve bunun kimliğiyle tanınma olmadığı için oportünizm vesaf de ğitirmek kolaydır.

Muhalefet liderlerinin evleri ve ofisleri bürokrasinin seçkin üyeleri tarafından tercih enakam karanlığından son razı yaretedilir. Muhalefet liderleri aslında öğrenmelerihakları olan bazı bilgileride, böyle Bizan stipizi yaretlelerle edinirler. Butavır ve hava açık bir toplumdaki siyasi ve idarimake mile uyum içinde olmayan, aksak bir sistem yaratmıştır. En kısa zamanda parti üyeliği bütün vatandaşlar için serbest olmalıdır. Temsili demokrasinin nitelik kazanması için yerel ve ulusal düzeyde bu çok gereklidir.

Nite ki parti lerin siyasi kadrosu dı baskı grupları, sendika ve meslek birlikleriyle ilgisi olmaması bizim demokrasimizde hesap vermeyen, akıl sormayan fakat kendi yolunu da bulamayan bir politikacı ve milletvekili tipi yaratmıştır. Sözde projeler ve politikalar sendikanın, meslek birliğinin ve benzeri ikincil baskı gruplarının yöneltmesiyle değil, fakat kahve sohbetiyle olumaktave tabii azzamanson rabuz üstündeki yazılargibi kaybolmakta, yön ve renk de ğitirmektedir. Toplumsal örgütlere siyasal yasak, anayasal kurumlarımızın en garip ve zararlı olanlarından biridir. Milletvekili parti liderinden baka kimseye karı sorumlu olmayan biridir. Çoğu politikacının eğitimsizliği ve kitlesel örgütlerle bubağ kopukluğu, onların 4 yıldadır, büyük kısmının Meclis saflarından elenmesine ve demokrasimizin biteviye acemipo litikacı kadrolarıyla sürüklenmesineneden olmaktadır.

Kukusuzyönetim aygıtının infaflığı da bürokrasinin yapısı ve niteliğiyle yakından ilgilidir. Partilerin yanı bada madalyonun ikinci yüzü olan bürokrasiyi de bu

nedenle mütalaamıza almalıyız. Bizim bürokratlarımız (bazı Balkan ülkeleri bürokrasisi) vergi mükellefinin hizmetinde ve politikayı yapanlarındirektifindeçalıģınıkitabîolarakbilsede,sıksıkunutmaktadır...

www.e-kitap.us

Bürokrat siyasetin üzerinde olmamalıdır. Bürokrat iktidar değil, iktidarın aygıtıdır.

Ülkemizde bürokrasinin kariyerini sağlamlaştıracak, yeniden üretecek (reproduce), bir eğitim mekanizması gerilemektedir. Klâsik Osmanlı devrinin Enderun'u, Tanzimat döneminin Mülkiyye, Medrese-i Nûvvab'ı vs. gibi âlî mektepleri erimiştir. Bugün bizde az miktarda öğrencinin alınıp yetitirileceği Fransa'nın Grandes Ecoles'ü gibi elit eğitim kurumları erimiştir: Bazı yüksek okulların seçkin durumunu muhafaza etmeleri gerekmektedir.

Eğitim görmü

bir bürokrasinin, beklenen ffafyönetimi için önrtolduğunubilmek gerekir. Bu olmadan bürokrasinin effaf bir yönetimin aracı olması mümkün değildir. Bürokrasi hesap vereceği organın, sadece bataki birkaç geçici politikacı yönetici olduğunu bildikçe ffaf bir yönetimden söz edilemez. Aynı kilde siyasi partiyi yöneten grubun da hesap vereceği, taban ve baskı grupları yoktur. Hiçbirtoplumda hesap vermeyenlerin arasında çok sayıda namuslu ve vicdan sahibi yönetici çıkacağı düşünülemez. Önce politikacının vatandatan korkacağı bir mekanizmanın geliştirilmesi gerekir. Bu vatanda korkusu ise kitle dalkavukluğu ve fırsatçı göz boyacılık değil, planlı ve dürüst çalılık klindenasi te zahüredecektir? üphesiz genikontrol ve katılımla.

Bugün parlamenter sistemde politikacı hesap soran ve denetleyen değil, sadece bölgesi için talepte bulunan, pay almaya çalışan ve bu nedenle de bürokrasiyi ifsateden bir zümre rolünü oynamaktadır.

Buna rağmen umutsuz bir çöküntü durumu olduğunu söyleyemeyiz. Yapısal ve niteliksel olarak henüz değ i geçiren, kendisini değ ien rtlara (nüfus artışı, ehirlee, demokratiklee gibi) uydurmaya çalışan bir parlamenter sistemdeki partilerin ve bürokrasinin bu aksaklıkları göstermesi olağ andır ve iyileme olmaması içinde bir neden yoktur...

www.e-kitap.us

MAARİFİNSON

150YILDAKİSERENCAMI

YeniTürkiye,1996,.466.

Türkiye maarif tarihi, modernleme denilen olgunun kendine özgü bir örneğidir. 18. yüzyıldan beri dünyanın bir kesimi ister istemez yamını ve kurumlarını değiirmek zorunda kaldı. Rusya, Osmanlı imparatorluğu ve ardından İran; bu üçü bir coğrafyada idi (uzak Japonya'dan söz etmeyelim). Üçünden birinin tarihini oldukça iyi biliyoruz, yani Rusya'nın. İran ve Türkiye'nin modernleme tarihi karanlıklar içinde henüz ve bu karanlıkta bilmemiz gereken konulardan biri eğitim. Eğitimin encamını tam anlamıyla bilmiyoruz. Önce olguları bilmek, sonra nehir nasıl, hangi mecradan akını öbürleriyle mukayese ederek anlamak gerekir. Modernlee tarihimizin İran ve Rusya ile mukayese li olarak yazılması fikrindeyim. Bulunduğumuz yer ile neyi bakarak akademik almanoktalarını bilmeli.

19.yüzyılın Osmanlı insanı, reformu bir dünya görüşüne geçirdiği için yapmadı. Zaruri olan askerî, malî, idari reformları nedeniyle yavaş yavaş bir dünya görüşüne girdi. Eğitimde değişim, idarî, malî, askerî ıslahat için yapıldı. Değın eğitim sistemi de yavaş yavaş yeni bir dünya görünüş getirdi. Eğitim Türkiye'de Fransız devrimini ve pozitifizmin talebelerini aılamadı. Sınıflarda öğrenilen yarım Fransızca ve ulumu tabîîye ve matematiğin böyle bir siyasi program değişikliği için yeterli olduğu veya metodlu muhakemeyi kaçınılmaz olarak getirdiği tartışılır. Her halükârda cemiyetin her çevresi 19. asır Avrupa medeniyeti ve teknolojisini üstünlüğünü kabul ediyordu. Ama onu sollamak için bir kesim klasik medeniyetin müesseseleri ve edabına sarılmayı, bir kesim ise Avrupa'yı izlemeyi savunuyordu. Avrupalılığın mektep kürsüsünden öğretildiği ve telkin edildiği söylenemez.

www.e-kitap.us

Resmî Batılılaa 20. yüzyılın birdünya görüşü...

Kitlenin batı hayat tarzını benimsemesi iisese anıldığı gibi 1930 ve 1940'ların değil, 1960'ların ve esas itibarıyla 1980'lerin olayı. Yoz Batılılaa, tek parti devrinden çok, çok parti döneminin ve merkezî sağ partilerin bilinçsizce, fikirsizce ve sözsüzce, zımnen tezgah üstüne koyduğu bir hayat biçimi. Peki, eğitimdeki Batılılaanın, Türk toplumu nun içine girdiği de ğive anareki payı ne? Dahad o ğrusue ğitim, cemiyet hayat ıylanas ıl birdiyalogveyaileti içinde?

Buradakimse Ortaçağ'dan bugüne Batı cemiyetinin geliim modeline ve o geliimde eğitim müessesesinin rolüne bakarak kaba benzetmelerle paralellikler kurmak veya hüküm vermek yoluna tevessül etmesin. Türkiye'nin son 150 yılında eğitim sistemi mizte knisyen yetitiren ama aydın yetitirmeyen ve dahabeteri kendini toplum mühendisliğine aday zanneden bazı okumular yetitiren bir mekanizma dan ibarettir. Eğitim butoplu manitelik kazandıran ve yeniden üretimi sağlayan bir müessese değil, gerekli görülen, aslında gerekli olan ama etkili olmayan bir kesim yetitirmitir. Kısacası eğitim bu toplumun dokusunu oluşturan ana unsur değil, oluumu ylahissedilen bir unsur.

Türk milletinin fertleri 2 asırdır eğitim kurumlarında ne ü nema bulan yurt talar değil, çünkü eğitim henüz topluma nüfuz eden, tarihe cevap verebilen bir kurum değil. Buyüzden Türkin sanı bugün büyük ölçüde eğitim kurumlarının içindeki olay ve kurumlardan etkilenerek biçimleniyor. Bu, doğal ve normal bir durum değil, çünkü bu dünya da düzgün ve e ğement toplumlar eğitim kurumlarında ve o ğelene ğetâbi ikinci gruplarda biçimlenir. Oysa bizim fertlerimizi biçimlendiren eğitim dı kurumlar, maalesef düzenli ve ananesi olan ikinci kurumlar değil.

70 sene evvel Türkler belli ikinci gruplarda hayatlarının bir kısmını geçirir, görü ve mealelerini orada killendirir, dostlarını oralarda edinirlerdi. İstanbul'un nüfusu 700.000 civarındayken Serhan Tayi ve Klaus Kreiser'in yayınladığı, Bandırmalı zade'nin Mecmuai Tekaya'sındaki sayımına göre İstanbul'da 300 küsur tekke mevcuttu. Demek ki geçen asrın İstanbulluları, kahvehane dında vakit geçirip eğitim görecekyerlere ve kurumlarasahiptir. Tekke dönemi bitti. Bugün resim kursları, sanat ve mesleki faaliyete yönelik kulüpler, tiyatro ve müzikle uğraılan gençlikevleri kaçtan ediyesaysak, hazine

birmanzaraortayaçıkarak.Demekkiheredenönceikincileğitimkurumlarının
tekkül edemediğı ve insanların 24 saatinin önemli bölümünün yönlendirilip
zabturabtaltınaalınamadığıbircemiyette,doğrudaneğitimkurumlarıhayata

www.e-kitap.us

malül olarak doğmuur. (Adeta 8 çocuklu sağlıklı bir adamın hamallar arasındanafakasınıtemineyeltlenmesigibi acizbirdurumlakarıkarayız.)

Bugünkü maarifimiz sadece okullarla halledilemeyecek kadar vahim durumdadır. Esasen maarif müesseseleri Avrupa'da da popülist politikacıların herkese diploma temini gibi ucuzluklarından dolayı yozlaa içindedir. Bizde durumdahavahimdir.Çocukve gençlik edebiyatının gelmediği, mektep dı eğitim ve hobileri yönlendirecek kurumların olmadığı, liselerde ihtisasa da yanan ve özellikle klasik kültürü verecek dalların kurulmadığı bir sistemden çok y beklenemez.İhtisas deyince doğabilimler ve fen anlaşıyordu. Fen liseleri açtılar, politik takımcılık, adam kayırmayüzünden onları hatırdılar. Fakat Batı ülkelerinin hümanist gymnasiumlar sayesinde hukukçu, tarihçi, filolog, sosyal bilimcinin âlâsına sahip olduğunu göremediler. Batı'daki hümanist gymnasiumların karlığı olarak 1940'larda birkaç lisede Latince besı açıldı. Aslında Türkiye'nin tarihî kültürüne göre düşünmeden, alelacele tekil edilen bu belerde (zira bu liselerde eski Yunanca, Osmanlıca yoktu, mesela Farsçayoktu.İsveç'teki buti liselerde 3ölü dil+3yayanAvrupadili okutuluyordu) buna rağmen pekâlâ cemiyetin değerli fertleri yetiştir. (Mesela Prof. Gazi Yaargil, Ankara Atatürk Lisesi Latince bölümü.) Hal böyleyken palas pandıras bu bölümler kapatıldı, milli tarih ve kültürümüze uygun programlı edebiyat liseleri açmak ve yabazı İmam Hatiplerin programını ıslah etmek de düşünmemiştir. Bu gibi liselerde Türkiye'nin tarihî rolüne uygun olarak Arapça, Farsça, Osmanlıca yanında Yunanca, Latince ve Batı dilleri eğitimde verilmeliydi.

Oysa halen böyle bir program düşünülüyor. Bu durumda hukuk, filoloji, sosyal bilimler alanında geleceğin bilim adamlarının yeterince donanımlı yetiesı beklenemez.Çünkü bazı bilgilerin öğretilmesi için üniversite sıraları gençlerin hayatında çok geç bir dönemdir. Maalesef bu tip programların hiç söz konusu olmadığı anlaşıyor. Maalesef Eğitim Fakülteleri ve eğitimciler bu gibi reform projelerini büyük engel tekileden bir uzman grubudur.

19. yüzyıl Osmanlı eğitim sisteminin 3 ayağı istinat ettiği görülüyor: a) Medrese, b) Laik askerî ve mülkî okullar, c) Gayrimüslim milletlerin özel okulları ve asıl önemlisi kapitülasyonla kurulan yabancı okullar. Bu 3 kaynak kendi içindeki renk ve farklılıklarla son asır Osmanlı hayatının

okumurını

ıkardıyordu ve galibabunedenle bugünkü problemlerinde ana kaynağııı tekil etmirdi. Çünkü okumu zümre mensuplarının birbirinden farklı olması doğaldır ama ayırıcı zaman ve zamandaya amaları son derece vahimdir.

www.e-kitap.us

19.yüzyılda eğitim sistemi medresenin alehine laik diyeceğimiz sivil ve askerî okulların kuvvetlendiği ve devlet kadrolarının da bu okulların mezunlarıyla doldurulduğu bir yapıya istinad ediyordu. Medrese, sistemin dışı itiliyordu çünkü yetersiz kalıyordu. Bununla birlikte medrese eğitiminin standart ve tümüyle birbirinin eksiğinden mütekkil bir sistem olarak düşünemeyelim. Medrese vardı; talebesi Arapça bilmez, basit bir Türkçe kitabı imtihanında öner. Medrese vardı; Arapçadan baka Farsçayı da öğretir. Hatta matematik, astronomi üzerinde eğitimi yaygınlatan medrese vardı. Cevdet Paamihumun Mâruzât adlı biyografikeserinde bürenkisi sisteme ait tipleri ve bilgileri yakalıyoruz.

Esasen 19. asır medreselerine Mübahat Kütükoğlu ve Nesim Yazıcıoğlu hocalarında eğitilen pek çok mamur if Mardin'in Saidi Nursî'ye lealle eseride maalesef bu konuyu çözümlemiyor ve tabii Saidi Nursî biyografisinde onun için noksan kalıyor. Osmanlı medreselerinin 19. yüzyıldaki en başarılı atılımı Medresetü'l-Kuzat'dı (yahut Mektebi Nüvvab). Eklektik hukuk sistemine en uygun fukaha yahut hukukçular bu karma programlı okuldan yetiti ve Kuzat medresesi Hukuk Mektebinden daha başarılı ve tahsil için tercih edilen bir kurumdu. Medrese cançekiirken bazı atılımları yapmaya çalıştı. Amagali Osmanlı medreselerinin nadir geliştirdiği son güne Cevdet Paaydı. O da zaten Kazaskerlikten Mülkiye silğine geçti ve Tanzimat asrını in edenler arasındayen in aldı.

Herhalde modernleşen 3 imparatorluk içinde (Rusya, İran, Osmanlı) eğitimi bilâ ücret ve hattabaîanegerçekletiren, Osmanlı İmparatorluğu'ydu. 1900'de esasolarakeğitime bayan İstanbul'daki Darü'l-Fünun hariç yüksek okullara harç ödenmezdi, üstelik öğrenciyegiyim kuşam, a, yatak ve harçlık verilirdi. Tanzimat devrinde laik eğitim iptidâiden Rüiye'ye dek teiltatlandı. Bir müddet sonra înas (kız) rüdiyeleri de açılınca, Türk toplum hayatına kadın çalınlar "muallime hanım" olarak girdi. Benzer durum Osmanlı ülkelerinde Bulgarlar ve diğer gayrimüslim ve müslim vilayetler için de geçerli. Kadının çalıa hayatına madenler ve dokuma fabrikalarında amelelikle girdiği Batı Avrupa ortamına göre farklı bir emansipasyon bu.

Tıbbiye, Harbiye, Mülkiye, Mühendis Mektebi, Hukuk Mektebi, Baytar Mektebi hepsi ayrı tüzel kurulları olan yüksek okullar olup üniversite çatısı altında toplanmadılar. Bunlar yatılı ve burslu okullardı. Fransızca 19. asır boyu

eđitimde ađırlıđı olan bir dil. Eđitim, felsefeyi sűrűklemiyor, zaten felsefe merakı da eđitimin sistematıđı ve disiplini içinde edinilmi deđil. Bu okulların

www.e-kitap.us

talebesi ciddi felsefe okusa Alman felsefesini, mesela epistemoloji bahislerini iyibilirdi(buaradamantıklailgilenmeninmedresedenkalmabirmirasolduğu malum).Oysafilozoftakımıiçinde(RızaTevfikdahil)AlmancametnindenKant okuyabilen yok. Alman felsefî ıstılahatı da yanlı çevriliyor. Ciddi bahisler ele alınıpkatkıyapılmıyor.Butakımıniçindeciddifilologvetarihçiyok.

Pozitivist felsefe, Osmanlı imparatorluğuna ihtilalci bir düncenin gereği olarak popüler bir üslûp ve kültürle girmi Bunu eğitim ne kadar besliyordu veyabudüüncemevcuteğitimebiryönveriyormuydu?Sorunucevabıkolay değil. Kolayca hayır diyemeyiz ama evet desek, Satı Bey'in (elusrî) henüz Araplık davası gütmeden II. Merutiyet sıralarında açtığı Yuva anaokulundan baaciddibirörnekaklazorgelıyor.Amasınıflardadersdiarayasıktırılan modernist söylevler veya bazı hatıratan ve tarihçilerden epizodlar halinde çıkardığımızkadarıyla,talebeninarasındaokuma,müzakerevesohbetyoluyla birsiyasihareketinhazırlandığıgörülüyor.AliKemalÖmrüm(Hazırlayan:Zeki Kunalalp)balıklıhatıratıokumakbubakımdanyararlı.

Osmanlı laik eğitiminin barısı, belirttiğimiz gibi gerekli teknisyenleri yetitirmek olmuur. 6 asırlık devlet geleneği bunu sağlamayı gerektiriyordu vebusağlandıda.Saydığımızbuokullarınbugün150yılaulanmazisiilebir anane tekil ettiği ve Türkiye'nin teknisyen (mühendis, tabip, veteriner vs. gibi)yetiirmekonusundaüstünolduğuaçık.Nevarkihalenbuokullaraarı talebealınarakeğitiminkalitesidürülmektedir.Bubirlaubalilikdeğilse,basit politikhesaplarnedeniylebırhıyanetivataniyedir.

Osmanlıdan kalma mektepler içinde arzulanan, düzeyi yükselemeyen, hukuk eğitimidir. Çünkü hukuk eğitiminin gerektirdiği rtlar ve bunun için yukarıda sözünü ettiğimiz özel liseler ortada yoktur. 1000'er kilik sınıflarda, lise mezunu 18 yaındaki çocuklara hukuk öğretilemez. Bu altyapı hazırlanmadıkça ülkemizde hukuk ve sosyal bilimler dalında özgür ve öncü araırmalar beklenmemelidir. Bugün için yapılacak y, yukarıda saydığımız dallarda, hiç değilse bazı hukuk, tıp, mühendislik gibi yüksek eğitim kurumlarınıazöğrenci,bolkütüphane,laboratuvarveburslarseçkinöğretim kurumlarıhalinegetirmektir.

Geçen asırda önemli bir sektör ve büyük bir sorun olan yabancı okullar ve gayrimüslim okullarının bugünkü Türkiye'de artık önemini kaybettiği söylenebilir. Yabancı okulların yüzlercesinden ayakta kalan bir ikisi bugünkü artlarda Türkçe ve yabancı dil eğitimi veren seçkin okullar olarak faaliyete devam etmektedir. Bu okulların yanında Türk girişimcilerin ve devletlerin

www.e-kitap.us

yabancı dil eğitimli üniversite ve yüksek okul açmaya devam etmesi ise bir millî örgütsüzlük verezalettir. Türkçe ve İngilizce bilmeyen öğrenciyi titiren bu okulların ulusal dil ve İngilizce eğitim için hiç değilse Kudüs Dıbrânî Üniversitesi ve Tel Aviv Üniversitesi'ni örnek almalarını tavsiye ederiz.

Amerikan eğitim kurumları daha çok Doğu Anadolu, Suriye ve Filistin'de 400'ü aşkın okul, atölye ve yetimhane olarak kuruldu. Bunlarda fakir ve yetim Ermeni, Süryani, Ortodoks ve Arap çocukları yetiştirildi ve cemiyeti (özellikle Hristiyanların) altüst eden bir Protestan cemaat yaratıldı. Amerikan eğitim kurumları öbürlerinden daha pratik bir eğitim veriyordu. Ermeni Süryani Kadim ve Ortodoks Rum kilisesinin hiçbirine karşı ABD'li misyonerler amarek cephesini alt üst etmirdi. Kiliseler parçalanıyor, cemaatler birbirine düüyordu. Osmanlı ülkesi ve tebaası içinde Amerikan okullarına kadar hiçbir yabancı okul kendi kültürünü, hayat tarzını ve dünya görüşünü aıladığı bir gençlik yetiirmeye muvaffak olamamıştır. Bu okullar, sanıldığı gibi aksine Hristiyanlık propagandası yapmıyor, yerli halktan Amerikalı yetitiriyordu. Amerikanlık, Fransızlık, Almanlık, İngilizlik gibi bir kimlik değildi. Asrımızın kendine özgü bir kimliği, daha doğrusu her yerde geçen bir kimliksizliği ve her yerde yerli malı kültürleri ve kimliği daha hızlı tahrip ediyordu, halende ediliyor.

Osmanlı gayrimüslim milletlerinin vakıf okullarında Tanzimat'tan itibaren Türkçedersikonusulmuu. Türk diline eğitiminin bu okullardan ekadar barıyla yapıldığı cemaatine göre farkeder. Rum cemaati Ege bölgesinde zenginletikçe, Ayvalık (Kidonia) gibi parlak merkezlerde bir akademi bile kurdular. Ama Türkçe eğitime önem verilmediği açıktı. Ermeni eğitim kurumları ise en köklü ve sağlam eğitim verenlerdi. Nitekim 19. yüzyılda Ermeniler Osmanlı muhiti içinde en oturaklı simaları yetiirdi. Avrupa'da eğitim görmek yanında,

Osmanlı eğitiminin mükemmel entamamlayanları da çoktu ve Mora Dıryanından beri Fenerli Rumların elinden çekilen Babıali memuriyetleri ve Tercüme Odasını, Ermeni aydınları doldurmayabadi.

Gayrimüslim cemaat okulları içinde en ilginç Musevi mektepleriydi. 19. asrın ikinci yarısına kadar eğitim yönünden diğer cemaatlere göre geri olan Museviler, bu asırda Fransa Yahudilerinin tevl ettiği ve Osmanlı Musevisi banker Kamondo'nun desteklediği Alliance Israelite Universelle

mektepleriyle bir eğitim Rönesansı yadı. Okullar Fransız dilini iyi öğrettiğinden mektep görmü Musevilerogüne kadarkonulan Kastilyan Dspanyolcalarını (Judeo Espagnol) terk ettiler. Fakat Musevî mektepleri Türk dili, Osmanlı tarihi ve

www.e-kitap.us

coğrafyasına çok önem veriyorlardı. Bu nedenle Musevi cemaat okulları FransızcaTürkçe karma eğitimleriyle Tevhîdi Tedrisat kanunundan sonraki yabancıokullarınçiftidillieğitimineerkendenbirTürkçümodeloluurmutur denebilir. Museviler Türk dilinin (Lisanı Osmanî) Espanyolca yerine Musevi milletinin cemaat dili olması için daha 19. yüzyıl sonundaki komite tarafından teebbüste bulundular. Ama bu çabalara rağmen Musevi cemaatinin dil problemi devam etti. Günümüzde ise artık tahsil düzeyi genellikle yüksek olan Türk Musevileri, Türk dilini tamamen benimsemiş bulunuyorlar.

Türkeğitimi bugün tamamente zatlarladolubir manzara arz ediyor. 100 öğrenciyi akın kalabalık sınıflar ve suç potansiyeli yüksek okullar yanında, astronomik ücretlerle çocuk okutan ama eğitiminin düzeyi ve niteliği gene birbirine göre farklı okullar var. Bunların eğitim kalitesi hesap kitaba vurulup ilan edilmediği için akın ve aldatılmış çocuklar ve ebeveynler umumî manzarayı oluşturuur. Yabancı dil eğitimi nedükün toplum ve devlet, bu sırada geçen asırda kurulan Mektebi Sultanî (Galatasaray) gibi bir müessese de kuramıyor.

Bir yandan cehalet eterkedilen Avrupa'daki çocuklarımız, bir yandan da sınırlarımızı an seçkin eğitim kurumları var. Rusya'nın kültür baenti St. Petersburg'daki Türk Lisesi'nde, 65 öğrencinin 4'ü Kazanlı, 61'i Rus'mu ve hayatlarından çok memnunnarmı. Okul çok makbul tutulduğundan imtihanla öğrenci alınıyor mu

Kısacası potansiyeli yüksek ama ziyan edilen, bu yüzden darkafalıların el atması, hatta bu konuyu düşünmesi ve konumasının caiz olmayacağı bir eğitim dünyamız var. Elverir ki eskiden olduğu gibi dürüst, mefkure sahibi adamlar gene söz sahibi olsun. Bu olmazsa hiç iyi eyler beklemiyor bizi. Maalesef eğitim sistemimiz büyüyen Türkiye'nin öncüsü değil, ona ayak dahi uyduramıyor; onun geliimini destekleyen bir iğengel.

www.e-kitap.us

K  TAP

TANITIMLARI

www.e-kitap.us

BABAKANLIK RÖVDE'NİN 1995 İLİYAYINLARI ÜZERİNE:

VERİMLİ BİR YILINDEĞERLENDİRİLMESİ

Türkiye Günlüğü, sayı: cakubat, .200.

Sonyıllarda arivlerimiz gerektas nif, gerek kataloglamave kayıtve asıl önemlisi arv vesikalarını değerlendiren neiyat bakımından çok etkin bir döneme girdi. Zamanın tarihçileri nslı, çünkü birkaç yıldır ortaya çıkarılan yenitasnifleriburadasaymayasahifeleryetmez. BununiçinyeniçikanBaba

kanlık Osmanlı Arvi Katalogları Rehberine'ne bakmalıdır.

Geçen nesillerin ardeçalılarına kadar zorsa, bugün bu kolaylıyor. En azından Osmanlı Arivi'ndeki katalogların birer nüshasının Ankara'daki merkez Cumhuriyet Arivi'ne gönderilmesi Ankara ve Anadolu üniversitelerindeki aratırmacılar için ne büyük kolaylık. Sırf katalog taramak için Erzurum'dan, Ankara'dan, Konya'dan kalkanlar günlerini İstanbul'da geçirirdi. Bundan 10 yıl, hatta 5 yıl önce tarihçilerin haberdar olmadığı yeni belgetas nifleribilgilerimizideğirecekdüzeyegeldi. Bundan baka istifadesi güç olan Hattı Hümayun tasnifinin indeksi hazırlandığı için daha kolay kullanılıyor.

Kukusuz arivde bazı arzulanan eyler de var. Sicilli Ahval Komisyonu Defterleri galiba İstanbul'dan çok, Ankara üniversitelerindeki aratırmacıların ilgisini çekiyor. Zaten bu kıymetli koleksiyonun bütününün önce mikrofilme alınması ve okuyucuya sunulması yararlı olacaktır. Bir de İstanbul müftülüğünde çok iyi korunan İstanbul ve civarı r'iyeye sicillerinin mikrofilmlerinin devletin Baakanlık Arivi'ne kaldırılması, bu muazzam

hazinenin emniyetive kopyasının bulunması bakımından hayati önem haizdir. Böyle bir belge zenginliğinin sadece İstanbul'da ve tek kopya halinde bulunmasını insanın haysalası almıyor. Devlet Arri Genel Müdürlüğü ve Diyanet İşleri Baanlığı'nın bugari p durumuel birliğiyle çözeceğine inanıyoruz.

www.e-kitap.us

Ankara'da bu belgeliğin mikrofilmlerini okumak mümkün olmalıdır. (Bu arada sözü açılmıken Milli Kütüphane başkanlığının idikkatinibukonuya çekeriz. Birkaç yile vvel Anadolu'nun her tarafında müzelerdesaklanan mahallier'iyye sicillerinin Kültür Bakanlığı tarafından Ankara'da Milli Kütüphane'de toplanması isabetli bir karardır. Ancak bunların halen mikrofilm alınmaması, isabetli kararı artık mahzurlu hale getiriyor. Okuyucunun eline bu tarihî malzemeyi olduğu

gibitesli metmenin asarını atikanın korunması yönünden mahzuru var. Saniyen, mikrofilm olmayınca fotokopi yapılamaz ve ilgili vilâyetler kendi sicillerinin kopyasını alamazlar. Mesela üniversitesi olan Trabzon veya Bursa ehirleri, r'iyye sicillerini size teslim ettiler ama halen bunların kopyası orada yok. Oradaki bir hoca ve aratırıcı sicil okumak için Ankara'da kamp mı kuracak? Mikrofilm hizmeti diyebiliriz ama faaliyet henüz yok.)

Baakanlık Arleri tasnif, kataloglama ve okuyucu hizmetlerini mükemmelleirme yanında her gün yeni bir yayınlara tarihçiliğimize hizmet ediyor. İşte bu sonuncu faaliyet bizce hepsinden mühimdi ve Türkiye'de tarihçiliğin ilmî bir safhaya girdiğinin delilidir. Medenî dünyanın arivcileri ön plânda bugün bifaaliyetler letemayüz ederler. Aslında devletin, devletarinden ve tarihçilerinde arivden beklediği bala hizmet debudur.

Bu yazıda arivlerin 1995 yılında yayınladığı eserlerden sadece birkaçım ele alacağız. Bu eserler; Baakanlık Merkez Teşkilâtı, II. cildler, Mühim me 5 (Mühimine 6 yakında çıkıyor) ve Baakanlık Osmanlı Arvi Katalogları Rehberi'dir.

Baakanlık Merkez Teşkilâtı (Tarihçe ve Mevzuat): 2 cild halinde çıkan bu eser,

ardı mevcut kopyalarla ve hukukî belgelere istinaden Baakanlık'ın tarihçesi ve halihazırda teşkilâtını ele almaktadır.

I. cild'in ilk 64 sahifesinde Osmanlı devletinde sadaret müessesesi ele alınmaktadır. İlk bakışta mevcut literatürden bir derleme gibi görünüyor diyenler yanılır. Bu çalışmada İbnü'l-Emin Mahmut Kemal üstadın veya diğerlerinin tetkikatına istinat eden basit bir derleme değil, kritik noktalarda önlerindeki arvi belgelerinden yararlanılır. Mesela baekilünvanını sadece Ahmed Vefik Paşa kullandı diye söylenir. Vakıa İbnü'l-Emin Üstadın eserinde

bununaksigörölür, lakinArifî Pa'nınbavekâletetayiniyle ilgiliiradeyiben
oradadeğil,bukitaptagördüm(s.43,dipnot131veeks.62).Aynıdurum
Cumhuriyet tarihi için de söz konusu ve bu eser Türkiye Cumhuriyeti'nin
bavekâletiiçinbirrehberdir;nadidevesikavekararlarderleyerek müesseseseyi
anlatanbirkitapeldeettik.Sayfa907'demesela1982yılı23Ağustosunaait

www.e-kitap.us

bir i genel gevar. Msteryardmcısına (Seyfullah Aygün) bağlanan birimleri Hukuk Mvirliği, ktisad ve Malî dr Daire Baanlığı, denek leri, Sosyal ve Kültür leri, Osmanlı Arvi, Cumhuriyet Arivi daire baanlıkları olarak sayıyor. Bu gibi bilgi ve rneklerle Baakanlık teiltındaki yapılanmayı ve değieleri takip edebiliyoruz. Bu kitabın en önemli yönü, anlatımın görülmeyen belgelerle desteklenmesidir.

Babakanlık Osmanlı Ari Katalogları Rehberi: 1987'de Osmanlı Ari'nde bir faaliyet baladı. Henüz bu aratır macı laray an sımamıtı amabel geliklere el atıldığı söyleniyor, yeni uzmanlar alınıyordu. Nevarkı ariviny netimive bu faaliyetler arıvcilerin elinde değildi. 1990'dan sonra, 1992 döneminde Arv yeni tasnifler, yeni kataloglarla doldu. Bilhassa 1819. asırlar için mevcut malzeme birkaç misli arttıdır. Bu durumda rafları dolduran (ve kopyaları Ankara'ya da getirilen) kataloglar hakkında bilgi edinmedurumudoğdu. 1990 öncesine göre arivimizde artık katalogları tanımak için dahi bir kataloga ihtiyaımız olduğu açık. Yıldız Evrakının büyük kısmı (hemen hemen 9/10'u) son dönemde tasnif edilip kataloglanmı ve ararmaya aılmıdır. Sonra Bulgaristan, Makedonya ve Rusya arlerinden satın alınan evrakın katalogları var. Arıvlerimiz son yıllarda dı lkelerde Osmanlı Devleti ile ilgili evrakın mübadele veya satın alma yoluyla kopyalarını getirmektedir. Nihayet sayfa

sayısı 5000'ian Sicilli Ahval Defterleri, uraı Devlet Katalogları gibi tasnifler yer alıyor. Yeni çıkan bu kataloglar rehberi, daha önce 1992'de çıkan

Baakanlık Osmanlı Arivi Rehberi ile birliktemtala a edilmelidir.

5 Numaralı Mhimme Defteri, 973H/156566 yılları:

(Tıpkı basımı, hükümlerin zetive indeksi ile)

3 nolu Mhimme'den sonra arvin bu serideki ikinci defter yayınıdır. Mhimmeleri Türk Dünyası Vakfı da yayınlıyor (Bostan, Emecen, ahin, Miroğlu, birli, Aykut). Ege niversitesi'nden Mehmed Ali nal, 44 nolu Mhimme'yi yayınladı (Akademi Kitabevi 1995). Bunlar arasında baskı bakımından en mükemmeli Babakanlık Osmanlı Ari'ninkidir. Bu yayınların hepsi kranlakarmalıdır. 5 numaralı Mhimme'nin tıpkı basımı fevkalade, özetler ve indeks bilimsel ve titiz olarak hazırlanmı. Değinilen mevzuları

burada tek tek ele almamız mümkün değil. u kadarını söyleyeyim, bu defterlerin münderecatını okuyan biri Osmanlı tarihi hakkında epey bilgi edinebilir. Böyleyken bu yayınlara itibar etmeyen bazı sosyal bilimciler, niçin ikinci el kaynaklarla olurolmazeyleryazarlar? Anlamak zor.

Baakanlık Arvi'nin yayınları tarihçilerimize ve sosyal bilimlerimize katkı

www.e-kitap.us

yapacak ölçüde ilerleme kaydediyor. Arvin yayınladığı Bosna Hersek

Bibliyografyası(8182), Ermeni olaylarıyla ilgili belgeler konuyla ilgilenenlere rehberolacakdurumdadırlar.

Belgeyayınlarılabirliktebibliyografyayayınları da yürüyor. Ankara'da İstanbul Müftülüğü'ndeki Sicillerin ve Osmanlı Arvin deki "terâcimi ahvâl" serisinin mikrofilmlerini görmek aratırmacıların bata gelenarzusudur,bunuumutediyoruz.

www.e-kitap.us

BABAKANLIK ARVLERİNDEN

YAYINLADIĞI DOKÜMAN KAYNAKESER

Türkiye Günlüğü, sayı: 1, Mayıs-Haziran 94, s. 134-136.

Osmanlı arivleri muhtelif safahat geçirmitir. Doğrusu devlet evrakının muhafazası konusundaki tarihçi bir ırnoksanlığı sadece Cumhuriyetçilere ve yeni harf nesillerine mahsus değildir. Osmanlı bürokrasisi evrakı, devlet olarak saklar; bu devletin malî ve idarî mîkâfı da geçirme ve kayıtları da saklama eğilimi, kanun düzeninin gereğidir. Ama vekayînamede devlet evrakının bir tarih malzemesi olacağı bilinci bazı kimseler dıda pek yaygın görünmüyordu. Birtakım fermanlar, beratlar tarih malzemesi olmaktan çok

Feridun Bey (Müneat Mecmuası) örneğinde olduğu gibi yazı aörneğitekil

etmeleri için bir arayıştirilmitir.

Osmanlı arvlerinin tarihî değeri üzerinde durmak ve Hazine-i Evrak'ı ve Topkapı arvlerini derleyip tamaya teebbüs son Osmanlı asrına özgü bir eğilimdir. Burada Tarihi Osmanî Encümeni çevresine mensup müverrihleri hayırlayad etmeliyiz. Arapharflerinin kaldırılması, eski yazılı mirastan kopmak için ciddi bir sebep miydi? Genel kanaate iirak etmek durumunda değilim, hayır diyorum. Çünkü eski harfle yeten nesil 16. asrın siyakat belgelerini, divanî yazılı ferman ve beratlarını yeterince merakla ve yoğun çalıasıyla incelememi. 1920'lerde, 30'lardaki tarihî belgetekikiyle uğranlar bu cemiyette bugün olduğu gibi sınırlı sayıdaki mecnunlar(!) durumundaydılar da ondan. Kaldı ki cemiyetin meseleleriyle uğranlar artıyor, tarih uru geliyor ve müdekkis sayısı da artıyor. Leksikograf ve çalıkan hocamız Ö. Faruk Akün'ün Edebiyat Fakültesinin bir Paleografya seminerinde ifade ettiğı gibi, "Eski ve yeni harfler ikiliğinin bugün artık yeni nesil için bir problem tekil etmediğı görölmektedir." Orta ya ve genç ya kuk tarihçilerin tetkikleri, bazı metin

çevirileri ve Mehmet Dpli biraderimizin yayınladığı TârihiSelâniki,bu sözü doğrulayacak örneklerdir. Prof. Mübahat Kütükoğlu eski harflerle eğitim görmedi.MehmetGençde...

Buisimlerizikrediinnedeni,bazıçevrelerinOsmanlıcayıhalençiviyazısı gibi görme ve gösterme eğilimidir. Hiç alakası yok... Bu yazıyı öğrenmek kolaydır ve okumu zümrenin bu sorunu derhal çözmesi gerekir. Türkiye'de Latinharflerindenikâyetartıkmanasızbirsızlanmadır.

Mutlu bir gelie de Baakanlık Arlerinde yetin kadrodur. Daha 20 yıl önce birkaç tarihçi ve oryantalist ecnebinin devam ettiği ar bugün nesillerin doldurduğu bir geni salondur. Arkeoloji müze müdürlerinin garip yaratıklar gibi baktığı r'iyye sicilli okuyucularının sayısı hızla artıyor. Eski gazetekoleksiyonlarıbiranöncemikrofilmealınmayııcapettirecekkadarçok taranıyorveyıpranıyor.Bürokrasibutaleplerleamabirazdaülkemizyapılan siyasîhücumlarnedeniylearivlereelatmayakarverdiveönemliilerlemeler kaydedildi.

Ar,arivcilerinyetiesiiçinbirokuloldu.BabakanlıkarleriMithat Sertoğluzamanındanberikendiuzmanınıyetitirennadirmillîkurumlarımızdan biridir. Üstelik bu yapısı gittikçe kuvvetleniyor. Perinlık, ihmal yanında Osmanlı tarih mirasını kurtaracak bir kuak, mübeirler olarak yetiti. Ariv arivcilerebırakılmalıydı.Ankara'dakibürokrasibugerçeğigeçdeolsaanladı. Arcilerarbelgelerinintasnifivekorunmasıilegörevli.Korumayaphesiz bunlarınneidegirer.Needilenorijinalbelgelereokuyucununelideğemez, buorijinalvesikanıntahribiniönler;ayrıçaçokmüracaatedilenbelgelerbasım ve neiyatıyla her yerdeki tetkikçilere ula. Bu hem ariv, hem arırmacı için vakit tasarrufu ve belgenin daha sağlıklı olarak tetkikini sağlar. Mesela Mühimme Defterleri en çok kullanılan serilerden biriydi. Bunlardan 90 Nolu 1056 H (16467) yılına ait olanı, Mertol Tulum, N. Aykut, 1. Miroğlu, A. Özcan, 1. ahin'den oluan bir kurul tarafından Türk Dünyası Aratırmaları Vakfı'nca1993'teilmîmetininasınauygunbiçimdeyayınlandı.

Baakanlık Arivleri 2 yıldır hayli neiyat yaptı. Bibliyografya, muhtelif muharrerat (yazıma) koleksiyonları, ariv rehberi, diplomatik el kitabı

tercümesi (J. Reychman, A. Zajaczkovski) yanında di Mühimme ve Tapu Tahrir koleksiyonlarını hem baskı, hem de metinleri yeniden ne, fihrist çıkarmagibialanlarda enmükemmel örnekleriyle yayınlıyorlar. Bunedenleson yapılan Mühimme 3 ve Muhasebe Vilâyeti Anadolu Defteri'ni (Defteri Hakanî dizisinden) ele almak ve üzerinde durmak istiyoruz. www.e-kitap.us

gibineiyatlaailerlemekaydedecektir.

Mühimmedeferlerinininsayısı260adedigeçiyor.üphesizenönemlikısmı 1617. asırda. Bunların 1/10'u bu kilde yayınlanmı olsaydı, Osmanlı tarih araırmaları ve yazarlığı bugünkü ezbercilik ve ilkelliğinden kurtulma yoluna

girerdi. Aynı kilde Tanzimat sonrası için irade katalogları da önemlidir ve süratleyayınıgereklemektedir.Buüstelikdahakolayveçabukyapılabilecekbir itir.

Gelecek nesle çok i dıyor. Son birkaç yılda arvde yapılan tasnif, hassaten 19. yüzyıla ait belge serilerini bir anda 10 misli arttırdı, daha da arttıracak. Ayrıca Diyanet  leri Bakanlığı muhafazasında ( yle kalması da uygun) stanbulM ft l ğ 'nde bulunan stanbulvecivarier'iyyesicillerinininde mikrofilme alınıp Ankara'da Milli Kütüphane'ye getirilmesi tarihçiler açısından önemlidir. Böylece bu ana kaynağın tetkiki sadece  stanbul'da  alınlarla sınırlı kalmayacaktır.

Bu giriten sonra imdi elimizdeki neiyatın değerlendirmesine geçebiliriz:

3 Numaralı M himme Defteri

M himme defterlerinin,  mparatorluk tarihinin en önemli kararlarının alındığı Divanı Humayun'a ait olduğunu biliyoruz. Divanı Hümayun bu vaziyetini koruduğu sürece (1617. asırlar) Mühimmeler Osmanlı tarihinin en önemli belgeleridir. 96668 Hicri (155860 M) yıla ait bu 3 nolu M himme, Kanuni devrii inen nemli tarih kesiti ifade etmektedir.

Birinci kitap, defterin aslını aratmayacak nefasette bir tıpkı basımdır. Bu Viyana nüshası olan ikâyet Defteri'nin Avusturya Bilimler Akademisi tarafından yapılan baskısından beri sahamızdaki en iyisidir. Üstelik o metin sadece tıpkı basımla kaldı. M himme 3 ise mükemmelen ilenmitir (Arv YayınNo:12, Ankara1993).570sahifelikbubelgede,deryadagezinenecebebi sefineye "tereke naklinin men'i (yani kaçak buğday ticaretinin yasaklanması) gibi vakalardan tımarlarla ilgili meseleler, devletlerarası ilikiler vs. yer almaktadır.  kinci cilt, defterin transliterasyonu ve hükmün

yeni dilde

özetlerindenoluuyor.ProjesorumlularığsmetBinark,NecatiAktaveNecati
Gültepe'dir. Yayın heyeti N. Aykut, C. Küçük, 1. Bostan, Ö. Mert, M.
Cebecioğlu,A.Özcan,EEmecen,1,ahin,M.Đlgürel,H.entürk,M.Đpirli,
M.Ç.Varlık'tır.Yayınheyetisahanıntanınmıuzmanlarıdır.

www.e-kitap.us

Bu metinler olabilecek en fazla dikkat ve bilgiyle yeni harflere çevrilmiştir. Sayfa 85'de 181 nolu hükümde esbabların umumen b'yi niçin p ile yazıyorlar?'dan baka bir kusur görmedim. Bir de sayfa 629'da 1451 nolu hükümde galibayerin adı Hüset (Höst değil) olabilir. Bu cildinilmî istifadeye en açık mükemmel tarafı fihristidir. Daha önce 90 nolu Mühimme'yi yatarzda yer, hıs (büyük harfle), müessese, meslek, zümreadlarının teferruatlı bir fihristini çıkarıp istifade imkânını arttırmır. 578 nolu hükümde olduğu gibi Arapça hükümler orijinal metnin emandasyonu ile yayınlanmıştır. (Fihristin 100 sahife yaklaşığını söyleyelim.)

Böylece Mühimme serisi bu ikinci ve mükemmel yayın örneğiyle sosyal bilimlerin istifadesine açılmağa bamır. Artık devamlı müracaat edilecek ien mi bir kaynağımız vardemektir.

Muhasebei Vilâyeti Anadolu Defteri

Muhtemelen I. Viyanamuhasarası sonrasına Kanuni Sultan Süleyman memleketin gelir kaynaklarını ve varlığını tanımak için Mufassal Defterler'in ve Dımal Defterleri'nin derli toplu bir serisini, yeniden gözden geçirilmi bir kilde istemistir. Bu nedenle Karahisarı Sahib 935 H. 1528/29 M. Hamid (929 H. / 1523 M.) ve Ankara (929 H. / 1523 M.) Livalarına ait tahrir defterleri bir araya getirilmiştir. Bunun mufassal defterlerden farkı, vergi mükelleflerinin adlarının geçmemesi fakat karye bekarye (köy köy) bütüncümar, dirlik tahsis ve vergi kalemlerinin görülmesidir. Ayrıca vakıflar görülmektedir. Bu vakıfların baa kaynaklardan ilâve edildiğini Prof. Đnalcı kiretediyor. Bu nedenle 16. asrın ilk yarısına ait bu defter (Muhasebei Vilâyeti Anadolu Defteri) (438 no Kütahya, Karahisarı Sahib, Sultanönü, Hamit ve Ankara) H. 937 / M. 1530 yılına aittir. Her livanın kanunnamesi defter baında yer alırken buderlemede Karahisarı Sahib ve Sultanönü kanunnameleri yoktur. Bunlar için ilgili mufassal defterlere bakmalıdır. Defterin tıpkı basımı teknik yönden mükemmeldir. Ancak önceki bazı çalışmaların aksine bu metnin transliterasyonu yoktur, bu bir noksanıdır. Ama heyet mufassal bir biçimde yer, hıs, meslek, zümre adları indeksiyle yararlı bir müracaat kataloğu meydana getirmiştir. Ciltte bu livalara ait diğer defterlerin künyeleri de yer alıyor. Genel de hepsi 16. asır vesonrasına aittir.

Kütahya için H. 870 tarihli bir piyade gâh ve II. Bayezid devrine ait bir mufassal tahrir defteri var: Piyade gâh (yaya) defteri bu zümrenin kaydı olduğundan

askerî, ziraî, iktisadî durum hakkına ipuçları verebilir. Muhasebei Vilayeti Anadolu için ikincibir defter dahavardırveyayınahazırlanacağıanlatılıyor.

www.e-kitap.us

Tahrir defterleri siyakat dediğimiz bir yazı çeiiyle kaleme alınır. Noktalamaların ihmali, yerveahısadları bakımından sorun yaradır. Özellikle yer isimleri Balkanlarda ve maalesef ülkemizde ursuza değiiirilmiiir, eskileritespitbazen mümkün olmuyor. Balkanlarda Hristiyan vereaya, vaftiz isimlerinin kısaltılmı haliyle kaydedilirdi. Yordan (Danço), Ivalo (Ivo) gibi. Dolayısıyla mahallionomastik'ibilmeyen bunları okuyamaz. Zatentahriremini ve kâtipleri bunları herhalde 500 sene sonra bizler rahat okuyalım diye yazmadılar. Yerel malî görevliler bulundukları ve yazdıkları mahalli bildiklerinden bu kayıtlardan istifade edebiliyorlardı. Netice itibariyle her diyarın Tahrir defteri, o diyarın Osmanistleri tarafından yayınlanmalıdır.

Bunu u sıra Macar Türkologlar baarıyla yapıyorlar. Zor okuma ii rakamları içingeçerli değıildir. (Bukayıtlar rakam değıilyazıdır.) Sistem çabuk kavranır ve ihtilâfsız okunur. Yer ve hıs adlarını ise yüzde yüz okumak mümkün değıildir. Bunabakarak, siyakatlatutulan belgeleri içince gibigörmek ve göstermek doğrudur değıildir. Maalesef bazı Osmanistler gençlerisahte bir bil giçlikle Osmanlı malî tarih kaynaklarından soğıutmaktadırlar. Oysa Tahrir defterlerine, Maliyeden Müdevver defter serilerine vs.'ye bakmadan iktisat tarihi yazılamaz ve bu kayıtları okumak iSinolojideğıildir.

Bu yayının değeriini artıran bir bölüm, Osmanlı aratırmalarının büyük hocası Prof. Halil İnalcık'ın tahrir sisteminin esasları ve Tahrir defterleri üzerine kaleme aldığı giritir. O burada Osmanlı çifhane sisteminin Roma ve Bizans'tan beri evrimine değinmekte ve son birkaç asrın modern tarımına kadar geleneksel imparatorlukların esas iktisadî yapısını oluturduğuna ilet etmektedir.

Baakanlık Arvleri Mûhimme 3 ve Anadolu Vilayeti Muhasebe Defteri ile gerçek ilmî neriyatta kalıcı ve yankı uyandıran adımlar atmıştır. Çalışan ve örgütleyenlere sadece ükran duymak gerekir. Yakın gelecekte Türkiye bu sayede önemli bir arekolüvasfını kazanmayolundailerleyecektir...

CORNELL H. FLEISCHER'DEN

MUSTAFA ÂLİ'DE

Türkiye Günlüğü, sayı: 44, Ocak 1997.

Yazar orijinal balıkta "Bureaucrat and Intellectual" tabirini kullanmış. Burada "intellectual" tabirinin kullanılışını tartışmak gerekir. Bu tabir modern çağın bir ilavidir. Klasik devir Osmanlı okumu alim ve bürokrati için kullanılması gereksiz bir deyimdir. Bu girişi bir yana, Cornell Fleischer son senelerde örneği pek görülmemeyecek düzeyde başarılı bir biyografik deneme kaleme almış ve Mustafa Âli'nin portresi etrafında 16. asrın ikinci yarısındaki

Osmanlı İmparatorluğu'nun idari, hukuki, kültürel yapısı, müesseseleri ve ictimai hayatı ile betimlenmiştir. Üstelik hem Âli'de, hem devrin yapısı içinde kanun, nizam

fikri, tarih yazımı ve çevrenin ilintisi, Kanuni'den sonrakı yametakımı (millenarizm, kötü tercüme, kibir, zulmanın tabii bir sonucu) bu boyutta da düşünce ve

tarih yazımının biçimlenmesi, devrin seçkin ulema ve bürokratları arasındaki ileri bilginin yazıtarafından kaleme alınması. Eserin İngilizce orijinali ABD'nin prestijli McArthur Ödülü'nü almış. Fleischer çağda Amerikan oryantalistleri içinde kendi dilini en etkili ve güzel üslûpla kullananlardan ve

Türkçe çevirisinin (Ayla Ortaç) bu metnide doğru iktardığını belirtmeliyim.

Fleischer'in bu çalışması pek küçümsenemeyecek tenkidler de aldı. Rhoads Murphy (Halil İnalcık'ın öğrencisi olan ve şimdi Biringham'da Osmanlı Tarihi okutan tarihçi) Fleischer'in Âli'yi fazla izlediğini ve ona benzer bir görüşle o devri değerlendirdiğini, baa kaynakların ihmal edildiğini ileri süren bir eleştiriyaptı ("Mustafa Ali and the politics of cultural despair", IJMES, 21/1989, s. 243). Ardından Hollandalı Ian Smith, Fleischer'in, Âli'nin kaynaklarının kullanımıyla ilgili dahateknik tarihçibireleteri getirdi. Bu kişinin haklı yönleri ve bence konuya katkıları olmasına rağmen Fleischer'in bütün Âli

www.e-kitap.us

yazmalarını tarayacak kadar mütebahhir bir Âli uzman olduğunu, ilgili veya az ilgili bir yığın monografi ve malzemeyi taradığını ve konu etrafında değerlendirdiğini, okuyucuyu sürükleyen bir entelektüel tarih eseri meydana getirdiğini söylemek gerekir. Belki III. Mehmed'in tahta çıkış bahsinde, onun çıkardığı 1595 Adaletnamesi'nide olsa (Halil İnalcık metnirhetti) eserine bir renk katardı.

Alımların dışında zengin malzemeli bu çalışma bir Osmanlı bürokratinin dünyasını ve içine girdiği çatı akvegerilim iklimini anlatıyor. Emparatorluğa biruçtan öbürü caînesinden ve 58 yaşında Hicaz'da vefat eden müverrih, tatmin olamamış, bir anlamda barısız bürokrat ve medresenin iyi yeti adamı 16. yüzyılın gayrimemnun okumunun bir prototipidir. Âlinin olmak istiyor, ona göre maliye silki mensupları daha uzman ve kültürden uzak bir zümre... Bugün bitereser renk katıyor ama realite her zaman uyuyor mu? Irak cem defterdarı olan Edrisi Bitlisi'den son devrin mütebahhir maliyecisi Abdurrahman Vefik'e kadar her devirde mutasavvıf, musikiînas, ir yetitiren bir zümre...

Fleischer'in kitabı herhalde Osmanlı tarihini ve cemiyetini anlamak için okunacak eserlerin başında gelen, parlak üsluplu, malzemeyi iyi kullanmış, kolay eskimeyecek bir çalışma ve "intellectual history" denilen "literati" (okumasının tarihi üzerinde örneği pek görülmemiş bir monografi. Ancak Hans Georg Ma yer'in, ulemasının üzerindeki jeneolojik kültürel çevre tutmuş (Zu Ukîzade, seiner Familie und seinem Zeyliakayık, München 1978) gibi çalışmalarla bağlantılı bir mukayese yapması tavsiye edilirdi.

Fleischer'in Mustafa Âli denemesi, belirttiğimiz üzere Osmanlı aydın tarihi üzerinde ilk etraflı deneme sayılacak bir örnek. Kendi eksiklikleri, giriimin ciddiyeti yanında önemsiz kalıyor. Biyografi alanında Fleischer kendisinden daha çok eserler beklenene kadar yazarak nitelendirilebilir.

Cornell H. Fleischer, Tarihçi Mustafa Âli, Bir Osmanlı Aydın ve Bürokrati, çev: Ay la

Ortaç, Tarih Vakfı Yurt Yay., XII, s. 344.

1703 AYAKLANMASI

TarihveToplum,Ekim1986,s.64.

www.e-kitap.us

Yazar "Osmanlı ve klâsik İslâm politik yapısı" gibi bir kavram ve yaklaşımla Osmanlı tarihinin az bilinen bir döneminin monografik bir incelemeye tâbi tutulmuş. Bu bir tarih yazıcılık kadar bir siyasal teori denemesi. Kitap iki yönden ilginç: Önce 1703 isyanını oluşturan olayları, kileri, kurumları inceleyen bir tarih monografisi olarak Osmanlı araştırmalarına bir katkıdır. Yazarın asıl tezi ise Osmanlı ve İslâm siyasal yapısını, karizma sahibi yöneticilerinde değil, onların altındaki ve etrafındaki bürokratik yapının, toplumsal grup ve kurumlara ve sürecin belirlediğidir. Aslında yazarın böyle bir yaklaşım ile sürebilmek için Osmanlı ve İslâm tarihinin en uygun ve en geç dönemini seçtiğini söylemek gerekir. Osmanlı tahtının IV. Mehmed, II. Süleyman, II. Ahmed, II. Mustafa çizgisini izlediği ve önemli sarsıntı ve değişikliklerin görüldüğü bu tarih kesitinde, padişhların kiliği devlet ve toplum hayatında en zayıf unsurdur. Dolayısıyla siyasî yapının ve yazarın tezlerinin bu dönemde içinde ele alınması isabetli bir seçim; ancak İslâm'den gelen devletsisteminin diğer tarihî zaman ve mekânlarda ve kesitlerdeki durumu ve hatta gayrimüslim toplum sistemlerindeki muhtelif tarihî kesitlerle karşılaştırmalar yapılarak bir analize tâbi tutulması daha isabetli ve kesin olurdu. Bunun daha geniş diğer çâhlarında izlenmesi gereken bir yöntem olarak görüldüğümüzü belirtmeliyiz. Böylece bu bangı böyle bir yolla bir sentez olarak tamamlanabilir.

1703 ayaklanması görünüşü ulufe meselesinden çıkar. Bu yıllar (ağı yukarı 20 yıl) para darlığı, erzak darlığı ve bu gibi huzursuzlukların pek sık rastlandığı, toplumun bir tür kanıksama mekanizmasını kurduğu bir dönemdir. Olayların ardında, yazar, yâhülislam Feyzullah Efendi ve yeni yükselen küttâb sınıfı arasındaki mücadeleyi, gelişmeler ile ele alarak iler sürmektedir. Köprülü ve Amcazade Hüseyin Palar gibi bir tip yönetici grubunu Ramî Mehmed Pa gibi kalemiyyeden gelen yeni bir grup izlemektedir: Bu Osmanlı tarihinde iktidarın odak değiştirme olayıdır.

Yazar değin yapının önemli göstergelerinden birine daha ilet ediyor; 17. yüzyıl sonunda önemli mevkilerin hemen yarısının, merkez ve eyalet tekilatındaki vezirlerin kapıkulu halkından sivrilmi kimseler tarafından ilet edildiğigörölmekteydi.Bu, idaredeönemlibiryapıdeğiiikliğıydi.

Ulema sınıfı arasında durum nedir? Buna kesin cevabı bu monografide aramak yerine, galibazarın hazırladığıveyakındabasılmabeklenenilmiye biyografileri çalınasında aramak daha yerinde olacaktır. Çalınmada da göröleceğüzereilmiyyevemülkiyyesınıflarındakidolamınbelirgin nitelikleri vetayinedicisaiiklerinelerdir? gibibirsoruyacevapverebilmekiçinolayların tahlili ilginç sonuçlar getiriyor. Mesela Feyzullah Efendi ve Bamakçızade Ali Efendi birbirleriyle halefselefdir. Bu kaos ortamında aralarındaki çekie bir ilerigeri kavgası mıdır? Hayır. Entrikanın geliesi daha da ilginç boyutlardadır. Feyzullah Efendi, Bamakçızade'nin Köprölüler devrinin adamı olduğunuvebunedenledeAmcazadeHüseynPaanezdindemakbulbirkii olduğunusöyler.

Đçindençıkılmazgibigörünenolaylarveentrikalaryumağıidaredeyenibir yapısaldeğiiiminmibalangıcıdır yoksaOsmanlıpolitikyasındakibirözellik mi? Yazarın tartıtığı bu noktadır. Đktidar için grup mücadelesinin kalıpları konusundailginçfikirlereverebilecekbirtartıagibigörünüyor.Đğeryandan Feyzullah Efendi'nin rakiplerinin onu bizim siyasal tarihimize ve yapımızda çokça rastlanan galat ve asılsız sloganlarla suçladıklarını ilave etmeliyiz. Örneğın bu konuda bakılacak bir kaynak udur: Đrene Melikoff, "yhüliislam

FeyzullahEfendi,etaitilaussiunKızılba,ActesduCIEPOCambridge,1984, ISIS Đstanbul, 1986. Đsyan, gözden dün veya iktidardakilere kar olanları kendiliğinden bulur ve öncü olarak seçer. Değimeyen bir kalıp, burada da tekrarlanıyor. Feyzullah Efendi'nin muhalifleri Yahya ve Đbrahim Efendiler, isyanlaöneçıkırlımıveöncüolmurdır.

Ulemanın ve askerin saf saf taraf tutu, yapılan ithamlar ve kullanılan sloganlar,1703isyanınıyorumlamakbabındailkandagüçlüklyaratır.Rıfat AbouelHaj'ın bu kritik ve ilginç dönemi ele alıp belirli bir siyasal analizle olayları nakletmesi bazı yeni boyutları görmek bakımından yararlı olmutur. Devrinvekayınamelerivearivkaynaklarınadayanananyazar,renkligözlemve yorumlarla Osmanlı tarihinin bu az tanınan dönemi ve olayları hakkında bir

bavuru eser ortaya koymutur. Arivde Maliye defterleri, Mühimmeler, Britanyaarivlerindeilgiliraporlarvedöneminyazmahalindekivekayinameleri debunadahildir.

18.yüzyıl birbozgundönemimi,yoksayenibirdöneminbaıvebir

www.e-kitap.us

değidönemimi? Bugibimonografilerlecevabınınaranmasıgerekir.

Çalışanın sonunda merkez ve eyalet tekilatındaki görevlilerin isim ve görev tarihlerini içeren bir liste (s.94114) ile Gürcistan seferi hakkında metne yardımcı olmak bakımından 2 ek yer alıyor. Transliterasyon, oryantalizmin klasik alfabetiyle değil, modern Türkçe fonetiğe uygun bir biçimde yapılmıştır.

Rıfaat Ali Abou el Haj, The 703 rebellion and the Structure of Ottoman

Politics, Istanbul, Hollanda Arkeoloji Enstitüsü, 1984.

www.e-kitap.us

Tüm kitap severleri Saklı Kütüphane'ye bekliyoruz.

Not.

Bu e-kitap tanıtım amaçlıdır. Sevdiğiniz bir yazarın zarar görmesini istemiyorsanız ön izleme yaptıktan sonra beğendiyseniz lütfen satın alınız. Hiç birşey baskılı bir kitabı elinize alıp okumanın vereceği keyfi veremez

Orodruin & Kahin

www.e-kitap.us

Hazırlayan ve Redakte eden: askoksal